

"Els grans esperits sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats, les quals no poden copsar quan algú no se sotmet irreflexivament als prejudicis hereditaris ans fa un ús honest i valent de la seva intel·ligència" (Albert Einstein, 1879-1955).

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL esteldemallorca@racocatala.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

PREU: 2 €

P O R T O C O L O M

A color photograph of a smiling woman with long blonde hair, wearing a red halter-neck top and a pink skirt, standing in a room with a rack of clothes and a doorway in the background.

A black and white portrait of a woman with curly hair, wearing a dark tank top, sitting at a desk. She is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is slightly out of focus, showing what appears to be a wall with some decorations.

A man in a dark t-shirt stands with his hands on his hips at a gas station. Behind him is a pump with a sign that reads 'EXTRA DIESEL' and a 'Campsa' logo on a blue panel.

A black and white photograph of a woman with short, light-colored hair, wearing a dark tank top with a graphic design and light-colored pants. She is standing in front of a wall with a sign that reads "CENTRE de l'ASSOCIACIÓ de GENT GRAN de PORTOCOLO".

GUANYEM LA CURSA DE L'INDEPENDENCIA? Informem per tots els mitjans al nostre abast, també amb octavetes subversives, que és necessari aquesta vegada VOTAR en clau INDEPENDENTISTA.- per tot arreu esbombeu aquesta necessitat, per què? Per que ens xuclen la sang, perquè ens humilien, perquè no tenim seguretat en res, perquè ens assassinen el català, perquè... perquè...perquè... VINGA!! que per falta de perquè no serà, fes-te aquest favor, feu-nos aquest favor... vaja! si no sou tirà- invasor-opressor-agressor-negrer-lladre o botifler.— MATEM EN FRANCO D'UNA PUNYETERA VEGADA, que no guanye més batalles... JA NI HA PROU!!!!. Ω

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

El dijous 28 d'Agost estavem etiquetant i ensacant l'edició de l'Estel corresponent a l'u de setembre quan arribava a la redacció en Miquel López Crespi tot espantat amb un exemplar del Mundo a la mà. A la primera plana hi ha una entrada que diu: **Matas cierra el grifo a la revista independentista que financiava Antich**, i la plana 8, tota la plana, plena de mentides i veritats a fi de dimonitzar la revista que diu més veritats no tan sols de Mallorca, sinó fins i tot dels Països Catalans.

Diu l'articulista, que no firma, però que per l'estil sembla ser n'Antoni Alemany i Descatlar, descendents els Descatlar dels catalans que vengueren amb el Rei En Jaume a repoblar Mallorca, i que avui renega de la seva nissaga i s'incorpora al castellanisme més tronat, diu que el Govern ha decidit tancar l'eixeta a l'Estel, que insulta a la Real Família, a la victòria de les seves armes, etc. etc.

Diu que l'editor i l'amo de la revista és en Mateu Joan i Florit, *un anti-guofalangista, al parecer de cierta graduación en la escala de mandos del partido único*, cosa que no se d'on ho deu haver tret. Als 14 anys, vaig acabar el estudis primaris a l'Escola Graduada, tres graus, de sant Joan, i no vaig estudiar res més, de manera que, al contrari dels universitaris, no vaig haver de ser falangista i molt manco *un alto mando*. Vaig fer de pagès, fins que als 25 anys, vaig vendre el mul i vaig anar a Peguera on començaven a haver-hi hotels i turistes. Per allà, i més tard per s'Arenal, vaig fer de recepcionista fins que ara fa 23 anys vaig començar la meua aventura editorial que avui que tenc 68 anys encara continua. De manera que això de falangista: mentida podrida. I de certa graduació, encara més.

Que el Govern de n'Antich ha ajudat a l'Estel. Si i no. És veritat que els darrers dos anys hem rebut un ajut de 12.000 € de la Conselleria de Cultura per fer la revista en català, ajut que han rebut totes les revistes editades en la nostra llengua i l'únic diari que s'edita en català a la nostra Comunitat Autònoma, però del Govern i de les seves conselleries, no hem rebut anuncis llevat dels que ens arribaven a través de la Premsa Forana, pagats a igual preu les revistes que editen 300 exemplars o l'Estel que n'Edita 5.000. El que sí que ens posava anuncis a bon preu era el Govern Canyelles i l'Ajuntament de Ciutat del

temps d'en Ramon Aguiló. Ara, el Govern Mates, ha començat a posar anuncis ben pagats, com podeu comprovar en en el número de dia 15 de setembre passat.

Diu l'articulista que l'Estel i el Balears són els únics que reben subvenció directa institucional. Mentida, a la Premsa Forana de Mallorca hi ha una trentena de revistes que reben aquesta subvenció per estar escrites en català, en un procés de recuperació de la llengua al que el Govern Balear, per llei, està obligat de manera que de tancar l'aixeta a l'Estel, res de res. Si algú se sent ofès per la nostra línia editorial o per algun article, ens pot posar una querrela, però no ens pot llevar una ajuda que ve donada per llei.

Un del puntals de l'Estel és en Jaume Sastre, diu l'articulista. Efectivament, durant molts d'anys en Jaume Sastre va donar branca a tort i dret als espanyolistes, i sobretot als mallorquins renegats com n'Antoni Alemany i Descatlar, llavors, per desavinences amb altres col·laboradors, deixà de ser puntal, encara que esporàdicament, envia col·laboracions.

L'Estel te dret a viure, però no amb els diners dels contribuents, sentència El Mundo. L'endemà d'aquesta barrumbada, era divendres. Vaig partir a les 9'30, cap a Cala Millor a fer entrevistes i subscripcions, cada foto que veieu a l'Estel és una subscripció, que si no paguen no surten. El que quedava del matí i fins a mitjan horabaixa vaig pasturar per Cala Millor, ja de tard vaig passar per sa Coma, però no m'hi vaig aturar, recordant que l'any passat hi havia fet poc negoci, i vaig arribar a s'Illot de Manacor on vaig estar fins a les 8 del vespre. Agaf el cotxe i cap a Can Lliro de Manacor on hi havia sopar i conferència del Gorka Norr, vice president del Parlament Basc que ens contà les putades que els fan els espanyols. Quan vaig contar les subscripcions de la diada vaig veure que eren 19. De manera que, la revista te dret a viure, i en te perquè hi faig feina, jo tot solet. Són els subscriptors que ens poden tancar l'eixeta, i no ens la tanquen perquè els agrada l'Estel. Queda clar? Antònio. No són com tu, que després de ser director de diversos periòdics importants, tots en foraster, vas editar Confidencial, Sovint, i Balears Press, amb el suport del Govern del Partit Popular i del l'ultra dreta mallorquina, revistes totes, que moriren perquè quasi ningú les comprava. Ω

Dites relacionades amb el sexe

- 1) *Quan a baix truquen, a dalt no hi queda ningú.* (Carlos)
- 2) *Salut i força al "canut", i a la mà per poder-se-la pelar.* (Francesc Roig i Feliu, Manel Bargalló)
- 3) *Salut i feina, i un bon forat per guardar l'eina.* (Xavier Maynou)
- 4) *Estira més un pel de cony, que quatre mules* (Ramon Jordi Ninot)
- 5) *Per poder follar, primer has de trempar.* (Vicenc Ramoneda)
- 6) *Val més tenir-la petita i juguetona, que grossa i beneitona.* (Yolanda)
- 7) *Com més cosins, més endins.* (Quico Llach)
- 8) *La vida es dura i els pits tous.* (Joan Llobell)
- 9) *En temps de guerra, tot forat és trinxera.* (Vicenc Pujol)
- 10) *Salut i força al canut, i el que no en tingui està ben fotut, i també una miqueta per la figueta de la meua doneta.* (Pere Companyó i Fibla)
- 11) *Salut, força al canut y resistència a la figa.* (Eduardo J. Navarro Miranda)
- 12) *Tants pardals que passen gana i tantes figues que es podreixen.* (QUIM L'INDEPENDENTISTA CATALÀ) És veritat.
- 13) *Dels pecats del piu, Déu se'n riu, i dels pecats de la xona, la Maredeu els perdona.* (V. Garcia)
- 14) *Per cardar, tranquil, primer has de fer anar la mà.* (Pius Font i Quer)
- 15) *Qui no carda a Olot no carda enlloc.* (David Jiménez i Reifs)
- 16) *Ai els pits, tu tan grossos i jo tant petits.* (David Jiménez i Reifs)
- 17) *Quan el pardal s'empina s'acaba la doctrina.* (Josep Francesc Alminyana Mayor)
- 18) *Ai, mare, els pits! Com més me'ls toque més pansits.* (Josep Francesc Alminyana Mayor)
- 19) *Estira més un pèl de figa, que una maroma de Barco.* (Natxo Belda)
- 20) *Ai! los ous, com més me'ls toques més me vols.* (Laura)
- 21) *Ai! lo pitó, com més me'l toques més m'excito.* (Vane)
- 22) *O cardes a Olot o no cardes en lloc.* (Jordi de Canet)
- 23) *Estira més un pel de figa que una corda d'espart.* (Isidre Pons Vich)
- 24) *Del cardar ni molt parlar ni poc actuar.* (Xavi Martí) Pel que fa als homes ...
- 25) *Jo tenc un ariçonet que en sentir olor a fufa pega bot i s'estufa.* (Jordi Mari Martí)
- 26) *Si una xona calenta vols trobar, no la busquis al forn que no n'hi ha.* (Xevi i Cosme) No recomenable a menors de 18 anys.
- 27) *En Onda la claven fonda, en Betxi fins al florí, en Tales fins a les gales i en Vila-Real fins al final, i a Borriana, per on ens dona la gana.* (M. Teresa Alvaro Martí) Açò és el que es diu als pobles de la Plana. (Julio José Comes)
- 28) *Quan a baix truquen, a dalt no hi són.* (Joel Cathala) Referent a l'acte sexual.
- 29) *Quan el cap d'abaix s'engalaverna, el de dalt no governa.* (Polisso) Dita mallorquina.
- 30) *A Xerta tenen la figa oberta.* (Jordi Comas i Solé)
- 31) *On hi ha pèl hi ha alegria, i on hi ha mata hi ha patata.* (Joan i Jaume)
- 32) *Tita dreta no creu en Déu.* (Joan i Jaume)
- 33) *Posa-me-la aquí que no tinc butxaca.* (Joan i Jaume)
- 34) *Beveu aigua de sant Aniol, que arregla el flaviol.* (Jordi Piano)
- 35) *A final de mes, posa't barretina si no vols canviar el color de la teua titolina.* (Jordi Piano)
- 36) *Més val moixó en mà que cent volant.* (Estanis & Josep)
- 37) *No se perquè et diuen pene amb les alegries que em dones.* (Francesc Llobet)
- 38) *Als homes quan se'ls omplen els ous, sel's buida el cervell.* (Francesc Llobet)
- 39) *Quan el cap d'abaix s'engalaverna, el de dalt no governa.* (Polisso) Dita mallorquina
- 40) *Beu coca-cola, que fa créixer la titola.* (Isabel Ruiz Margalef)
- 41) *Dona amb comes primes, dona folladora.* (Nicki Martínez)
- 42) *Salut, alegria i una tia cada dia !!* (Pere Carreras)
- 43) *Ai dels pits! Com més me'ls toquis més pansits.* (Puri Forné Bort)
- 44) *Tiren més dos tetes, que dos carretes.* (Nardet de Tivissa)
- 45) *Si et diuen que la tens petita fotel's-hi un cop de tita!* (Marc Costa)
- 46) *Qui no té "fenia", esmola "l'eina".* (Brillant)
- 47) *Xiquetes, mengeu peix que la figa creix!* (Xus Martínez)
- 48) *Si et diuen que la tens petita, fotel's-hi un cop de tita.* (Anna Fontanals)
- 49) *Salut i força els dits, per tocar forces pits!* (Emili)
- 50) *Què hem de fer? Trempar i quedar bé.* (Joanmp)
- 51) *Que Déu t'ho pagui amb pa i canalla i una bona dona cada cap de setmana.* (Narcís Llauger)
- 52) *En temps de guerra, tot forat és una trinxera.* (Patufet)
- 53) *Menjar i cardar, tot és començar.* (Eva Rabasco)
- 54) *On hi ha pel hi ha alegria, però també porqueria!!!* (Genis)
- 55) *Fill de Puta, qui te la polla bruta!!!* (Pere Joan Martorell) Ve a significar que el que té la polla bruta vol dir que sa mare la introduí també en el món de la prostitució barata. També es podria dir: Si tens la polla bruta, senyal que aniràs amb una puta! En aquest cas vindria a dir que el que té la polla bruta de fer-se palles i no rentar-se-la, (i això també voldria significar que no té ningú amb qui sucra el melindro) de ben segur que es folla a una puta. PD: Si no ho enteneu, envieu-me un mail, que us ho explicaré en la pràctica.
- 56) *Qui no suca la nit de dissapte a diumenge, es que mai no minge ...* (Olga). Ω

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

FE, VIDA, ACCIÓ

RECULL D'EN RICARD COLOM

FE I VIDA.

☀ "El sofriment és l'escola de la fe" (No en consta l'autor).

☀ "Hom no viu sense la fe. La fe és el coneixement del significat de la vida humana. La fe és la força de la vida. Si l'home viu és perquè creu quelcom" (Lev N. Tolstoi, 1828-1910, autor rus noviolent, cristià i socialitzant).

☀ "La fe no és cap abstracció, té cor, sang i nervis" (John Henry Newman, 1801-1890, cardenal i escriptor anglès).

☀ "Aquell qui té fe en si mateix no ha menester que els altres creguin en ell" (Miguel de Unamuno, 1864-1936, escriptor basc).

☀ "Res no és palesament tan profitós per a l'home, com considerar-se elegit; tot aquell qui creu en si mateix, sia qui fos, és superior a l'inseguir" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1946, filòsof alemany).

☀ "Credo quod habes, et habes" = "Creu que ho tens i ho tindràs" (Erasmus de Rotterdam, Desiderius Geert Geertsz, 1466-1536, filòsof i màxim teòleg humanista neerlandès).

☀ "Tothom creu fàcilment allò que tem o que desitja" (Jean de La Fontaine, 1621-1645, novel·lista francès).

☀ "Una persona amb una creença equival a una força de noranta-nou que sols hi tenen interessos" (John Stuart Mill, 1806-1873, economista i polític anglès).

☀ "Un heretge és algú qui guaita amb els ulls propis" (Gottfried Ephraim Lessing).

☀ "Qui per fe mor per fe viu" "Qui ven fe compra infern" "Si per fe est ric e honrat, per fe sies be acustumat" "Ama mes ta fe que ton fill" "Plora, car fe esta mes ahontada que honrada" (Ramon Llull, 1235-1315, català de Mallorca, doctor il·luminat).

☀ "Aquell qui té fe no està mai a soles". "La fe rau en la fidelitat a qualche mestre inspirat, a qualche heroi espiritual" (Thomas Carlyle, 1795-1881, historiador, crític i pensador social escocès).

FE, ACCIÓ I OBRES

☀ "De què serveix la fe si no es torna acció?" (Mahatma Gandhi, 1869-1948, independentista i místic indi).

☀ "Lo poder que has per fe no l tengués ocios". "Ab fe ha volentat actio, e enteniment passio" ("Llibre dels mil Proverbis", cap. XVI De fe, ca. 1300, d'en Ramon Llull)

☀ "Quan hi ha un camí correcte i un camí incorrecte, amagar-se sota el mantell de la neutralitat és igual que escollir el camí incorrecte; perquè d'aquesta

manera, el camí correcte no pot ser explorat" (Kwai Chang Caine/David Carradine, *8-12-1936, Hollywood).

☀ "Fe sense obres, guitarra sense cordes". "La fe és el poder de Déu a la nostra disposició" (No en consta l'autor).

☀ "Germans meus, de què servirà que algú digui que té fe si no ho demostra amb les obres? ¿Pot salvar-lo, potser, aquesta fe?" "Així passa també amb la fe: si no es demostra amb les obres, la fe tota sola és morta. Potser algú replicarà: «Tu tens fe i jo tinc obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meva fe.» "Home insensat, ¿vols comprendre d'una vegada que la fe sense les obres és estèril? Abraham, el nostre pare, ¿no va ser reconegut just per les obres, quan oferí el seu fill Isaac sobre l'altar? Pots veure, doncs, que la fe cooperava amb les seves obres, i que les obres van dur a plenitud la seva fe." "Així com el cos, sense l'esperit, és mort, també la fe sense les obres és morta" (Lletra de Jaume 2:14, 17-18, 20-22, 26; ca. 40 d. C., epístola socialitzant, atribuïda al mig germà de Jesucrist, el pretesament soterrat a Compostel·la -malgrat no haver eixit mai de Terra Santa).

☀ "La fe no és sols un compromís de les promeses de Crist; la fe és també un compromís amb les demandes de Crist" (William Barclay, comentarista bíblic, a "Les Cartes de Jaume i Pere").

☀ "L'efecte pràctic d'una creença és la prova real de la integritat que conté" (James Anthony Froude, 1818-1894, historiador i assatgista anglès).

☀ "Totes les èpoques de fe han estat grans; totes les d'incredulitat mesquines" (Ralph Waldo Emerson, 1803-1882, polític i pensador estadunidenc) Ω.

Mad About The Boy

RAY NOBLE (MUSIC AND LYRIC).

Mad about the boy,
I know it's stupid to be mad about the boy,
I'm so ashamed of it, but must admit
The sleepless nights
I've had about the boy.
On the silver screen,
He melts my foolish heart in ev'ry single scene,
Although I'm quite aware that here and there,
Are traces of a cad about the boy.
Lord knows I'm not a fool girl,
I really shouldn't care.
Lord knows I'm not a schoolgirl,
In the flurry of her first affair.
Will it ever cloy?
This odd diversity of misery and joy.
I'm feeling quite insane and young again
And all because I'm mad about the boy.

BOJA PEL BORDEGÀS.

Boja pel xaval,
sé que és estúpid estar boja per un noi,
estic tan avergonyida per això, però dec admetre
les nits sense dormir que he passat per aquest noi.
En la pantalla de plata,
El fons el meu cor forasenyat, en cada escena solta,
Encara que sóc força conscient que, ací i allà,
hi ha el rastre d'un canalla en aquest xaval.
Déu sap que no sóc una noia idiota,
realment jo no m'hi capficava.
El Senyor sap que no sóc una adolescent,
en l'emoció del seu primer encontre.
¿Podrà alguna cosa així enbafar mai?
Aquesta diversitat sense igual de misèria i alegria.
Em sent del tot folla i jove altra vegada
I tot perquè estic boja pel noi. Ω

Avui s'endega la campanya d'adhesions al manifest per a la normalitat efectiva de la llengua catalana

Adhesions:

http://bd.entitats.info/jentitats/GetHTTP?p=60&f=1&pa=p_idcmp&va=5991

Més informació: www.entitats.info

Manifests i manifestets: enganyen més que solucionen, la veritat.

Direu: més val això que no res. Doncs quan fa tant que estem així i no avancem i sempre igual, vol dir que, com deia Einstein, si no t'agraden els resultats, assatja vies noves.

La llengua sols pot ser salvada al carrer, parlant-la amb coratge. Molts d'aquests dels manifests no tenen fidelitat lingüística pràctica, a la que se'ls posa pel camí un andalús o un xinès allí els tens tots cofois xerrant foraster sense manies.

Per tant, el problema no és cap altre sinó tenir coratge, tenir estructures mentals escaients, ben formades i ensinistrades, que és el que falta.

I vinga papers, paperets, paperam i paperassa mullada: això ja va passar en la història, al·lots. Ens hem passat anys i panys signant manifestets de tota mena, ofici de caganers, de somiatruïtes, de bufanúvols en Mundoilusión.

El que cal és difondre la sociolingüística de xoc, de carrer. <http://www.unitat.org/marcaesclau.htm> <http://www.unitat.org/psiquiatric.htm> Donar idees pràctiques, comprovades i concretes de COM resistir.

Parlar sempre de situacions ideals, del volem-volem-volem, i d'"això hauria de ser així" sols està paralitzant-nos en un aiguamoll: el de la ineficàcia i de la irrealitat, el de la covardia i de la comoditat. Hem menester d'un bon electrocussó, per espavilar.

Parem de fer l'estruç, sisplau, prou d'hipocresia. Ricard

TOTEMISME LINGÜÍSTIC

El mateix Fuster ja deia que era possible fer catalanisme en espanyol si la intenció era correcta. Importa realment més la intenció que el totemisme lingüístic strictu sensu. Els irlandesos han usat l'anglès a pler i allí els tens, independents. I els bascs el castellà i són més forts que les bledes catalanes malgrat ser més petits.

Estic fart de veure insignes patriotes, independentistes i pares de la pàtria parlar en foraster a tort i a dret, i després, per una miquinòria en castellà, s'encenen en flama perquè algú que no és ell parla en foraster.

Jo no retrec mai la llengua que parla a ningú, excepte si és catalanoparlant que parla amb accent postís el castellà, sense ser imprescindible, i llavors ho faig sols en clau d'humor.

Cal assolir que s'enamorarin de la llengua catalana, però sense retreure a la gent que parli castellà.

Generalment hem fet de l'idioma nostre un tòtem, fet absolutament catastròfic i negatiu, perquè un tòtem és un ídol del passat. Hem de fer del català un símbol de la justícia i de la força vital. Com? Amb raons i amb exemple, amb naturalitat, fermesa en un ambient hostil, generositat i força. Estil "fresh prince".

Llavors la gent ens entendrà. Al meu hospital els guàrdies jurats són d'un grup dirigit per un conegut feixista. A muntó d'ells són goril·les vestits de negre militar i quasi tots castellanoparlants. Jo els parlo sempre català i sense embotillar-me mai. De vegades alguns d'ells m'han dit coses ofensives, però jo els he respost al moment amb alguna fresca molt desimboltada i natural i després els he estat donant canya. Ara, fins i tot, alguns em diuen "Bon dia". No fa la llengua, doncs, sinó com ho comuniquem.

No ataquem en temes lingüístics, sols cal defensar, però defensar bé i a fons. Si ataquem perdrem, perquè la correlació de forces ens és desfavorable, però si defensem bé guayem.

I el que hem de menester són victòries: convèncer tothom per a sobreviure no sols com a nació, sinó com a passió per la llibertat, la veritat i la justícia, que són valors universals perfectament intel·ligibles per tothom. Amb la fermesa els ho farem entendre. Els espanyols són un poble nacionalment dominant i no entenen de duplicitats, floritures intel·lectuals, sí-però-nos, etc., o sia, tenen un pensament rectilini. Els dominats tendim a tot el contrari i, per això, no ens sabem

fer entendre. Sense donar-nos a conèixer volem que ens reconeguem... amb solemnes declaracions, amb estatuts, amb simbolismes... No, amics, cal donar la cara i a més fer-ho sabent-se les tàctiques militars clàssiques, especialment les de guerrilles (jo les aprenguí a la mili de l'Exèrcit colonial espanyol: triar el moment i el lloc, correlació de forces, etc.) però aplicades en les relacions humanes quotidianes i amb noviolència i guerrilla psicològica. Si no sabem donar seguretat als nostres conciutadans (i nosaltres som, diem, els nacionalistes, els valencianistes), com gosaran parlar valencià en un ambient que perceben hostil? Però si tu i jo l'hi parlem amb seguretat, s'hi afegiran. Els ho hem de demostrar amb fets, no pas amb teories inassequibles a la ment quotidiana de les "masses" (que diria aquell).

Em sembla un error atacar els treballadors i els castellanoparlants, el que cal és guanyar-se'ls i fer fins i tot catalanisme en castellà (si ve al cas, que en aquest cas no ve). La llengua no ens ha de dividir mai, ha de ser el símbol de la justícia i l'universalisme (paradoxalment: tot just això desment contudentment els mites i manipulacions espanyolistes)

El que cal fer és denunciar sempre el PP i l'espanyolisme (les autoritats malèvols), però cal guanyar-se la gent, amb una educació extremada, fins i tot "victoriana". Mà de ferro (contudent però saber esperar el moment per a clavar-la ben fonda) en guants de seda (humor, naturalitat, amabilitat, generositat). Que mai no et puguin acusar de maleducat ni de mentider (sobretot si ells s'han mostrat educats).

Ara bé, com gran part dels nacionalistes estan ficats de mestres, profes i semblants, allí estan en el "ghetto de Varsòvia" i no s'assabenten tant de les lluites sociolingüístiques diàries en altres feines. Viuen una mica en un món a part, una mena de reserva índia. I jo no sé si, allí dins, us adoneu de tota una sèrie de coses que jo percep, per ex., a l'hospital, on sí que hi ha gent de molt variada condició i on jo no sóc "el mestre".

Els catalans estem massa avesats a viure reclosos dins l'academisme erasmista, a causa de les persecucions inquisitorials dels nostres veïns, però generalment tenim més por de la que els nostres veïns s'esperen i, fins i tot, que la que ells ens demanen o exigeixen. I molts són pocs... si fugen. La covardia ve sempre de la manca de fe.

NO hem de salvar la llengua: ens hem de salvar nosaltres

Les llengües són el ciment que uneix les nacions. No trobareu cap Estat multilingüe que veritablement se senti una sola nació (el cas suís és força complex i la barrera entre les diferents comunitats lingüístiques és ben real).

Per dir-ho clarament: són els parlants de les llengües que són responsables de la seva desaparició. La repressió contra allò que "ells" anomenen llengües minoritàries o "provincianes localistes" no es fa contra la llengua mateixa. Aquesta no té estatut físic. Es fa contra els/les qui la/es parlen i l'escriuen. La diferència és cabdal per tal d'afrontar LA CATÀSTROFE que s'apropa.

Si aneu a wwwllibertat.com i després al Racó Català, hi trobareu una notícia interessant sobre com manipula el Govern Pujol les dades sobre la "salut de la llengua".

Fart de tanta mentida i tantes ensarronades comparteixo el punt de vista dels "Lingüistes Maulets", entre ells el valencià Lluís Vicent Aracil que fa vint anys m'ensenyà la sociolingüística a Barcelona. Poc vam veure de la matèria en qüestió, però els conceptes essencials els vaig retenir molt bé. En arribar a Suïssa vaig comprovar la veracitat científica de les anàlisis de l'Aracil. ... fins aviat

Oriol TALLAFERRO Genève Suisse

A la llengua no li passa res

A la llengua catalana no li passa res. De fet no crec que hi hagi cap llengua viva al món que sigui dolenta. Totes serveixen com a vehicle d'expressió d'una comunitat humana. És clar, que els diferents graus de desenvolupament influiran en la pròpia llengua. El català és ben ric en lèxic industrial propi, i el sard és més pobre. Ho dic, perquè de tant en tant hi ha qui diu que llengües com el basc o altres no són "aptes" per a la vida moderna, i ximpleries similars que no són més que eines de les nacions opressoras per justificar llur agressió i per dormir més tranquils a les nits (els més grans criminals, però, dormen d'una tirada, són els esforçats de cada dia els que, amunt de baldats, pateixen insomni).

De fet ja ho deia un altre maulet, alcoià i barceloní:

"N'hi ha gent que no vol que s'escriga, es parle o es pense en català, són els mateixos que no volen que es parle, s'escribi o es pense".

Fins i tot si els catalans deixessin de parlar català (i això es pot comprovar en la mesura que, en part, ja l'han deixat de parlar), les nacions "acollidores" espanyola i francesa els tractarien com "connacionals" de segona.

Quan algú defensa l'ensenyament en quítxua no ho fa per caprici. Ho fa perquè les futures generacions de peruans puguin resistir millor el sots-imperialisme espanyol de pa sucat amb sang i suor alienes.

FER DE LA LLENGUA CATALANA UN CADÀVER EXQUISIT

Estimat X:

T'escric per comunicar-te la meua baixa de la vostra revista. Quan hagi de renovar, doncs, no ho feu ja.

Les raons:

- 1.- La vostra revista certament és lingüísticament de qualitat i hi he après prou coses interessants, però vaig prou escàs de diners i encara més de temps: se m'amunteguen revistes, cartes i papers pertot i no pot ser, haig de ficar-hi una mica d'ordre i seleccionar prioritats, cas contrari el maremagnum de paperam se m'engolirà.
- 2.- I prioritat és en els actuals moments la sociolingüística, tema vital per sobreviure com a llengua i que toqueu poc i de manera més aviat convencional. Amb aquest enfocament, generalitzat entre tota la cultura catalana, sols aconseguireu que la gent aprengui bon català però per a ús exclusivament privat: un exquisit cadàver, com van fer els felibres occitans fa una pila d'anys. Ningú no escarmentem en cap d'altri. Hi ha molt teorisme i poca cosa pràctica per a sobreviure i així sols anem en un lloc: la desaparició. Com que jo no vull la desaparició com ja ha acceptat la nostra derrotista cultureta erasmista de biblioteca, per això també me'n don de baixa.

Aquest plantejament de la revista actualment és posar-se a pintar la casa sense fer-ne ni els fonaments. I jo no hi entre, ho sent a muntó.

- 3.- Naturalment, aquesta cultureta em censura a tot arreu, tot just perquè els meus escrits són més pràctics sociolingüísticament i més de xoc, cosa inacceptable per als mandarins culturals que han de quedar bé amb l'oficialisme acadèmic més estantís (subvencionat i controlat pel poder colonial, per suposat).

Si mai canvieu de línia i opteu per una idea no eutanàsica per al futur de la llengua, m'hi tornaré a apuntar, encara que no em publiqueu ni una línia, podeu ser-ne ben certs.

T'afeg alguns escrits i notícies recents per millor il·lustrar el que et dic.

Per la resta, tan amics com sempre, cordialment teu, C.

X.: Estimada C.:

Tal com dius, t'acabarem d'enviar la revista d'aquest any i prou.

Referent a tot això altre que dius, l'important és treballar, per la banda que sigui, per la nostra llengua i pel nostre país. Els nostres pitjors mals són no fer res o barallar-nos contínuament.

Oferint-te tota l'amistat,

C.: Treballar és imprescindible però no suficient.

Si treballem donant per suposat la mort, l'eutanàsia i donem cabotada al genocidi i no hi fem res, vol dir simplement que tenim el que ens mereixem de totes totes per la nostra covardia i mediocritat. Hi ha genocidi, però més relació té amb suïcidis que amb l'espanyolisme.

Clar hi ha els interessos de la cultureta més o menys subvencionada pel poder colonial. Ja ho deia el meu avi -el qui treballà per a en Gaudí: els diners són com l'oli, per on passen ho taquen tot.

X.: Per la banda que sigui, per la nostra llengua i pel nostre país.

C.: Però quan algú s'està ofegant no val de res donar-li consells estètics: és menester tirar-li un salvavides, i vosaltres tampoc no ho feu amb la llengua catalana. L'amor es demostra

amb un enfocament pràctic de supervivència, la resta no em serveix. No vull cap exquisit cadàver en l'urna acadèmica, com implica l'actual línia de la revista. Això traspua molt convencionalisme i un caràcter ben feble i acovardit: el del reu q el porten a l'escorxador i prou. Sincerament, treballar per a l'enterrament em pareix ben absurd i ja ho digué Jesucrist i us ho dic a vosaltres: "Allà els morts soterrin llurs morts".

X.: Els nostres pitjors mals són no fer res o barallar-nos contínuament.

C.: Els nostres pitjors mals -en són tants- són fer malament les coses per interessos mesquins, excuses de mal pagador per dissimular i després el victimisme i el ploramiquisme de sempre: una psicologia patètica. No vull barallar-me pas amb ningú, però quan les coses ja estan ben clares, no m'estaré de dir que el rei va nu, encara que tothom calli. Com que no tinc pretensions, no tinc pas por: no em poden tampoc discriminar més del que ho fan. Així que jo, tranquil.

X.: Oferint-te tota l'amistat,

C.: Igualment dic, X. Amics sempre, però per a la vida, no pas per a la mort.

Una abraçada,

Benvolgut C.:

Tal com anàvem dient, sàpigues, però, que la subscripció d'aquest any encara la deus.

Cert, no em consta haver-la pagada, ja us enviaré un xec dins uns dies o setmanes, com sempre. De quants eurons?

X.: Tu saps que a mi no m'agrada defugir els debats de fons, tu els defuges perquè penses que discutirem i acabarem malament, però trob que pots estar prou tranquil perquè jo en les discussions mantinc uns axiomes molt rígids: proves, demostracions, pistes, i mir de respectar la gent que va de bona voluntat i també no passar-me'n amb els que mostren respecte i bones maneres. Esper que no et faci por mirar el desastre cara a cara: n'hi ha molta gent així a ca nostra, i per això anem de mal a borràs.

Defugir els debats de fons no duu enlloc, sinó sols al fan-gar on estem des de fa molt. Jo imagin que dec tenir enemics de la meua línia al vostre consell de redacció: per a mi aquesta mena de coses no és cap novetat, sinó la conseqüència lògica de la decadència; de la manca de lògica en el treball, de la superespecialització amb congreny de cavall, del corporativisme de la nostra cultura que ha d'accontentar, vulguis que no, a l'amo espanyol que li paga a través de la política i l'ensenyament (academicisme), de la degeneració caracteriològica col·lectiva per fer tant de temps el que no toca: bescanviar el plat de lleties laboral i acadèmic per la submissió a l'estratègia anihiladora de la colonització espanyola.

Si això no voleu redreçar-ho no pot haver-hi Renaixença de cap manera. Us manca coratge i amagueu el cap com els estruços, aneu posant benetes en gangrenes i així sols podem acabar morint infectats, com clarament hom veu, però...com ho doneu per sabut, segons sembla. És molt trist actuar de funerària de la pròpia llengua.

Siau conseqüents:

-Si penseu que açò no té solució, digueu-ho clar. Fos més honest que anar jugant al malentès i al "ja ho mirarem demà". Per molts estudis lingüístics exquisits que publiqueu, això no servirà de gran cosa, perquè ni tan sols els organismes de la Generalitat controlats per CiU us fan cas, molt menys el jovent, l'espanyolam, etc. El procés castellanitzador a tots els nivells és pràcticament impossible d'aturar si no és amb un debat sociolingüístic molt de xoc i de carrer on s'impliquin activament els nacionalistes catalans i la gent que s'estima la llengua.

-Si penseu que tot és perdut vol dir que no teniu recursos per redreçar la situació i, en tal cas, igual que en Gaspard, caldria dimissions a tots els nivells del nacionalisme català i de la cultura catalana, i no embossar el pas d'idees noves, d'empenya nova i de gent nova que demostra coses evidents. Potser dir les veritats en un petit món tan pusil·lànim cou, però no podem estar tota la santa vida autoenganyant-nos tan mesquinament i miserable.

La veritat és sempre revolucionària i és essencial per a tot. És un valor bàsic del cristianisme, perquè "Jesús és la Veritat". Autoengany, no, sisplau, comportem-nos com a persones madures, no pas com a infants acovardits.

Cordialment, però amb la veritat damunt la taula, perquè els homes de bé tenen el deure de plantejar les coses amb respecte però també amb sinceritat i sense acovardiments, C.

X.: Abans va ser en tal que em va tractar d'enterraments. Ara veig que t'hi has afegit tu. I em sento ofès.

C.: No sé en quin sentit ho deia en tal. Jo ja t'he explicat en quin sentit ho dic, però no ho dic en concret contra ningú, sinó sobre una línia general no sols a la vostra revista sinó arreu la cultura catalana, tan felibre i decadent, tan dèbil i esporuguida, tan ploramiques i victimista, sempre remugant en veu baixa.

X.: Tens raó que defujo el debat, i no vull entrar en cap mena de discussió de 'savis'.

C.: De savis no pas, de dir les coses pel seu nom i no ser estruços covards. D'axiomes i conseqüències lògiques derivades: de lògica matemàtica.

X.: Intentant llegir això que dius, la veritat és que no t'entenc

C.: Què és el que no entens?, crec que no dic coses massa difícils d'entendre. Digues què no entens i amb molt de gust t'explicaré el que volia dir.

X.: I veig que t'empatolles com una mala cosa.

C.: Simplement explic per què veig que anem a la tomba i perquè crec que vosaltres també ho penseu però no voleu prendre-hi mesures, quan podríeu, perquè alguna cosa més podríeu fer. No m'empatoll, vull solucionar coses i dialogar per millorar les coses que es puguin, però veig que no acceptes la crítica constructiva perquè potser la teua obra ja és perfecta. Enhorabona, llavors.

X.: Això és que si m'has de dir res més, fes-ho escrivint sols una o dues ratlles i prou.

C.: Si amb més explicacions dius que no ho entens, amb menys supòs que encara ho voldries entendre menys.

PENSAMENT-EPÍLEG: Quanta mentida hi ha en aquesta cultureta esporuguida i polsosa que s'agafa la llengua catalana com un hobby i no com un desig ferm de supervivència. En fi, per aquest mal camí tenim el que ens mereixem: la desaparició. Ω

De tots és sabut que el cap de l'Església catòlica -el Papa- des de fa anys té una ferma i cridanera fixació envers el real i autèntic desgavell sexual que regne dins la nostra societat occidental. D'entrada, en moltes coses, no li manca ni raó ni veritat però, en moltes altres, li falta apamar, repensar i mesurar les seves dogmàtiques sentències. Ho dic per allò que resa que els dogmes sempre són sospitosos i les raons d'un dogmàtic sempre produeixen empanx i indigestió intel·lectual. M'explic. Record, amb perplexitat, quan el Vaticà parlava del tema dels preservatius i recomanava que per fer-ne un ús adient a la moral catòlica -de les gomes en qüestió- aquestes, havien d'estar foradades. Això mateix, poca gent ho pot entendre a no ser que hom ho faci, i ho entengui, des de la castedat i la continència sexual més radical. Quant a tot això, des del respecte i l'amor que sempre ha d'emmarcar una conversa civilitzada i humana, els creients, hem de ser capaços de poder-li dir a l'Església que el sexe no sols és reproducció. És alguna cosa més que té molt a veure amb la neteja, control i harmonia d'aquest "calaix de sastre" que s'anomena equilibri personal. Al sexe, hom no s'hi pot apropar amb judicis o prejudicis puritans -austeritat, rectitud, rígidesa, severitat, inflexibilitat...- sinó que hom hi ha d'entrar amb puresa, és a dir, amb perfecció, netedat, claredat, refinament, pulcritud, transparència... tot això que ens obre a la veritat i la sinceritat sexual entre persones que s'estimen. Des del sexe hom el que ha d'aconseguir és plaer i no pas plorera. I això, en una gran part de l'Església d'avui -i ensems de la societat civil- no s'acaba d'entendre.

N'estic absolutament d'acord que, ara per ara, el sexe és una de les grans assignatures pendents per a la humanitat del s.XXI però si bé tots -Església i ciutadania- coincidim en el plantejament del problema, alhora, estic absolutament segur que no coincidim en els remeis i les solucions. Basta repassar les encíclics i declaracions del Vaticà per adonar-me'n que això és així.

Amb tot això, voldria deixar-ho ben clar, jo no estic, intel·lectualment i moralment parlant, exempt d'errades. Però és que no acab de veure clar la intenció del Vaticà envers el rosari d'inacabables injustícies que ha enfilat, i enfila, respecte dels homosexuals.

L'Església i el sexe

DE LA REVISTA VEU DE SÓLLER

Que el president dels Estats Units -un home, entre d'altres, de provada, certa i evident actitud masculista i ideologia conservadora- vulgui promoure i legislar la il·legalitat dels matrimonis entre persones del mateix sexe, això, ho puc entendre -tot i que no ho pugui acceptar- però que l'Església dels cristians -la meua- l'Església de l'amor universal, sigui capaç de qualificar de "nocives, immorals i contràries al do de la vida", l'amor entre dues persones que s'estimen malgrat siguin del mateix sexe, això, que ho dic com ho pens, si que no ho puc entendre ni ho puc acceptar. No puc entendre que l'Església intenti posar una regla, una norma o un dogma a l'amor "ideal" dins la humanitat. Avui, tot ja està inventat, quant a relacions sexuals i amoroses i, en totes elles, hom hi pot trobar defectes i virtuts. Com si l'amor heterosexual fos el més perfecte i immaculat de la creació. O no llegeix la premsa el nostre Sant Pare on, dia si i dia també, surten titulars que fan referència als maltractaments i violències, físiques i psicològiques, de dones i homes que pateixen l'infern d'una relació que segons el dogma eclesiàstic és la més idònia i natural de les unions amoroses. Cal apropar-se a la vida per veure que és molt perillós afermar i imposar models perfectes de com hem de viure, en un món -palesament sabut- que és molt imperfecte. L'estimació o l'amor sols té una fita: compartir la vida, amb tot el que té de bo i de dolent, des del respecte, el diàleg i la veritat... i, a més a més, si d'això se'n vol fer una festa i fer-ne un testimoni públic i sagrat... Per què no té sentit poder-se casar per l'Església si hom creu en Déu?

En aquest ordre de coses: ¿Com catalogaria l'Església un matrimoni heterosexual que, fruit del seu amor, han parit un infant homosexual? ¿Seria això "immoral" i contrari "al do de la vida"?

Quant "al do de la vida"... ¿Hom ha d'entendre que els homosexuals no poden engendrar infants o que dins les lleis naturals és una contranatura la relació homosexual? En ter-

mes purament fisiològics, això, seria absolutament cert, que no posseïxen el do de la vida. Però no hem d'oblidar -tot i que és un tema polèmic- que els homosexuals també són persones de seny, madures i preparades, sentimentalment parlant, per poder-se responsabilitzar i encarar l'adopció d'un infant. En aquest ordre de coses, jo m'estimo molt més que un nadó pugui accedir a tenir l'afecte d'uns pares homosexuals que no pas ser víctima de les màfies sexuals -pedofília- o que pugui passar gana i penalitats a l'infern d'una selva urbana o la misèria i penúries que regnen entre els camperols del tercer món. Per adoptar un infant, sobretot, el que es necessita són grans dosis d'amor -amb tot el que això suposa- i no pas el DNI de les inclinacions sexuals sempre que no siguin nocives o puguin coartar, limitar o cohibir la sagrada llibertat.

Avui, tothom hauria d'entendre que ser homosexual no és disposar d'un perfil psicològic inestable, boig o pernicios per al proïsme. En tot cas, si això és així, també hi poden ficar, dins el mateix sac, a molts dels heterosexuals.

A l'homosexualitat o heterosexualitat no s'hi arriba per cultura o imitació. S'és o no s'és. I els dictats de la natura són ineludibles.

Els homosexuals també són persones i ciutadans i com a tals, si se'ls ha de jutjar, ha de ser perquè incompleixen la norma del codi penal o perquè la seva actitud ciutadana és incívica però mai per la seva condició sexual... perquè, això, és anticonstitucional. I la Constitució, com a referència a la bona convivència cívica, aquesta, si que és "Sagrada Escritura i Santíssima" en pro de la igualtat, la llibertat i la fraternitat que foren forjades amb el foc del consens, la convivència i la justícia per a tots.

Així com fou Jesús que es va apropar als marginats, als exclosos i als més desgraciats del poble i no al'inrevés, també l'Església ha de fer un esforç i apropar-se al poble i no als polítics "catòlics" que, ara per ara, no n'hi ha ni un arreu del món. Si fos així, les guerres, les injustícies, els abusos de poder, les violacions dels drets humans, els genocidis i moltes altres desgràcies dels éssers humans, podrien tenir un semblant més amorós. Creieu-me, el problema no és el matrimoni dels homosexuals sinó l'inexistent matrimoni que hi ha entre les consciències que formen la humanitat. Ω

Contra la "Gran Catalunya"

Senadors i candidats del PP del País Valencià, les Illes i l'Aragó fan front comú per rebutjar la proposta de reforma de l'Estatut del PSC

MONTSE OLIVA
MADRID

Catalunya, les Illes, el País Valencià i l'Aragó s'han tornat a unir. Bé, més aviat s'han reunit els senadors territorials del PP al voltant d'un manifest que proclama que ni "ressorgides" Corones d'Aragó, ni "pretesos" Països Catalans, que "l'artificial Gran Catalunya" que propugna -afirmen- el president del PSC, Pasqual Maragall, si depèn d'ells mai no tirarà endavant.

El candidat a presidir el País Valencià pel PP, Francisco Camps, el de l'Aragó, Gustavo Alcalde, i el senador José Seguí, en substitució del candidat balear Jaume Matas, es van trobar ahir al Senat per proclamar, per mitjà d'un manifest, que no acceptaran cap mena de subordinació a cap projecte "d'expansió catalanista".

També va excusar la seva presència a l'acte el senador i expresident del PP català Alberto Fernández Díaz perquè tenia qüestions a tractar al Parlament que "no són precisament menors", però els reunits van assegurar que "coneix i comparteix el manifest". Amb el portaveu dels populars al Senat, Esteban González Pons, com a mestre de cerimònies, les tres comunitats afectades -Aragó, País Valencià i les Illes-, sobre les quals pesen suposades pretensions anexionistes dels catalans, van reunir-se per exclamar un no rotund a veure's ni tan sols esmentats al nou Estatut. Perquè segons Alcalde, "l'Aragó no és Catalunya; no som Països Catalans", va proclamar. És per això que va recordar que "fa 500 anys vam escollir un camí diferent, que es diu Espanya, i on ens trobem molt a gust". Un explícit no, doncs, a sotmetre's a un "pancatalanisme pansit que només viu en la ment de persones originals com Pasqual Maragall", va reblar Alcalde.

Així, tot i que quatre formacions catalanes han presentat una reforma estatutària, ahir la cosa anava, sobretot, contra el projecte del PSC, en el qual albiren el germen de tots els futurs mals que podria patir l'Estat de les autonomies si no se'l frena ben aviat. Aquest projecte dels socialistes, que només assenyalava en un dels seus punts que la Generalitat tindrà una "especial cura" en les relacions de cooperació amb l'Aragó, País Valencià, les Illes, Andorra i les regions frontereres del sud de França en matèria social, cultural i econòmica, va aconseguir reunir els senadors populars de l'antiga Corona d'Aragó per defensar la seva "autonomia" i proclamar, un cop més, que la Constitució és intocable i tot el que conté, doctrina d'obligat compliment. Davant d'això, els firmants del manifest asseguraven no entendre "l'obsessió d'alguns líders polítics per esquinçar el nostre marc de convivència, superant la Constitució i desvertebrant la nostra harmoniosa diversitat des d'un federalisme innecessari i asimètric que generaria ciutadans de primera i de segona".

Els populars observen, doncs, amb preocupació la "deriva ideològica del socialisme català", que veuen cada cop més entestat a "superar" el nacionalisme català "en els seus plantejaments menys solidaris i més radicals". En aquest punt, van aprofitar per expressar la "divisió" dels socialistes al Senat, arran de la creació del grup Entesa Catalana, que inclou

el PSC i ERC. Perquè en el fons tot plegat recollia una crítica més que explícita del principal partit de l'oposició, el PSOE, pel que hi detecten de simpaties amb les tesis de Pasqual Maragall. No era qüestió de deixar passar l'ocasió de dirigir la mirada cap a José Luis Rodríguez Zapatero i repetir-li el que tant li agrada exposar al PP: que el PSOE no té un projecte únic per a Espanya, sinó que la música sona diferent en funció dels interessos de cada territori. I reiterar que el PP és l'"única garantia política per tenir un mateix discurs a tot Espanya". Per tot plegat, van advertir a Rodríguez Zapatero que deixi de "surfejar", que atenni a la costa i que digui clarament si és partidari que les comunitats al·ludides "figurin" a l'Estatut català. Si no contesta d'immediat, amenacen de comprometre'l a votar una iniciativa que el PP presentarà a les Corts Generals.

Tampoc no es van quedar curts a l'hora de descriure la "complicitat servil" dels presidents socialistes de l'Aragó, Marcel·lí Iglesias, i de les Balears, Francesc Antich, i del candidat pel País Valencià, Joan Ignasi Pla. A tots ells els van reclamar també que responguin davant els seus respectius electorats si pensen sotmetre's als dictats de Catalunya.

Perquè si es tracta de no acceptar, ni tan sols volen que es faci un esment de la llengua comuna. Francisco Camps, del País Valencià, ni tan sols va contestar al contingut d'aquesta pregunta, mentre que el representant de l'Aragó al·ludia a una varietat que es parla en aquest territori que "no és ni català normalitzat ni barceloní", que era doncs, si fa no fa, un no. En resum, per al PP, si alguna cosa ha d'unir els quatre territoris no és res més que el Patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó; la resta són figures d'un altre paner.

Diàleg

Em sembla recordar fa un temps haver llegit que Lo Rat Penat col·laborava amb entitats secessionistes de la Franja, són els Països Catalans a la contra.

De Vilaweb, 10/09/2003.

Les federacions d'Esquerra Unida a l'Aragó, Balears, Principat i País Valencià promouen vincles estables

Demanen un estat plurinacional que reconegui el dret d'autodeterminació

Les federacions d'Esquerra Unida a l'Aragó (IU Aragón), Balears (EUIB), Principat (EUIA) i País Valencià (EUPV), han signat avui una declaració conjunta en què aposten per promoure "vincles estables entre els governs i parlaments dels Països Catalans i l'Aragó". Segons la declaració, els vincles comprenen preferentment àmbits com ara "la llengua, la cultura, l'economia, el transport i el medi ambient". Les quatre formacions s'han aplegat avui a Barcelona, un dia abans de la Diada de l'Onze de Setembre. Les quatre formacions han reafirmat el compromís amb les reformes estatutàries i de la Constitució espanyola, per a avançar en el "reconeixement d'un estat plurinacional, federal, democràtic i solidari", que reconeixi el dret a l'autodeterminació dels seus pobles.

Els representants de les formacions han coincidit també a "la necessitat d'explicar més

l'abast de la involució autonòmica" promoguda pel govern del PP, ja que "el model unificacional i de centralisme ranci d'Aznar i Rajoy són un retrocés democràtic que ens torna a l'etapa preconstitucional".

LEVANTE-EMV, 08/07/2003

Secció: Opinió

<http://www.levante-emv.com/levhoy0378/opinion/4opinion.html>

La Corona d'Aragó

VICENT SOLER - UNIVERSITAT DE VALÈNCIA.

Mostra el PP poc coneixement de la història valenciana quan confon els anomenats Països Catalans amb la Corona d'Aragó. Els Països Catalans —alguns prefereixen dir Països Valencians— és una denominació relativament moderna —pareix que del segle XIX, concretament d'un historiador del dret, fill de Catarroja, de nom Benivolgut Oliver— que reivindicava la re-unió d'una part de la Corona d'Aragó, la part que utilitzava la llengua pròpia comuna. Una re-unió que, segons qui, podia anar des d'una mera coordinació per a la defensa de la llengua fins a una plena integració política com a nació al marge d'Espanya (i França). En tot cas, pocs reivindiquen una submissió de ningú per ningú, encara que la denominació (Països Catalans o Països Valencians) es presta veritablement a confusió.

Per la seua banda, com tot el món sap, la Corona d'Aragó va ser una confederació d'estats —entre els que es trobava el Regne de València— que va durar més de mig mil·lenni. Va ser una llarga convivència política que ens va resultar molt fructífera. En ella ens vam fer çò que som, vam construir la nostra identitat particular com a valencians. Però també vam aconseguir defensar convenientment els nostres interessos econòmics ja que va permetre fer de la ciutat i regne de València un autèntic empori per segles. De fet, el debilitament polític de la Corona d'Aragó, després de la unió dinàstica amb Castella de finals del segle XV, ens va tirar els valencians literalment a la perifèria política i econòmica europea.

Molt pitjor va ser la seua desaparició, després de la Guerra de Successió (segle XVIII), perquè ens va posar als peus dels cavalls de la Història.

Per això, no és fútil distingir la reivindicació actual d'una cosa o l'altra. Un prominent —i il·lustrat— dirigent de la dreta valenciana durant la transició, Manuel Broseta, es va constituir en el seu moment en un defensor a ultrança de reverdir políticament la Corona d'Aragó quan va presumir —de manera excessiva, com es va veure posteriorment— que l'esquerra valenciana s'aventurava per la tesi dels Països Catalans.

Que, a estes altures de la pel·lícula, el meritori portaveu —o portaveu en fase meritòria— del PP, Serafín Castellano, s'arranque per tal disbarat de confusions conceptuals només pot deure's a desconeixement o a voler agafar el rave per les fulles per a tractar de confondre el personal amb el sempre caritatiu objectiu

de criticar el PSPV al preu que siga, fins i tot al preu de fomentar la crispació social gratuïtament.

Perquè, efectivament, Pasqual Maragall —líder socialista català, fill de valenciana—, ha reivindicat la Corona d'Aragó com a macroregió europea. I què? Doncs que un servidor, com a valencià militant, entén que aqueixa és una reivindicació que no hauria de caure en sac foradat aquí. Perquè és una reivindicació que s'até a la Constitució espanyola (per què no?), a les aspiracions europees de fomentar grans espais per a l'acció regional (lligen el magnífic llibre de Josep Vicent Boira: "Euram 2010, la via europea", i veuran quina sorpresa s'emporten respecte d'això), a la tradició històrica valenciana (com és evident) i, la qual cosa és més important, als interessos econòmics valencians.

Fins i tot Eduardo Zaplana, en alguna arracada esporàdica de lucidesa política, ha reivindicat l'Arc Mediterrani. I què és la Corona d'Aragó sinó la denominació històrica d'aqueix Arc?

En tot cas, és comprensible que el líder socialista valencià Joan Ignasi Pla, amb tota la prudència que el caracteritza, pose al congelador aquest tipus de propostes fins que la societat civil valenciana pugui discutir-les sense les pors artificials que la nostra dreta ha conreat irresponsablement.

Unes pors artificials que ens tenen bloquejats als valencians mentre el món que ens rodeja està canviant molt de pressa. Unes pors que suposen sacrificar els interessos valencians a idees rànies d'Espanya, incompatibles totes elles amb la diversitat real del país.

Idees que confonen la identitat espanyola amb la castellana i els interessos espanyols amb els madrilenys (que faciliten aterratges com el de Fernández Tapias o Florentino Pérez per terres valencianes, per posar un exemple) i que, en ple segle XXI, manté, per posar un altre exemple, un sistema viari radial (tot comença i acaba a la Puerta del Sol) a costa d'altres, com el de l'Eix del Mediterrani, que és molt més important per a la nostra economia. Perquè aqueixa és la realitat de la vida que defensa aferrissadament el nostre PP quan s'oposa tan vehementment al rescat polític de la Corona d'Aragó.

Reivindicar la Corona d'Aragó, com ho feia també Ernest Lluch, és reivindicar l'Espanya de la pluralitat perquè la Corona d'Aragó —a diferència de la Corona de Castella, de la que l'Espanya d'Aznar és la seua natural hereva— sempre va saber unir el respecte a les diferències dels seus estats membres amb l'existència d'institucions comunes per a la defensa més potent dels interessos de tots. Una lliçó que la dreta valenciana encara no ha après, pel que sembla, per a desgràcia de tots els valencians.

Himne dels Segadors online:

<http://www.gencat.es/simbols/audio/totsegad.mp3>

CANTS PATRIÒTICS. CANT DE MAULETS

Eixiu tots de casa que la festa bull, feu dolços de nata i coques de brull, polimenteu fustes i emblanqueu murs perquè Carles d'Àustria ha jurat els Furs. Enrameu de murta places i carrers, abastiu de piules xavals i xiquets, aclariu la gola amb vi i moscatell, que no hi ha qui pare el pas dels maulets. Vine Pilareta que et pegue un saxó, els peixos en l'aigua i els amos al clot, i si no l'empara el Nostre Senyor, tallarem la cua a Felip de Borbó. Si l'oratge es gira en mal dels maulets vindran altres dies que bufe bon vent. Quan més curt ens lliguen més perill tindran. Passeu-me la bota i seguïu tocant. Ω

El pacte social: cirenaics i megàrics

Crom el nordic

En aquesta ullada al pacte social, descriuré les altres dues escoles socràtiques menors (apart dels cíncics i de l'acadèmia, i de l'escola d'Elis). L'interès de totes les escoles socràtiques menors (considerem l'escola socràtica major la de Plató i l'Acadèmia) rau fonamentalment en la ètica, adhoc, a diferència dels sofistes, no formaren papers actius en accions polítiques. Però, per entendre quina era la seva moral (i el seu substitut en la política), o sigui el seu pacte social més aviat per absència, cal recórrer directament a les seves doctrines.

Mirem-ho.

L'escola cirenaica

Cap al 399 a.C., Aristip de Cirene crea l'escola cirenaica. L'esperit d'Aristip està més a prop dels sofistes que de Sòcrates. També està allunyat dels cíncics, dels megàrics, de Xenofont, de Plató i adhoc dels actors tràgics tradicionalistes. La recerca de tranquil·litat d'Aristip busca la virtut a través del plaer, en bona part el plaer material, i no massa l'espiritual. A Aristip, a l'estil sofistic, no li molestava cobrar grans sumes per viure bé. "Si Antístenes el cínic era comparable amb un gos, Aristip l'hedonista és comparable a un gat"; o sigui, mentre els cíncics vivien com a abandonats en l'escalinata buscant l'home virtuós, Aristip freqüenta, amb tarifa inclosa, els palaus dels poderosos, vestit amb robes luxoses. Per a Aristip, però, amb diferència radical del cristianisme, els conceptes de "bé", "mal", "virtut", etc., són un invent dels homes i no un reflex de les exigències divines i encara menys una conseqüència lògica de la naturalesa. Aristip, doncs, era un "reflex pràctic" de les doctrines sensualistes de Protàgores. (Nota: el sensualisme és senzillament una forma extrema d'empirisme, i és una teoria del coneixement, no una forma d'entendre el plaer (per exemple el sexual)).

Així doncs, per a Sòcrates el plaer consisteix en fer el bé, mentre que per a Aristip "qualsevol" plaer és el bé. Però Aristip, sense caràcter snob, no li molestava rondar ambients de pobres o palaus de reis, per la qual cosa es diu que "a Aristip no li molestava vestir qualsevol cosa", és a dir, l'orgull de l'elitisme o de la condició de classe no eren propis del nostre hedonista. Es diu que Aristip queia fatal entre totes les classes de socràtics: Plató, Xenofont, Diò-

gens, Euclides, tothom li tenia aversió. Adhoc en els segles posteriors, molts pensadors cristians criticarien a bastament l'escola cirenaica i la figura individual del seu creador. La raó és que, per als amants de la virtut tradicional, un pensador que creia que la virtut era fruit de la vida, els resultava escandalós: seria com intentar fer amics un punk i el Papa, per donar un exemple.

Aristip també considerava que deslliurar-se de la "superstició" era tasca fonamental del savi; no obstant això, no se'n troba en ell molts exemples del seu ateisme pràctic. No passa així en el seu deixeble Teodor, dit "l'ateu". Teodor, a l'estil de la sofística, critica la religió homèrica, reduint-la a un mer convencionalisme. També critica, trobant-la ridícula, la idea d'un govern diví del món. Teodor fou acusat per ateisme, però gràcies a l'ajut d'un governant aristotèlic, escapà amb una condemna de desterrament, la qual complí anant-se'n a Egipte.

Hegèsies, l'últim representant de l'escola cirenaica, representa una exageració radical de l'hedonisme cirenaic. Arribà a la conclusió de que, ja que en la vida el dolor és ineliminable i el plaer no sempre es pot aconseguir, la conseqüència "lògica" n'és el suïcidi. En el seu llibre "El desesperat", Hegèsies mostra a un home que es dedica a enumerar tots els mals de la vida, mentre la família li prega que no es suïcidi de gana. En les seves conferències públiques, Hegèsies predicava la seva doctrina del suïcidi amb tanta eficàcia, que alguns dels presents se'l escoltaven i es treien la vida (s'entén que l'anomenassin "persuasor de mort", i que Ptolomeu li prohibís de fer més conferències). Per entendre (no justificar, sis plau!) la doctrina del pessimisme i del subjectivisme radical, cal entendre'l com una prolongació perillosa, adhoc comprensible, del molt remarcadament hedonisme cirenaic. Si per a Aristip el plaer es feia "mitjançant una mesura", Hegèsies es preguntava: "I perquè fer-nos una mesura?", i arribava a la resposta: "Si el plaer absolut no existeix, treiem-nos-ho tot!". Segons Strabon: "Així va acabar, com encertadament assenyalaren els seus contrincants cíncics, la doctrina cirenaica del plaer: en el pessimisme; doncs esperaven massa de la vida, de la qual és ineliminable el patiment, i perquè, a causa d'això, tot aquell que es posa com a finalitat de la seva vida la consecució del plaer extern ha d'acabar desesperat".

Malgrat la impopularitat que

degué donar la doctrina d'Hegèsies a l'escola cirenaica, aquesta passà a l'escola epicurea, especialment. Una visió futura del "cirenaisme" podria ésser, per exemple, l'utilitarisme de Mill. El sensualisme, com a doctrina del coneixement, ha influït fortament en la posteritat, per exemple en Locke i Hume. De totes maneres, el pensament cirenaic ha hagut de patir sempre greus crítiques, des de tots els sectors conservadors i religiosos, quant i més dels filosòfics.

L'escola de Megara

Un altre alumne de Sòcrates fou Euclides. Filòsof menor, potser alumne de Plató, es dedicà sobretot a problemes de la teoria del coneixement. Intentà donar un fonament moral al plantejament de l'ésser de Parmènides. Per a Euclides, el bé és l'ésser, és a dir, allò de que es consisteix la realitat, mentre que el mal consisteix d'una in adequació al ésser, és a dir, és el no-ésser, no existeix. Aquest plantejament (el bé ho és tot, el mal és com a

ombres), va ésser bàsic, per exemple, per a la teologia neoplatònica, que adoptà San Agustí i que li serví per a desfer-se de la influència del maniqueisme (segons el maniqueisme, el mal sí té una entitat positiva, més poderosa que la voluntat de l'home, i contra la qual ni la fe li'n pot tornar invulnerable).

Per donar un exemple de "moral de l'ésser i del bé", imaginem-nos, per exemple, un polític. Si el polític busca l'ésser del seu ofici (fer un bon treball, fer feliç als seus conciutadans, conservar la llibertat d'expressió, etc.), aquest polític buscarà el bé, mentre que si busca el no-ésser de la política (els honors, les riqueses, la satisfacció sàdica d'oprimir a la minoria), aquest polític busca el mal, i per tant, "perquè no persegueix l'ésser sinó l'aparença" aquest polític "no podrà" ésser feliç. (Una conseqüència ingènua, que cal transcendir, del pensament socràtic-megàric, és que aquell que no fa el bé no pot ésser feliç. Innegablement, la maldat té les seves pròpies satisfaccions, pel que la

batalla cap al bé passa, no només per la raó i per la filosofia, adhoc pels sentiments; la majoria dels que senten una forta temptació cap a la perversió i l'abús se'n sentiran enduts, i aleshores convé que les actituds de bondat i seny s'imposin emocionalment).

Dels seguidors d'Euclides ben poca cosa cal dir-ne. Es limitaren a aspectes de la teoria del coneixement (a vegades usaven dialèctica per a "desmentir" veritats). Per exemple, l'enigma del mentider (una aporia, "argument sense camí"). Un home pregunta: "menteixo?". Si l'home menteix, diu la veritat al dir que menteix. Si l'home diu la veritat, diu la veritat quan diu que està mentint, o sigui, menteix. (Aquest enigma es resol quan hom pensa en la divisió entre llenguatge i metallenguatge; apart, així els megàrics esdevenen precursors, junt amb els sofistes, del pensament escèptic).

El pròxim article tractarà de Plató i Aristòtil, i atenció, perquè penso desmuntar ben bé la política i la ètica d'ambdós pensadors. Salut i catalanisme.Ω

14 Comarques

DIJOUS 11 DE SETEMBRE DE 2003 Diari de Girona

DAVID CASELLAS HA ORDENAT LA RECERCA QUE VA INICIAR EL SEU PARE, FÉLIX CASELLAS, ABANS DE MORIR

Un diccionari recull més de 8.000 mots i expressions pròpies de Girona

L'autor alerta que algunes de les paraules estan en perill de desaparèixer pel desús

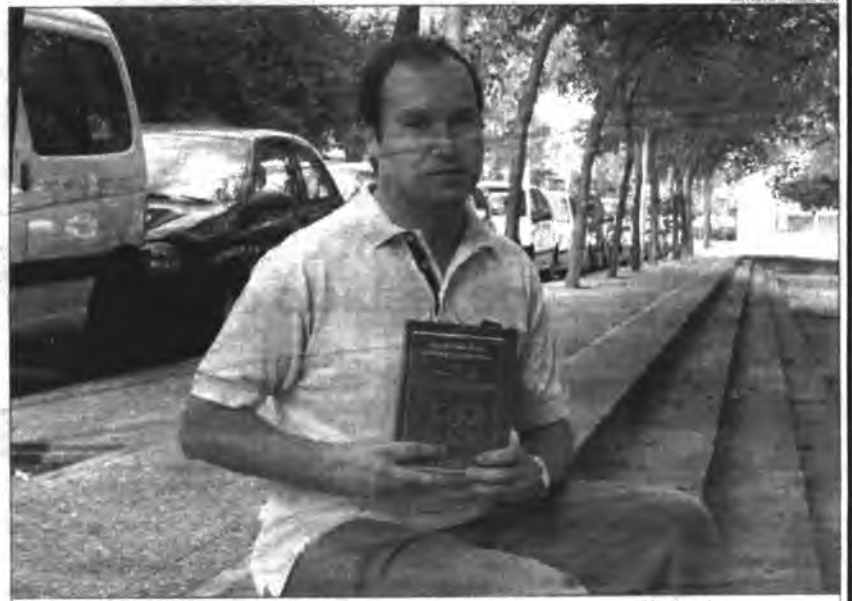
SALVADOR CARGOL/ACN

L'editorial La Busca ha publicat *El Vocabulari de les comarques gironines*, un diccionari que recull més de 8.000 mots i expressions pròpies de les comarques gironines. L'obra omple un buit perquè fins ara hi havia reculls de vocabulari propi d'un lloc o una comarca, però no del conjunt de les comarques de Girona, ha explicat un dels dos autors, David Casellas. El seu pare, Félix Casellas, professor de l'escola Normal de Girona, va començar aquest treball ara fa quinze anys, i ara en fa un que va morir. El diccionari es presentarà en una data per concretar del mes vinent, en un acte que comptarà amb la participació del filòleg Albert Rossich i l'historiador Enric Mirambell.

Félix Casellas, que va morir al setembre de l'any passat -recorda el seu fill David Casellas-, va començar a buscar i recollir expressions pròpies de les comarques de Girona ara fa quinze anys. Ho va fer a partir del coneixement del territori i de l'experiència de parlar amb gent de diferents comarques durant anys, especialment de Girona, però també de la Garrotxa, l'Empordà o la Cerdanya. Al mateix temps va iniciar un treball de buidatge de diferents diccionaris, entre els quals l'Alcover-Moll, el diccionari català-balear, i un bon nombre de reculls de vocabulari de diferents zones i comarques, explica David Casellas.

Llenguatge actual i del passat

El Vocabulari de les comarques gironines recull els mots i expressions pròpies de la zona, tant de la llengua parlada actualment com del segle passat. És un recull de llenguatge viu i genuí, on només hi ha aquells mots que no són recollits en els diccionaris normatius de la llengua catalana, o bé que,

Diccionari. David Casellas s'ha encarregat d'ordenar el treball que va realitzar el seu pare, Félix Casellas.

malgrat constar en algun diccionari normatiu, no tenen un ús general. Així, aquestes paraules es poden considerar formes o variants pròpies d'algun indret de les comarques gironines. Està estructurat en forma de diccionari, de tal manera que es pot cercar les paraules ordenades alfabèticament. També inclou nombroses locucions i frases fetes.

En total, hi ha més de 8.000 entrades, explica David Casellas. El seu pare havia posat tota la informació en fitxes i ell va fer la feina d'ordenar i polir tota la informació. «La idea era posar-hi tot allò que no està en un diccionari normatiu, paraules, frases, locucions que no tenen entrada en el diccionari de l'Institut d'Estudis Cata-

lans», Casellas explica que el seu pare, professor de llengua espanyola a la Normal de Girona durant molts anys, era una persona «molt preocupada per la cultura catalana».

Risc de desaparició

Casellas també ha volgut alertar sobre el risc de desaparició d'algunes d'aquestes paraules, pel desús i perquè alguna dels objectes a que fan referència han deixat d'existir o han perdut protagonisme. Posa l'exemple de l'expressió «deixar-la anar pel broc gros», que cada cop se sent menys perquè el porró també es fa servir cada cop menys.

Alguns dels mots que es poden trobar en aquest diccionari són bordegàs (noi entremaliat), cucurcut (bolc de cabells que porten

les dones), micarrinyes (nen raquític), farratjar (pasturar), pedregoleig (tros de muntanya o de camí format de pedres), tirassol (rascllet) o xarapa (escudella de verdures).

Els responsables d'aquesta edició consideren que a causa de molts factors, la llengua cada vegada s'empobreix més i es perden molts dels trets identificatius dels diferents parlars. A això hi contribueix «un desprestigi de la llengua tradicional i popular, i també una creixent i imparable castellanització». Per aquesta raó els responsables consideren «que aquesta ha de ser una obra cabdal per a evitar que els trets del català parlat per tots els qui viuen a les comarques gironines es perdi sense que ningú l'hagi recollit».

C A N P A S T I L L A

Fa un any que en Paco Bermudez ha obert la Perruqueria de senyores Paco al costat de la de senyors que ja tenia des de fa 18 anys. A la foto amb les oficines Maria José i Fina. Tel. 627 241 931

Banderotes grosses i banderetes petites al Club Nàutic de can Pastilla. Això ens diu ben a les clares la nació i la ideologia dels directius del club.

Fa 15 anys que en Miquel Martínez de son Sardina regenta la botiga de lloguer de cotxes, motos i bicicletes Royal Rent al carrer de can Pastilla, 110 de can pastilla. Tel. 971 266 425

S O N M A C I À

Fa 30 anys que en Pep Saura regenta la Perruqueria unisex Pepe al Centre comercial Calés, Bloc H de Calés de Mallorca. Tel 971 183 807

Na Sebastiana Manresa regenta un lloc de venda de peix al Mercat de Llucmajor. El seu padri Miquel Moll ja venia peix. Tel. 609 633 398

Mossèn Miquel Barceló i Manresa de s'Horta és el rector de Son Macià. Abans i durant 15 anys fou el rector de s'Alqueria Blanca. Una església acollidora, aquesta de son Macià, amb una taula rodona, com la dels cavallers de la taula rodona del rei Artús, que serveix d'altar. Tel. 971 843 666

L'incert futur de la llibreria Les Voltes

CARME MESSEGUER

La llibreria Les Voltes de Girona, un dels punts de distribució de L'estel, veu perillar la seua existència. La llibreria ocupa un local propietat del Bisbat de Girona situat a la Plaça del Vi de Girona, una plaça porticada al bell mig del barri històric, on es troba també l'Ajuntament de la ciutat.

La llibreria Les Voltes, fundada l'any 1963, s'ha destacat pel seu compromís amb la llengua i la cultura catalana (distribueix exclusivament publicacions en català) i per encapçalar o participar en diverses campanyes reivindicatives: per un DNI català, per reclamar l'indicatiu CAT per a les matrícules automobilístiques, i diverses recollides de signatures, entre les quals l'engegada contra la segregació de les darreres parròquies de la Franja dependents del Bisbat de Lleida.

El Bisbat de Girona havia vingut prorrogant sense solució de continuïtat el contracte de lloguer que tenia establert

amb la societat propietària de Les Voltes fins que, ara fa unes setmanes, es va posar en contacte amb l'administrador de la llibreria per comunicar-li que el contracte, que caduca el 31 de desembre d'enguany, es deixaria de prorrogar. El Bisbat al·lega que necessita una nova ubicació per a la llibreria del seminari i emmarca aquesta acció en l'actual política de centralització dels seus serveis, que passarien a ocupar edificis annexos. Cal afegir

que aquest canvi en la política administrativa del Bisbat ha vingut marcat pel nomenament d'un nou bisbe. En Feliu Matamala, administrador i ànima de la llibreria Les Voltes, que es va prestar a fer lloc a la llibreria per al material del seminari, no entén els veritables motius d'aquesta decisió, havent-hi com hi ha un altre local buit propietat del Bisbat en la mateixa plaça. La veu popular gironina hi creu veure darrere d'aquest fet l'eliminació de la "incomoditat" que suposa per a certs sectors la presència d'un local desacomplexadament català al melic de la ciutat. Ω

En Feliu Matamala, de 91 anys, ànima de la llibreria Les Voltes.

CALA D'OR
BUGADERIA
RENTAT EN SEC
TINTORERIA
LAVANDERIA

lavado en seco - dry cleaning
chemische. reinigung - laundry

Avda. Belgica, 3.
tel./fax: 971 64 37 40
07660 - Cala d'Or

Drogueria i ferreteria

Ca'n Torres

Carrer Cristóbal Colom, 73 - Tel. 971 82 46 94
07670 PORTOCOLOM

Serrano Súñer va crear l'oficina que va originar l'actual Archivo de Salamanca

La Comissió de la Dignitat, davant la notícia de la mort de Ramón Serrano Súñer (SS), vol recordar l'opinió catalana que aquest criminal de guerra nazi i genocida anticatalà va crear, essent ministre de l'Interior de la Dictadura, la Delegación del Estado para la Recuperación de Documentos (DERD), amb un decret de 26 d'abril de 1938. La DERD va ser la sinistreta oficina que, sota diversos noms, persistí fins els anys setantes del segle XX i que és l'origen de l'espoli documental que ha donat lloc al tristament famós Archivo de la Guerra Civil de Salamanca (Espanya).

Ramón Serrano Súñer (Cartagena, 1901) cuñadísimo de Franco, ministre de l'Interior i d'Afers Exteriors de la Dictadura franquista i nazi declarat, era, segons diversos historiadors, el principal responsable de l'assassinat del president màrtir Lluís Companys i milers de catalans als camps de d'extermini dels alemanys, amic de Himmler, Hitler i Mussolini, creador de la "División Azul", de l'ONCE, de Radio Intercontinental i de l'agència EFE (de Franco).

Serrano Súñer ha estat assenyalat per diversos autors, entre els quals Josep Benet, Lluís Crusellas, Joan Llarch, Mattieu Séguéla o Josep M. Figueres com l'artífex de la detenció el 13 d'agost de 1940 per part de la policia militar alemanya del President Companys i del seu trasllat de la Santé de París a la direcció general de Seguretat de la Puerta del Sol de Madrid, on va ser exhibit a la befa dels espanyolistes. Els documents que definitivament demostra-

rien la seva inducció directa al crim encara no han estat exhumsats del tot, però el 1977 algú ja es va encarregar de fer cremar importants arxius de la Junta de Falange, entre els quals es trobaven els informes del comissari Urraca Rendueles sobre la situació de Companys a França.

El proppassat 1 d'abril, el ple municipal de l'Ajuntament de Gandesa, capital de La Terra Alta, va aprovar per una ajustadíssima majoria la restitució del nom històric del carrer de Miravet, que li fou manllevat l'any 1979 en ser rebatejat pel consistori d'aleshores, essent

tra. Per últim, Ruana i el Grup Municipal de CIU (4 regidors) es van abstenir al·legant, per a justificar aquesta presa de posició, que "el 1979 el canvi de nom s'aprovà per unanimitat" i que "no s'ha fet una consulta popular als veïns del carrer". Aquesta actitud dels regidors de CIU és totalment contradictòria amb la línia actual que sembla defensar aquesta federació.

És important d'assenyalar que aquesta desaparició física es produeix quan diversos col·lectius preparaven la causa per al processament de Serrano Súñer al Tribunal Penal

Serrano Súñer en la trobada que ell mateix propicià entre en Franco i Mussolini el 1941 a Itàlia.

alcalde Joaquim Jardí, de CDC, com a carrer de "Ramon Serrano i Sunyer". A proposta de l'únic regidor d'Unió Gandesana (UG) Joaquim Lluís, es va aprovar la restitució del nom del carrer de Miravet amb 3 vots favorables de l'alcalde Miquel Auba i el seu grup, i el de un regidor del PSC Santiago Sabaté. El grup del PP, amb Josep Rodríguez al davant (2 regidors), va votar en con-

Internacional per crims contra la Humanitat.

Per vergonya dels demòcrates, i com passà amb el dictador, SS també ha mort al llit.

Comissió de la Dignitat
Dignitat.portal.com
667.976.517

Més informació sobre
Serrano Súñer a :
<http://www.catalans.cc>

CALONGE

Fa 3 anys que na Carola Rudolph i na Daniela Romano regenten la Immobiliària Carpe Diem al carrer de Cala Llonga de Calonge. Tel. 971 162 014

Fa 3 mesos que na Francesca Sastre regenta el Bar Restaurant Nou al carrer Issac Albenitz, 1 de Calonge. Cuina mallorquina. Se menja a la carta. Tel. 971 167 020

S'ALQUERIA

Fa 25 anys que na Maria Rigo regenta en Magatzem de menjar per animals i adobs can Gató al carrer de sa Torre de s'Alqueria. A la foto amb la seva neta Margalida. Tel. 971 164 169

En Tomeu Rigo és l'amo de l'estanc i na Sandra Ramirez és la madona del Super A prop a s'alqueria Blanca. Tel. 971 164 002

Fa 42 anys que en Miquel Rigo regenta la fusteria Rigo a s'Alqueria. Son pare va obrir aquesta fusteria fa 80 anys. Tel. 971 164 043

Moda Astrid

Carrer de la Guardia Civil 7
Tel./Fax: 0034 971 654 232
Santanyi Mallorca

RESTAURANTE HOSTAL

CALA

CALA FIGUERA/SANTANYI

Tel. 971 64 50 18

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

MANIFEST DE LA COORDINADORA DE L'ESQUERRA INDEPENDENTISTA

Onze de Setembre del 2003

Amb els Estatuts no hi ha futur Independència!

25 anys després de l'aprovació de la Constitució espanyola i 20 anys després de l'aprovació dels diferents Estatuts d'Autonomia, els Països Catalans continuen dividits i sense els instruments necessaris per decidir el seu futur amb llibertat. Ara, amb el debat sobre la reforma de l'Estatut de la Comunitat Autònoma de Catalunya, alguns ens volen fer creure que entrem en la "segona transició", mentre altres diuen voler redefinir el nostre espai dins d'Espanya. Tots ells busquen aconseguir tot allò que no va ser possible aconseguir durant la primera, l'anomenada Transició democràtica, malgrat la mobilització de la majoria social catalana al voltant de les reivindicacions de l'Assemblea de Catalunya. En aquell moment, l'obstacle foren els "poders fàctics".

I és justament ara,

- quan aquells poders fàctics semblen ressorgir amb més força que mai,
- quan els fills dels franquistes de sempre (o els mateixos franquistes de sempre) controlen un poder que mai no havien perdut;
- quan el seu discurs és cada vegada més agressivament anticatalà i antipopular;
- quan el model econòmic imposat (i acceptat pels nostres governants) condemna a la precarietat a la majoria en benefici d'una minoria i depreda la nostra terra
- quan la sanitat i els centres educatius són reduïts a serveis sense capacitat per respondre a les necessitats reals de les classes populars catalanes
- quan la cultura i els símbols dels Països Catalans es veuen agredits de forma quotidiana per un espanyolisme rampant;
- i quan la repressió en forma d'identificacions, seguiments, detencions i tortures és la sortida preferida pels que manen contra les legítimes reivindicacions i lluites populars.

És justament ara, doncs, que al Principat alguns polítics juguen a demanar més autogovern. Sense explicar-nos com l'aconseguirem ni per què l'utilitzarem. Ja fa 25 anys que només ens volen per votar-los cada quatre anys, encara que a pobles germans com al País Basc no els deixen ni això. Concretament des que, amb la Reforma del franquisme, van desmobilitzar la societat catalana per fer els pactes que han marcat els anys de "democràcia": potser els casos més sagnants són el pacte constitucional que nega el dret a l'autodeterminació, l'autonòmic que divideix els Països Catalans, els Pactes de la Moncloa que promogueren la submissió del moviment sindical i el pacte de silenci que nega la justícia per totes les víctimes de la dictadura alhora que no donà l'amnistia a lluitadors anti-feixistes mentre perdonava repressors i torturadors feixistes.

Els Països Catalans no necessitem més competències subordinades al poder de Madrid ni de París. Un nou Estatut que no qüestionés els pactes esmentats seria allargar la agonia que patim com a poble. Els

Països Catalans necessitem democràcia, és a dir, un nou marc jurídic-polític que ens permeti afrontar amb garanties els reptes que el món actual ens imposa. Un nou marc jurídic-polític propi que parteixi del dret a l'autodeterminació, és a dir, del dret inalienable que tenim com a poble per decidir el nostre futur amb llibertat.

Però sense una força social organitzada que aplegui a la majoria del nostre poble i que en sigui la seva expressió serà impossible construir la democràcia als Països Catalans. Des d'aquest punt de vista, propostes com les d'Estat lliure associat, o de Constitució per Catalunya no passen de paper mullat. Davant de totes aquestes propostes electoralistes i amb vocació elitista presentades des de les cúpules dels partits parlamentaris que es reclamen del catalanisme, hem de dir clarament que no les volem. El que volem i necessitem és la independència.

Necessitem la independència per organitzar l'economia i els recursos naturals del país al servei dels interessos de la majoria i no als d'una minoria; la independència per dotar-nos de les estructures necessàries per resistir la voracitat uniformitzadora del capitalisme, que no respecta ni les persones, ni els pobles, ni les cultures, ni el medi natural, convertint-ho tot en mercaderies; independència per educar persones crítiques i lliures, ja que no pot existir un poble lliure sense persones lliures, i finalment, independència per contribuir a la construcció d'unes noves relacions entre pobles basades no en la competència econòmica, sinó en la solidaritat.

Per això les organitzacions polítiques, socials, juvenils, estudiantils i antirrepressives, juntament amb els regidors i els col·lectius locals que formem part de la Coordinadora de l'Esquerra Independentista defensem que no hi ha futur amb els Estatuts d'Autonomia perquè reforcen i legitimen la nostra submissió a l'Estat espanyol i obstaculitzen el camí cap a la construcció nacional i la transformació social dels Països Catalans.

En el proper curs que comença els Països Catalans tenen plantejats nous reptes als quals haurem de donar resposta entre totes i tots. El 25è aniversari de la Constitució espanyola, el procés constituent europeu i el Fòrum de les Cultures 2004 són instruments que els enemics del nostre poble volen utilitzar per perpetuar i renovar la seva dominació.

Haurem de respondre com històricament ha estat capaç de fer-ho el poble català, que ha sobreviscut ofensives aniquiladores semblants a l'actual. Amb l'optimisme de la lluita, ja que només a través d'aquesta aconseguirem construir un futur més lliure i més just. Un futur independent. Ω

Visca la terra!

Onze de Setembre de 2003.

Països Catalans.

Coordinadora de l'Esquerra Independentista:
CUP, Endavant, Maulets, MDT, CAJEL, CEPC,
Alternativa Estel, Alerta Solidària, L'Espenta.

Francesc Dubé
Craywincler 2, 3er.2^a
08022 Barcelona.

La Caixa
Agència 1029

Barcelona 5 de
Setembre de 2003

Bon amic Joan:

Gràcies per la trucada comunicant-me la notícia de que tinc una penalització de 18 € per Com.Recl.Desc., + 1.78 € Comis.Desc.+4.19 € Inter.. Desc. etc. Total uns 25 €.

Tot això, perquè, en plenes vacances d'agost he estat 10 dies amb el c/c en descobert d'uns 250 € de mitjana aprox.

Pensant que fa més de mig segle que soc client de La Caixa, que teniu un pis meu valorat en 25 milions de PTA a les vostres mans, que giro al voltant d'un milió de PTA. en Visa del meu negoci i que circulen pel meu c/c unes 800.000 PTA. al mes de moviment...en veig obligat a fer aquesta reflexió en veu alta que, sé que servirà de poc, però si no ho dic...reberto. Si vols, i no et perjudica de res, la pots ensenyar al Director de l'Agència.

La meua mare, en plena època de bombardejos de la guerra civil, donava sang "en directe" als ferits que arribaven al Hospital Clínic. Li van donar la medalla d'or de la Creu Roja. No preguntava mai qui era el ferit ni si tenia diners o no.

Que Déu no ho vulgui, però si un dia hagués de donar sang a algú que depengués de mi per sobreviure, abans preguntaria si el receptor és un "ideòleg" del sistema financer-normatiu de La Caixa. Saps perquè ho faré, oi, Joan?

Gràcies i salutacions cordials
F Dubé. Client tractat com a delinqüent

PD:

Si no fos pels empleats com tu, quedaria més al descobert, la indigna i farisaica "amabilitat" publicitària d'aquesta entitat tan CATALANA i tan NOSTRA. De lo més "ROÍ" que ha parit mare. Ω

Tarrat

L'any 1970 els professors de la universitat de Yale, Douglas Rae i With M. Taylor, publicaven "L'anàlisi dels cleavages polítics". La traducció de la paraula anglesa "cleavage" ve a significar segmentació, fractura o divisió. Aquest concepte l'utilitzaven en el seu estudi per explicar les pautes de conflicte dins dels complexos sistemes polítics.

Posteriorment, d'altres autors matisaven que un "cleavage" no és sinònim de conflicte, si bé, una divisió d'individus d'una mateixa comunitat, comporta amb moltíssimes probabilitats una greu desavinença.

Si bé és veritat que es podrien donar tants "cleavages" com relacions entre individus, en ciència política es descriuen els següents com els més habituals:

- El "cleavage" religiós; el més famós dels quals va ser la reforma protestant de Martí Luter i Joan Calví.

- El "cleavage" ètnic-lingüístic i cultural; que comença a aparèixer a mitjans del segle passat i que és i serà una font continua de segmentacions, fractures i divisions territorials (El Quebec, Servia, Croàcia, Corsega...)

- El "cleavage" socio-econòmic, el tradicional conflicte de classes que va donar lloc al marxisme i al comunisme.

- El "cleavage" regional; el desequilibri produït entre el centre de poder polític i la perifèria com a zona sotmesa al control centralista, que té unes clares conseqüències econòmiques.

A excepció del "cleavage" socio-econòmic, que d'una manera més o menys accentuada es dona sempre, en funció, sobretot, del grau de desenvolupament d'un territori; tots el altres motius o causes d'una fragmentació, divisió o fractura es donen en l'actualitat, i d'una manera molt clara, en les relacions entre Catalunya i Espanya.

Pel que fa al tema religiós, només cal veure la diferència de tendències entre la conferència episcopal espanyola i l'església catalana, amb la reivindicació d'una conferència episcopal pròpia o el conflicte generat pel patrimoni del museu diocesà del Bisbat de Lleida.

Pel que fa al tema ètnic-lingüístic i cultural, només cal veure el tractament que rep la llengua i la cultura catalana per part de les institucions espanyoles i, com a conseqüència, europees, el tema de l'arxiu de Salamanca, el tema de la llei de qualitat en l'ensenyament, -que pot deixar fora de les escoles l'ensenyament de la cultura i l'història de Catalunya-...

I finalment, i de conseqüències devastadores, el "cleavage" regional produït per un finançament paupèrrim, per un espoli fiscal i unes inversions de tercer món que hipotequen el present i el futur de Catalunya, no ja com a nació, sinó com una més de les regions espanyoles.

Després d'un quart de segle de democràcia orgànica legitimada per uns processos electorals normal i no un plebiscit, la ruptura o segmentació és inevitable. Com realitzar aquest "cleavage" és la qüestió més important.

Jo em decanto clarament per un dels sistemes més antics de procés d'autodeterminació. En aquests temes no cal inventar nous camins, ni federalismes asimètrics ni terceres vies ni status de lliure associació ni punyetes.

La revolució anglesa i posteriorment el procés de la independència americana, ja van posar sobre la taula l'anomenat self-rule i self-govern-

nement, és a dir, l'autogovern institucional, que no és res més que la situació d'una entitat política que manté una subjecció envers un altre estat però que gaudeix d'una sobirania plena o quasi plena, quant a organització política, econòmica, social, cultural i quan a administració interior. Aquest concepte, recentment expressat pel president de les restes de Iugoslàvia, Vojislav Kostunica en unes declaracions a l'International Herald Tribune i posades de manifest a casa nostra en un magnífic article d'Alfons Quintà, és segurament i des de la meua humil opinió, el camí que ha de seguir Catalunya amb una petita, però molt transcendent, diferència: aquell estat amb el qual s'estableixen uns lligams de subjecció, no ha de ser en cap cas, un d'aquells estats nascut d'origen napoleònic, sinó aquell que es troba en l'esperit de L'organisation d'un régime d'union fédérale européenne proposat pel primer ministre francès dels anys trenta Aristide Briand i poc temps abans el seu col·lega alemany Richard Nikolaus, fundador de la Unió Panauropea. Europa ha de ser el nostre referent estatal. La nació ja la tenim, no ens en fan falta més: ni més nacions ni més banderes ni més jacobins aprenents de demòcrates liberals.

Malgrat tot, això sí, endavant, sempre endavant, que qui dies passa any empeny; i al Pallars, mentrestant, i amb lletres ben grosses, A ESPAÑA SERVIR HASTA MORIR.

Josep M. Tarrat i Tomàs
tarrat@pallarsjussa.net

Re: Adéu a Espanya... Welcome to Europe

Molt bé, molt bé, des d'un punt de vista teòric i conceptual, magnífic i engrescador. Estic plenament d'acord. Ara bé, en la pràctica això com s'articula, com arribar en aquest punt? Aquí es on sorgeixen els meus dubtes que voldria que algú m' aclarís.

Ens autodeterminem per lliures, sense l'acord de l'Estat espanyol que mai tindrem, truquem a la porta d'Europa i sens obrirà sens més?

O potser hem de fer una revolució estil Balcanes?

Quins interessos europeus estables podem fer incidir per tal de segregar-nos? perquè fa tres-cents anys també ens recolzaven i al final ens van deixar abandonats a la nostra sort, quan els hi va deixar de convenir. Home! Ara amb el merder dels ianquis i els seus col·legues fat-

xes, si Europa s'enfrontés políticament als EUA podríem aprofundir en aquesta escletxa i posicionar-nos en el nostre espai natural que es Europa i deixar als nostres companys de viatge definitivament enllà. Ai, ai, no estic fent política-ficció?

Es tracta només de dir ADEU i aquí us quedeu? Som hi doncs!

Si us plau que el senyor Tarrats o algú ens ho expliqui millor.

Re: Adéu a Espanya... Welcome to Europe

El missatge de Tarn, gravat en terres catalanes, n'és el resum. Servint a Espanya morirem. De moment ja som a l'UCI, i ens rondan els de la funerària.

Sobre com hem d'actuar és del que m'agradaria parlar, però no a nivell d'accions institucionals i socials, sinó a promoure una actitud personal i individual.

Per a exercir la autodeterminació, abans ens hem de tenir per lliures -que és tant com dir catalans-. Saber quins són els nostres referents i quin el nostre poble (en el meu cas els tinc en l'àmbit dels Països Catalans).

A continuació s'articula la pròpia vida en aquests referents -una mena de "fer pàtria"- i d'aquests dintre de l'ordre mundial. Aquest punt és important car hi ha molta gent que es decanta cap a Espanya d'una manera inconscient, i sense adonar-se queda capturada en les seves xarxes. Com a exemple d'aquesta influència veig que molts catalans van perdent esma; curiositat pel món en general, pels idiomes, per les cultures forasteres i queden bocabadats amb la cultura espanyola.

Molts no gosen presentar-se com a catalans quan surten o contacten amb l'estranger, i sucumbeixen a reconeixes com a espanyols. En darrer cas ho som administrativament.

Cal arribar a un grau de desacomplexament. Com a poble tenim les nostres coses, rareses i curiositats; passa arreu. Tenim a més força motius per a estar orgullosos de la nostra catalanitat. I si hi han aspectes negatius, doncs s'assumeixen i s'accepten o és milloren.

Ja n'hi poden dir tribu si volen, però els catalans tenim un sentiment de germanor i proximitat (sentiment que per cert també tenen els espanyols quan coincideixen amb hispa-

noamericans, o els saxons, o els francòfons).

Si en volen dir tribu que n'hi diguin. Nosaltes com si plogués.

Posteriorment aprens a parlar de les institucions espanyoles com el que són, espanyoles, i les nostres pel nom propi. Per què em de parlar d'una TVC, RNC, FFCC, MNAC, Generalitat de Catalunya...sembla que constantment haguem de reivindicar el terme nacional o català.

Amb individus conscients de la seva llibertat com a homes -i conscients de la realitat que ens envolta- cal després "vendre" el producte, encomanar les actituds -alliberar a la resta, i en aquesta resta hi estan els catalans autòctons i els que ho vulguin ser-.

Davant d'una massa suficient de ciutadans així -no pas gaires, potser un 30% escampats en tot l'ordre social- aleshores es poden posar en marxa els mecanismes polítics. I acabar exercint la autodeterminació de fet. Actuar com a Estat lliure i sobirà, anar als despatxos d'en Bush o d'en Putin o d'en Schroeder o a UN...Entrar per la porta del darrera, per l'entrada de servei, per les finestres si cal, però entrar.

Això, amics, només s'atura amb tancs o mesures tant dràstiques que podrien considerar-se agressions dignes d'una defensa pròpia. I davant del món sencer, els anticatalans no s'atreviran. Ens calen doncs contactes a l'estranger, molts i forts.

Penso que ningú pot dubtar de la nostre europeïtat i tanmateix hi ha dubtes més que raonables per dubtar de la nostra espanyolitat.

Així ho veig, com veig que és un aspecte que no s'ha tractat públicament, i menys notoriament. Senzillament és posar-se dempeus i caminar lliures; no penso que s'atreveixin a aplicar-nos la llei de fugues.

Salutacions

[Respondre]

Re: Adéu a Espanya... Welcome to Europe

Seguiu somiant que mai ho aconsegiu! Visca València!!!

11 DE SETEMBRE: CANVIS A LA CANTONADA

Probablement no s'havia celebrat des dels inicis de la Transició —o des del final del franquisme— un 11 de setembre amb les característiques de l'actual. Per primera vegada des de l'"Operació Tarradellas", que va liquidar qualsevol vell leitat sobiranista al Principat de Catalunya i qualsevol pretensió de recuperar l'espai complet de la Nació Catalana, s'albira un futur diferent. Com a mínim, quatre dels cinc partits parlamentaris del Principat aspiren a un futur diferent, futur que requerirà canvis importants tant pel que fa a la condició "autonòmica" dels principatins i modificacions substancials de l'ordenament constitucional espanyol.

Estic ben convençut que Joan Fuster seria feliç de veure com existeix un corrent important dins els partits socialistes de Catalunya-principat, País Valencià i Illes Balears que es mostra obertament partidari de la reconstrucció de l'espai nacional propi. Malgrat que massa sovint, a l'hora de plantejar aquesta reconstrucció, es fa referència a la "interdependència" amb la resta d'Espanya (i, se suposa, també amb la resta d'Europa), s'han perdut els complexos a l'hora de reivindicar el propi espai nacional. Que l'Aragó s'hi afegeixi (o que s'hi afegeixin, dins l'Estat francès, el Llenguadoc o la Provença) dependrà de la voluntat dels seus ciutadans. En democràcia, les coses s'haurien de decidir d'aquesta manera.

Juntament amb els plantejaments que fan referència —sota d'altres denominacions, que encara hi ha molt tabú escampat— a la reconstrucció dels Països Catalans, també es fan plantejaments de caire sobiranista, tot proposant, com a fase pròxima del procés d'alliberament nacional, la lliure associació amb Espanya. Catalunya-principat planteja la condició d'Estat lliure associat, en unes condicions semblants a les del Pla Ibarretxe per a Euskadi. Convergència i Unió proposa la redacció d'un nou Estatut nacional per a Catalunya; i Esquerra Republicana l'establiment d'un Estatut nacional que desemboqui en un estat lliure associat, al qual s'hi puguin afegir tots els territoris on així ho decideixi la major part de la ciutadania.

Al Principat de Catalunya, CiU, ERC, PSC i ICV estan incòmodes amb l'actual marc estatutari i constitucional, i pensen que cal reanviar-lo per un de nou. Només el PP es mostra "conservador" amb la situació actual (que rebutjava en el moment de produir-se), i avui dia els que estaven en contra de la constitució i de l'estatut en són els seus més fers valedors. Tot sigui per les "rebaixes" dels plantejaments nacionalistes dels representants de prop d'un noranta per cent de la societat principatina!

S'obre, doncs, des de la perspectiva d'aquells que volem la nostra nació completa —de Salses a Oriola i de Fraga a l'Alguer, amb tothom que s'hi vulgui afegir—, un temps de profunda esperança. Sobretot per al Principat de Catalunya, el territori de la nació catalana que es troba en un nivell més avançat de sobirania pròpia.

Aquesta situació planteja alguns interrogants importants en relació a Eivissa i Formentera i a la seua classe dirigent. Per exemple, senyors Matutes, Palau, Fajarnés, Escanellas, què farem els eivissencs i formenterers el dia que al Principat es declari que "Catalunya es constitueix en estat lliure associat a la Unió europea"? Ens quedarem com a autonomia de tercera regional d'Espanya o intentarem un nou "encaix" dins Europa? Escollirem continuar pagant subsidis andalusos i castellano-manxecs o unir-nos a l'eix València-Barcelona-Tolosa-Marsella-Milà? Voldrem continuar sent una mena de "Castilla en el mar", aïllada de la resta de la nació, o fer costat a valencians, catalans del Principat, aragonesos, provençals...? Apostarem per mantenir els propis trets d'identitat o per deixar-nos engolir per la superposada de tall hispà?

Com a demòcrates, hauríem de tenir clar —els ciutadans— que el futur és en les nostres mans, i els polítics haurien de saber que han de donar sortida a les aspiracions dels ciutadans. Liberalisme i democràcia: no aspiram a res més, però tampoc a res manco. **Q**

BERNAT JOAN I MARÍ

R E F R A N Y S

- 1) *Qui roba un ou, roba un bou.* (Xavier Maynou) Aquell que és capaç de robar un objecte petit, també serà capaç de robar-ne una molt més grossa. Aquesta dita també es pot extrapolar a altres situacions, que no siguin les pròpies d'un robatori, indicant que si en un moment donat ets capaç de fer una acció, per petita que sigui, estàs predisposat a repetir-la en una altra ocasió.
- 2) *No diguis mai blat si no és al sac i ben lligat, i encara mira que no hi hagi cap forat.* (Salvador Manich, David Mira, Quico Llach)
- 3) *Qui no vulgui pols, no vagi a l'era.* (David Mira, Quico Llach)
- 4) *Ai! Senyor senyor! Tanta roba bruta i tant poc sabó ... i tan neta que la vol el senyor rector.* (David Mira)
- 5) *Qui dia passa any empeny.* (David Mira)
- 6) *No diguis mai, d'aquesta aigua no en beuré.* (David Mira)
- 7) *Qui fa un covo, fa un cistell.* (Lou Hevly)
- 8) *Què farem? ... Mala cara quan morirem.* (Lou Hevly)
- 9) *Al pot petit hi ha la bona confitura, i el verí.* (Xavier Maynou, Pau Zabaleta i Llauger) (Jordi Tatxé) Frase predilecta del president Aznar en moments d'intimitat.
- 10) *Ja anem bé per anar a Sants ...* (Josep Campmany i Guillot)
- 11) *El mal de cap, el menjar el bat.* (Josep Campmany i Guillot)
- 12) *Fer-ne d'un pet set esquerdes.* (Josep Campmany i Guillot)
- 13) *Bon vent i barca nova.* (Josep Campmany i Guillot)
- 14) *Les cabres pels seus pecats, porten els genolls pelats.* (Josep Campmany i Guillot)
- 15) *A cada bugada es perd un llençol.* (Artur Gubern)
- 16) *Carrers mullats, calaixos eixuts.* (Elros)
- 17) *Això s'acabarà com el rosari de l'Aurora.* (Ramon Canela)
- 18) *Caldera vella, bony o forat o tot plegat.* ("Foreber")
- 19) *Déu ens lliuri del dia de les enyorances.* ("????")
- 20) *Que el llegir no et faci perdre l'escriure.* (Xavier Maynou)
- 21) *No es pot ésser a missa i a la processó.* (Ramon Jordi Ninot) Es diu quan una persona vol fer dues coses alhora o bé vol abastir més del que pot
- 22) *A cal sabater, el sabater el més mal calçat.* (Francesc Roig i Feliu)
- 23) *El ciri és molt curt, i la processó molt llarga.* (Ramon Jordi Ninot) En el sentit que cal estalviar.
- 24) *La caca de la muntanya no fa pudor, encara que la remenis amb un bastó.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 25) *Déu estreny però no ofega.* (Pau Zabaleta i Llauger) Voler fer més del que poden les teves possibilitats.
- 26) *Una flor no fa primavera, ni dues estiu.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 27) *Totes les masses piquen.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 28) *La guineu, quan no les pot haver, diu que són verdes.* (Aleix Layola i Fabra)
- 29) *Mai no es pot tenir tot en aquest món; S'ha d'escollir entre el sac o les peres.* (Aleix Layola i Fabra)
- 30) *Roda el món i torna al born.* (Aleix Layola i Fabra)
- 31) *Any de neu, any de Déu, però que no toqui res meu.* (Aleix Layola i Fabra)
- 32) *Morta la cuca, mort el verí.* (Aleix Layola i Fabra)
- 33) *Amb bona mar tothom és mariner.* (Aleix Layola i Fabra)
- 34) *Amb el temps i la palla maduren les nespres.* (Aleix Layola i Fabra)
- 35) *El gat escaldat de l'aigua tèbia en fuig.* (Aleix Layola i Fabra)
- 36) *Tants caps tants barrets.* (Aleix Layola i Fabra)
- 37) *Vés a dormir d'hora i lleva't de matí si riquesa i salut vols tenir.* (Pere Grasset)
- 38) *Les aparences enganyen.* (Pau Zabaleta i Llauger) No sempre et pots fiar de qui sembli una bona persona, perquè quan menys t'ho pensis te la clavarà per l'esquena. Es pot interpretar d'altres maneres.
- 39) *Les parets tenen ulls i orelles.* (Pau Zabaleta i Llauger) Sempre has d'anar en compte quan fas les coses, ja que hi pot haver algú espia.
- 40) *De més verdes en maduren.* (Xavier Maynou)
- 41) *Al pagès enrederit, cap anyada l'hi és bona.* (Oriol Cordon i Vergara)
- 42) *La guilla, quan no les pot haver diu que són verdes.* (Eva Valdés Mielgo)
- 43) *La merda de la muntanya no fa pudor, encara que la remeni el senyor rector.* (Jaume Carbonell) Popular pirinenca.
- 44) *Això són vuits i nous i cartes que no lliguen.* (Jaume Carbonell) Quan és difícil trobar una explicació a un enigma.
- 45) *L'oli d'oliva, tot mal esquivia.* (Jaume Carbonell)
- 46) *No es pot ser a missa i repicant.* (Jaume Carbonell) Per aquells que els agrada abastar-ho tot àdhuc si és incompatible; o ser a tot arreu alhora
- 47) *Preu per preu, sabates grosses.* (Jaume Carbonell)
- 48) *Menjar i beure, cardar i jeure, ficar i treure...* (Maria)
- 49) *Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 50) *La llengua no te ossos, però en trenca de molt grossos.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 51) *No es pot matar tot el que es gras.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 52) *De donar ningú es fa ric.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 53) *Mes val un "pren", que dos "et donaré".* (Jordi Llagostera)
- 54) *A gos flac, tot són puces.* (Jordi Llagostera)
- 55) *De mica en mica, s'omple la pica.* (C.G.T.)
- 56) *Guardeu-vos d'un "ja esta fet".* (Jorge Llagostera)
- 57) *No tot és bufar i fer ampolles.* (Jorge Llagostera)
- 58) *De millors en pengem.* (Jorge Llagostera)
- 59) *El cor no parla, però endevina.* (Jorge Llagostera)
- 60) *Feina feta, consell donat.* (Jorge Llagostera)
- 61) *El ruc callat, per savi és reputat.* (Jorge Llagostera)
- 62) *Pagant, Sant Pere canta.* (Jorge Llagostera)
- 63) *Ara que n'hi ha, mengem-ne.* (Jorge Llagostera)
- 64) *Déu té una maça que pega i no amenaça.* (Joan Artés)
- 65) *Una mà renta l'altra. I les dues, la cara.* (Joan Artés)
- 66) *Te conec herbeta que te dius marduix.* (Joan Artés) -Dita que recordo del fill d'una mallorquina-
- 67) *Morta la cuca, mort el verí.* (Joan Artés)
- 68) *Mal pet et rebregui la beta dels calçotets!* (Sergi Nadal i Cabezas)
- 69) *Les masses piquen.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 70) *La pedra, fora de la mà, no sap on va a parar.* (Manel Cordon)
- 71) *Visca el pa, el vi, i visca la mare que ens va parí.* (Quim independentista Català) Més catalana que aquesta !!
- 72) *Les paraules no trenquen ossos però en trenquen de més grossos.* (Vicenc Ramoneda) Una paraula (mentida sobre una altre persona) li pot fer molt més mal que si li trenquessis un os.
- 73) *Al rei i al porc, l'afaiten després de mort.* (Xavier Sala i Pujolar)
- 74) *Feina feta no fa destorb.* (Quico Llach)
- 75) *D'on no n'hi ha, no en pot rajar.* (Hatem Tahbub Rivadulla)

CAPRABO, CASTELLANITZADOR DEL PAÍS VALENCIÀ

DE VILA WEB VALÈNCIA

Caprabo finalment utilitzarà el català

> Gràcies a ACPV i la Plataforma Per la Llengua

Una representació d'Acció Cultural del País Valencià (ACPV), acompanyada per membres de la Plataforma per la Llengua, es va reunir la passada setmana amb directius de l'empresa Caprabo, per parlar sobre l'ús del català als establiments que aquesta cadena comercial té oberts al País Valencià.

Des d'ACPV els van fer arribar el malestar existent entre molts valencians pel fet que aquesta cadena, que al Principat de Catalunya i les Illes Balears du a terme una política decidida de catalanització oral i escrita dels seus establiments, en començar a obrir establiments al País Valencià havia retolat fins ara exclusivament en castellà, ignorat a més en la seua publicitat i megafonia la llengua pròpia del país. Els dirigents de Caprabo els van notificar que, efectivament, ells també havien rebut nombroses cartes i queixes des del País Valencià, per la qual cosa havien estudiat el tema i havien acordat que, en un plaç de dos mesos, introduirien també el català en tota la xarxa d'establiments arreu de les comarques valencianes, tan pel que fa a la retolació com a la publicitat i megafonia. Des d'ACPV s'ha fet pública la satisfacció per aquesta decisió, i s'espera que aquest canvi en la política lingüística d'una de les grans cadenes alimentàries serveixi també com a exemple a altres cadenes, que igualment ignoren la llengua del país en les seues retolacions i en l'ús parlat i escrit.

COMPRA EN CATALÀ

<http://www.compraencatala.org>

Personalment, a la secció de vins hi afegiria els Albet i Noya i els Can Feixes; el paràgraf següent és tret de la web.

Som a l'any 2002 i totes les empreses que venen els seus productes en el mercat de consum configurat pels Països Catalans (Principat de Catalunya, País Valencià, Illes Balears, Catalunya Nord, Andorra, Franja de Ponent i l'Alguer), ja han de començar a tenir ben clar que no poden continuar ignorant l'existència de la llengua catalana a l'hora de fer l'etiquetatge dels seus productes ni en qualsevol altra forma de comunicació comercial. S'ha de considerar com un fet greu i escandalós actuar com si el català no existís...

...Lògicament, no estem parlant d'utilitzar el català en solitari, ja que si s'escau, i en funció dels mercats als quals vagi dirigit cada producte, entenem que s'hi poden afegir altres llengües (castellà, portuguès, anglès, francès, alemany, etc.).

En tot cas, però, el català sempre hi ha de ser, en primer lloc i en situació preferent, com a llengua pròpia dels Països Catalans, un mercat d'11 milions de potencials consumidors que comencen a exigir els seus drets com a ciutadans lliures. Per tant, a partir d'ara, i de forma progressiva, els membres de les entitats impulsores de l'Organització de Consumidors i Usuaris en Llengua Catalana fomentarem la compra exclusiva d'aquells productes que incorporin el català a l'etiquetatge i a la publicitat, i promourem un boicot actiu a aquelles empreses i productes que no compleixin amb aquests mínims lingüístics.

En un mercat amb un gran igualtat de qualitats i preus, la presència o no de la llengua catalana serà, cada cop més, un element decisiu en l'elecció de la compra. Aquesta primera llista de compra s'anirà actualitzant i difonent progressivament.

Només demanem el mateix que ja estan fent, des de fa anys i amb total normalitat, els/les empresaris/es de tots els països d'Europa que encara tenen menys parlants amb llengua pròpia que nosaltres: Grècia (10,6 milions), Hongria (10,5), Txèquia (10,3), Suècia (9,3), Bulgària (8,3), Eslovàquia (5,4), Dinamarca (5,2), Finlàndia (5,1), Lituània (3,7), Letònia (2,4), Eslovènia (2,0), Estònia (1,4) i Malta (0,4). Només cal entrar en qualsevol supermercat d'aquests països per comprovar-ho.

El català és la 7a llengua d'Europa, només superada en nombre de parlants per l'alemany, el francès, l'anglès, l'italià, l'espanyol i l'holandès. Cal acabar, d'una vegada per totes, amb aquella idea tant provinciana de que el català només serveix per parlar-lo a casa i en determinats àmbits. El català, com totes les llengües del món, serveix per a tots els àmbits i usos de la nostra vida.

NORMALITZACIÓ DE NESTLÉ

Aquest setembre matricula't a la següent activitat: apunta't a ser un PESAT !!!

- Participa en l'enviament col·lectiu de reclamacions per l'etiquetatge dels productes Nestlé en català
- Encara que només en sigui una, la teva queixa dona molta força a la resta [Recorda que 1+1+1+1...+1= Multitud=Força]
- Se sap que Nestlé és la multinacional amb més presència catalana, i per tant pensa que un canvi en el seu comportament pot tenir efectes en les trajectòries lingüístiques d'altres empreses establertes aquí.
- Actua per assegurar unes mínimes garanties que permetin un etiquetatge normalitzat en català, com ho tenen altres països on Nestlé ven i utilitza les pròpies llengües en l'etiquetatge dels seus productes.
- Tingues present que l'etiquetatge és un dels àmbits on el català pateix una discriminació més gran, i empreses tan presents als Països Catalans com Nestlé representen la diana del canvi.

Aquí tens algunes de les adreces de Nestlé on pots enviar queixes:

NESTLÉ ESPAÑA

Josep Arcas i Tomeu

President i director general de Nestlé España

Seu Central de Nestlé España, S.A.

Edifici Nestlé

Av. dels Països Catalans, 25-51

08950 Esplugues de Llobregat (Barcelona)

Web Nestlé España:

<http://www.nestle.es>, dins al Menú que hi ha a la pàgina principal es troba l'apartat "HABLEMOS"® Clicar i a la nova pàgina ® entrar en el link "HAZ CLIC AQUÍ para escribir tu mensaje"® en el formulari, escriure la reclamació.

SEU INTERNACIONAL DE NESTLÉ (SUÏSSA)

Peter Brabeck Letmathe

Chief Executive Officer

Nestlé S.A. Centre

Avenue Nestlé 55

Casse Postale 353

CH-1800 Vevey

Switzerland

Web Nestlé Suïssa:

www.nestle.com/Data/ContactUs/index.asp (formulari d'atenció al client)

Si et converteixes en un "Pesat", segur que Nestlé serà més receptiva a les nostres demandes.

És important que ho facis, anima't!

LUFTHANSA, CULTURA:

Lufthansa patrocina per vuitè any consecutiu activitats per promocionar internacionalment la cultura catalana

24/02/2003 20:31

BARCELONA, 24 (EUROPA PRESS)

La companyia aèria Lufthansa patrocinarà per vuitè any consecutiu les activitats culturals organitzades a través del Consorci Català de Promoció Exterior de la Cultura (COPEC) durant el 2003 per projectar a nivell internacional la cultura catalana.

El conseller de Cultura, Jordi Vilajoana, el president delegat de Lufthansa-Passatge, Wolfgang Mayrhuber i el delegat de Lufthansa al nord-est d'Espanya, Thomas Mittelbach han firmat avui el conveni de col·laboració.

Segons aquest conveni, la companyia aèria aportarà els bitllets d'avió amb un descompte del 50 per cent per a les activitats del COPEC. Aquests s'emetràn directament a les oficines de Lufthansa i inclouran com a part del trajecte algun aeroport de Catalunya o Espanya. L'import total dels descomptes serà de 180.000 Euros.

El Consorci ofereix a més ajudes econòmiques a grups i artistes durant els

seus desplaçaments a l'estranger i per a les galeries d'art que assisteixin a fires internacionals. Des que el 1.996 va iniciar-se la col·laboració entre Lufthansa i el COPEC s'han emès 2.700 bitllets d'avió, amb una mitjana anual de 400, i un estalvi de 120.000 Euros.

WAVEFRONT

Us envio aquest correu per tal d'encetar una campanya a favor de la nostra llengua davant d'una de les empreses més importants de software de creació 3d. Alias-wavefront és l'empresa que produeix el programa «maya 3d». Amb aquest programa és fan fantàstiques pel·lícules 3d. I clar ja que ens ocupem del cinema en català també ens hem de preocupar per tots els processos de la cadena, no?

El cas és que els senyors d'Alias Wavefront han confeccionat una postal de Nadal per tal de desitjar unes bones festes als seus clients i contactes. És així com he rebut l'enllaç que teniu aquí mateix....

<http://www.aliaswavefront.com/en/Community/Special/holidaycard/index.htm>

I On està el català en aquesta carta???? per açò crec que es podrien enviar missatges amb els següent text signat per cadascú de nosaltres... vinga endavant per les nostres llibertats i per la nostra presència en les noves tecnologies! ens hi juguem el futur!

Mariano Arranz>>>>> feu un "copiar i enganxar" al següent missatge.

L'adreça de correu on s'ha enviar és: infoparis@aw.sgi.com

MISSATGE DE LA CAMPANYA:

Apreciado amigo:

He recibido un correo electrónico de la compañía a la cual usted representa. Bastante aceptable encunto al diseño, por los tiempos que corren. Però mi gran sorpresa ha venido en ver la poca sensibilidad que su compañía ha tenido en no contemplar el idioma catalán en su tarjeta de felicitación. Máxime cuando se sabe que la lengua catalana la hablan alrededor de 11 millones de personas... Unas cuantas mas que otras lenguas europeas que ustedes contemplan en su tarjeta.

Por eso, le rogaría que contemple el catalán en sus próximas campañas.

Evalue la capacidad de conseguir más clientes con sólo hacerles felices. De hecho el área de la cuenca mediterránea comprendida por los Països Catalans (Mallorca València y Catalunya) és una de las áreas económicas más importantes del Estado Español.

Gracias por su atención y espero tengan en cuenta esta opción que muchas compañías de software, entre otras la misma microsoft o el buscador Google ja contemplan. Ω

Cordialmente....

AQUÍ EL VOSTRE NOM

Per un lideratge català

We shall defend our island, whatever the cost may be, we shall fight on the beaches, we shall fight on the landing grounds, we shall fight in the fields and in the streets, we shall fight in the hills; we shall never surrender" (Sir Winston Churchill).

Castellers

"És veritat que som la cultura minoritzada més important d'Europa, però també ho és que som els més ridículs" (Lluís V. Aracil, sociolingüista valencià).

"Com més tardi Catalunya a ser Estat, a viure com a Estat, a recobrar les atribucions, les potestats, i la independència pròpies dels Estats, més dificultats trobarà per a viure com a tal, menys aptitud hi tindrà, menys preparada hi estarà, més qualitats de les necessàries per a viure independent haurà perdut". (Dr. Martí i Julià, Barcelona 1861-1917, psiquiatre i socialista, presidí la Unió Catalana).

"Potser sia menester que algú gosi ensenyar-los a guaitar la desfeta cara a cara, a explicar-los que, per aixecar-se, cal admetre, d'entrada, que hom és tombat en terra" (Amin Maluf).

L'ERC d'en Colom-Rahola portava bona marxa i bon enfocament, però l'ERC actual és molt més marxista i molt menys independentista i es troba lligada per pactes de ferro amb el PsoE i pel desinterès nacional de CiU.

La pena és que a la que al catalanisme els ha desaparegut el tàndem Colom-Rahola, s'han quedat amb els ploms fosos. Senyal que aquest tàndem, com de costum, anava molt per davant del catalanisme independentista corrent.

Com Macià, Xirinachs o Moragues. De quan en quan tenim bons líders, però la mitjana del catalanisme és molt baixa,

per això dic que és un problema de caracteriologia.

Un bon lideratge amb un nivell tan baix de part de tants independentistes no serveix de molt.

Diàleg

M.: > És a dir, a llarg termini, potser fruitarem com una parra?

J.: Llegí en qualche llibre sobre propaganda, que hi ha debats que triguen a fruitar però que a la llarga solen fruitar.

Els zelots -els brutals independentistes jueus que lluitaren temeràriament fins a l'Holocaust contra tot l'Imperi Romà- tenien com a símbol la palmera, per un verset de l'Antic Testament que diu "I el just reverdirà com la palmera..."

M.: > Bé, tu ets més jove que en "Xiri"? Si és així, jo plantejo que siguis tu l'il·luminat Xirinachs, perquè jo l'admiro molt! Què podem fer?

J.: Que n'ets de vegades, M.! Ja et veia venir, ja, ha ha... Trobes que això d'anar càrrecs d'il·luminat és una tasca pertinent a les llistes de correu independentista? Recorda també que jo sóc valencià i visc al sud, i, per tant, sóc perifèric, fronterer. Necessitem, sobretot il·luminats-líders al Principat, que és on rau l'engròs del catalanisme.

M.: Bé jo puc si voleu, fer de Joana d'Arc, sobretot ara que està prohibit fer foc, hi hi hi....

J.: Una altra sobre "profetes" i "il·luminats" (llastimoses expressions tòpiques però ben vistes pel pensament únic oficial del catalanisme descregut): no sols caldria parlar dels líders polítics que necessitem, sinó també dels culturals, dels espirituals... Llull o Gaudí no foren pròpiament líders polítics, però sí gent del tot decisiva en llurs propis àmbits (i tots dos, els majors catalans de tots els temps, místics del sovint menyspreu i blasmat cristianisme -per tant resaberut del pensament únic i via obligatòria en filera índia).

El mateix Fuster no fou gens profeta en sa terra (el cre-

maren en efígie a les falles, fins i tot, com en una nova Inquisició festívola i populatxera) i si a Barcelona li feren cas fou potser perquè en els 60 bufaven al cap i casal uns vents més positius, oberts i metanoics que no pas ara. I és que la repressió franquista, almenys, despavilava una mica més les consciències, el sentit crític i feia la gent nodrir-se una mica més sanament que no les lllaminadures i llepoleries d'ara, fetes de tòpics pocasoltes que ni tan sols es pensen.

M.: > Estem d'acord! Ara bé, qui farà de Collins? I de Gandhi?

J.: Primer caldrà, almenys, estudiar-se'ls una mica, que, ara per ara, ni això. Us amenaça de passar a màquina de l'ordinador un llarg treball de reflexió independentista sobre en Gandhi que em publicaren fa pocs anys a L'Estel de Mallorca.

J.: > > Un José Martí, un Griffith, un Macià, un Carrasco i Formiguera, un general Moragues, etc. De certa mena d'il·luminats sí que ens fan sempre falta, i més en un país tan a fosques.

> > O no estem a les fosques?

M.: > Sí!

J.: Doncs si som a les fosques, comencem per estudiar sistemàticament coses significatives, processos independentistes (com el jueu, l'irlandès, l'indi, el croat, el lituà...). Els reals, no els que ens vénen al cap després d'un soparot independentista o d'amics amb uns quants wiskis.

M.: > Estic d'acord. Què podem fer?

J.: Jo sols puc dir-te el que estic fent jo: al meu discutible parer, tapar forats desesperadament en el Titànic català tal com jo ho veig. Per ex., desbudellar arrelades supersticions d'aura pseudoprogressista (quistes de l'acnè mal paït dels anys 60). Al meu parer en Juanjo ho ha dibuixat molt bé amb les seves ironies espatarrants front a les parides fantasmals de la República Socialista de Xauxa que alguns, quasi en la trentena, i després de tot el que ha passat durant el s. XX, ens volen encara vendre.

Demana a O. i a I. que es pensen el que els hem dit. Per a mi són gent estimada malgrat les diferències que puguem tenir i caldria que entre tots aterrem en la realitat i treballàssim des de la crua realitat, que és des d'on es canvien les coses i no des d'ideologies inversemblants.

M.: > És a dir, a llarg termini, potser fruitarem com una parra? :-)))))

J.: Llegí en qualche llibre sobre propaganda, que hi ha debats que triguen a fruitar però que a la llarga solen fruitar.

Els zelots -els brutals independentistes jueus que lluitaren temeràriament fins a l'Holocaust contra tot l'Imperi Romà- tenien com a símbol la palmera, per un verset de l'Antic Testament que diu "I el just reverdirà com la palmera..."

M.: > Bé, tu ets més jove que en "Xiri"? Si és així, jo plantejo que siguis tu l'il·luminat Xirinachs, perquè jo l'admiro molt! Què podem fer?

J.: Que n'ets de vegades, M.! Ja et veia venir, ja, ha ha... Trobes que això d'anar càrrecs d'il·luminat és una tasca pertinent a les llistes de correu independentista? Recorda també que jo sóc valencià i visc al sud, i, per tant, sóc perifèric, fronterer. Necessitem, sobretot il·luminats-líders al Principat, que és on rau l'engròs del catalanisme.

M.: Bé jo puc si voleu, fer de Joana d'Arc, sobretot ara que està prohibit fer foc, hi hi hi....

J.: Una altra sobre "profetes" i "il·luminats" (llastimoses expressions tòpiques però ben vistes pel pensament únic oficial del catalanisme descregut): no sols caldria parlar dels líders polítics que necessitem, sinó també dels culturals, dels espirituals... Llull o Gaudí no foren pròpiament líders polítics, però sí gent del tot decisiva en llurs propis àmbits (i tots dos, els majors catalans de tots els temps, místics del sovint menyspreu i blasmat cristianisme -per tant resaberut del pensament únic i via obligatòria en filera índia).

El mateix Fuster no fou gens profeta en sa terra (el cremaren en efígie a les falles, fins i tot, com en una nova Inquisició festívola i populatxera) i si a Barcelona li feren cas fou potser perquè en els 60 bufaven al cap i casal uns vents més positius, oberts i metanoics que no pas ara. I és que la repressió franquista, almenys, despavilava una mica més les consciències, el sentit crític i feia la gent nodrir-se una mica més sanament que no les lllaminadures i llepoleries d'ara, fetes de tòpics pocasoltes que ni tan sols es pensen.

M.: > Estem d'acord! Ara bé, qui farà de Collins? I de Gandhi?

J.: Primer caldrà, almenys, estudiar-se'ls una mica, que, ara per ara, ni això. Us amenaça de passar a màquina de l'ordinador un llarg treball de reflexió independentista sobre en Gandhi que em publicaren fa pocs anys a L'Estel de Mallorca.

J.: > > un José Martí, un Griffith, un Macià, un Carrasco i Formiguera, un general Moragues, etc. De certa mena d'il·luminats sí que ens fan sempre falta, i més en un país tan a fosques.

> > O no estem a les fosques?

M.: > Sí!

J.: Doncs si som a les fosques, comencem per estudiar sistemàticament coses significatives, processos independentistes (com el jueu, l'irlandès, l'indi, el croat, el lituà...). Els reals, no els que ens vénen al cap després d'un soparot independentista o d'amics amb uns quants wiskis.

M.: > Estic d'acord. Què podem fer?

Few people are capable of expressing with equanimity opinions which differ from the prejudices of their social environment. Most people are even incapable of forming such opinions (Einstein). Què n'és de bo el Jesús dels Evangelis i de roïns la majoria de cristians de nom que donen la cabotada acríticament a tot el que els contenen les TVs i governs. I, fatalment, els no cristians, els anticristians, pec i mec, encara els fan pitjors. Amb tot això, i amb sort i desastres, alguns nocrisians poden anar despavilant, si volen.

Maria Antonia Munar i son Gotleu

El delegat del Govern a les Balears, Miquel Ramis, visità son Gotleu, de nit. Hi va anar per tal de comprovar, personalment, la situació d'inseguretat que viu aquesta barriada de Ciutat.

La Junta Directiva de la Associació de Veïns de son Gotleu visità la batlesa de Ciutat, Catalina Cirer, per exposar-li els greus problemes de convivència social pels que travessa la barriada. Els representants de l'entitat veïnal posaren damunt la taula que convivia amb la brutor, la degradació generalitzada, amb diferents punts de venda de droga localitzats, amb prostitutes i alcavots, i amb tota la fauna que acompanya a la societat quan aquesta se degrada.

Els representants veïnals, posteriorment, feren declaracions als mitjans de comunicació en les que assenyalaren que la rel de convivència eren, en la seva majoria, promoguts per la immigració, per l'excés d'immigració, que vivia la barriada.

L'Associació de Veïns de son Gotleu "Orson Welles, te fama de compromesa en la defensa dels drets humans i de la lliure i cívica convivència.

Els representants veïnals denunciaren que a la barriada hi ha vivendes amb dotze, quinze i més ocupants. Denunciaren també, que els veïns, tiren les bosses de deixalles per les finestres dels seus pisos, i exigiren a les autoritats més vigilància policial i més rigor en les sancions per infracció. Exigiren que l'autoritat faci complir les lleis i que, si no és capaç de fer-ho se retiri.

Tanmateix, aquesta situació se prolonga des de son Gotleu fins a la Plaça de Garcia Orell, delimitant cap al carrer de Manacor, General Ricard Ortega, Polígon de Llevant, zona del cine Metropolitán, seguint cap a Reis catòlics, abraçant una zona geogràfica ben ampla de Ciutat. Avui en dia, en tota aquesta zona, el comú denominador és la gran quantitat d'immigrants que ens està envaint sense aturador.

De fet, la gent, els veïns que estaven arrelats a tota aquesta ampla franja de territori ciutadà, l'estan abandonant per motius de mal ambient i convivència ciutadana. A nivell general, en els carrers i places. A nivell particular, en els blocs de vivendes, on viure-hi s'està convertint en un malson, on a la nit, no se descança degut al traïeig i als renous. Per les factures de Comunitat que sols paguen uns pocs que són els qui menys consumeixen (aigua, electricitat i ascensor, si en tenen). Consumeixen menys perquè viuen mes poc a l'habitatge.

I per si fora poc, resulta que, en molts de casos, paguen hipoteques elevades per viure en pisos que els han costat molt, i que, a l'intentar vendre los es troben que han patit una forta depreciació. En el millors dels casos, poden vendre los per pocs diners. En el pitjor, el preu de la venda no els basta per pagar l'entrada a una vivenda situada en una zona menys contaminada, menys envaïda per la immigració que no atura.

Avui per avui, son Gotleu com a nucli de tota la zona, inclosos els carrers com Lluís Martí, Polígon de Llevant, la Soledat, etc. són un bon mostrador per poder observar el que significa la massiva immigració que pateix Mallorca. És per això que m'atreveixo a suggerir a na Maria Antònia Munar que la visiti, que visiti

son Gotleu. Els primers que li ho agrairan seran els membres de la junta directiva de la associació de veïns, si ella els fa una visita de solidaritat amb el seu problema. En realitat, és un problema d'excés de població dins un espai geogràfic reduït.

Fa temps que na Maria Antònia Munar i el seu partit, UM, ens va alertant sobre el perill que suposa l'arribada massiva d'immigrants. Immigrants que arriben a onades a un territori limitat i que, poc a poc van saturant de gent, ciment, de cases, d'autopistes, d'abocadors de deixalles, de brutor ala carrers, a les platges de bandidatge, d'inseguretat de tot tipus...

Potser, la seva visita podria ser útil per a la junta directiva de la realitzat el delegat del Govern. Potser també, que l'entrevista amb la batlesa de Ciutat. Perquè na Maria Antònia Munar és, avui per avui, una de les poques persones amb autoritat institucional que els entén, que entén el seu problema, el problema de Mallorca sencera.

Ja me direu si el problema que ens ve al damunt, i mai millor emprada la paraula (el darrer cens realitzat ha quedat reflectit que estam a punt d'arribar el milió habitats a les Balears), no és el més perillós per a la indústria turística dels que fins ara ha tingut? En realitat, l'ecotasa era una benedicció si complia amb la seva funció reguladora del turisme i de població a la vegada.

Senyora Munar: amb els mitjans mediàtics que vostè mou, una visita a son Gotleu serviria (a la vegada que com a mostra de solidaritat amb els veïns) per donar a conèixer a Mallorca el perill que li ve al damunt. Podria ser didàctic i la gent se conscienciaria que allò que vostè anomena sòtil poblacional no és cap bogeria. Que no és una bogeria de polítics que diuen beneïtures, demagògies i insensateses o promeses i més promeses que no pensen complir. En aquest cas, pens que vostè i altres dels que manen faran qualque cosa per tal de solucionar el problema, i ho hauran de fet perquè de lo contrari, el turisme se'n va a fer punyetes.

Senyora Munar: vostè està plenament conscienciada i és beligerant contra el negre esdevenidor que això representa. En conseqüència, no deixi d'aprofitar l'ocasió per donar a conèixer a tot Mallorca el problema que ha creat a son Gotleu la immigració massiva. Aquells que lluiten per tal de reivindicar el seu propi sistema de vida, avui alterat pe la immigració massiva moderna, són en la seva majoria, immigrants de la primera i segona onada. Qui ens ho hagués dit, veritat?

Inosaltres, els mallorquins de sempre. Que hem de fer? Contemplar la batalla? Intervenir? O millor fer el que feim els mallorquins que ens en fotem de tot. Potser això sia el millor. Potser aquesta guerra no és la nostra. Al cap i a la fi, quan s'ha tractat de la nostra guerra no hem estat capaços d'afrontar-la.

On és avui, la gent que lluita per la nostra cultura, per la nostra llengua? On és la gent que lluita per la nostra identitat, per la nostra terra? Si està amagada, que surti prest. La necessitam. Ens necessitam tots. Haurem de cercar un camí de convergència. Ω

PERE FELIP I BUADES

Números

PER JAUME SISA

Arribar i moldre
Romeo i Julieta
Cafè amb llet
Sol y sombra
Marx i Engels
Coca & Cola
Zipi y Zape
Mare i esposa

Societat Anònima.

Reus, París, London
Alma, corazón y vida
Les Tres Maries
Liberté, Égalité et Fraternité
La Pinta, La Niña y la Santa María
Els Tres Porquets
Lleig, antipàtic i coix
La Guàrdia Civil.

Nord, Sud, Est i Oest
Los Cuatro Muleros
President, Rei, Emperador i Divinitat
Pics, Trèbol, Cor i Carró
Aigua, Aire, Foc i Terra
El Quartet d'Alexandria
L'Esfinx.

A, E, I, O, U
Europa, Àfrica, Amèrica, Àsia i Oceania
Tocar, veure, sentir, oler i degustar
Els cinc dits de la mà
Cinc gols va fer el Barça
El Convidado de Piedra.

Sis cares té el dau
Rei, Reina, Alfil, Cavall, Torre i Peó
Mitja dotzena d'ous
El sis-cents
OVNIS.

DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI
Setè cel
Set i mig
El monstre del llac Ness.
Un zero a l'esquerra
La Mona Lisa
La Banca de Montecarlo
L'home invisible
El seny
La rauxa.

Publicat al llibre "Lletres Galàctiques" (Edicions del Mall, 1984) Ω

C A L A D ' O R

L'any 1969, en Josep Pérez, va fundar la Constructora Masadi Grup S.L. a l'Avinguda Benvinguts de Cala d'Or. Construcció, promoció i gestió immobiliària. Tel. 269 693 230 - 971 659 674

Fa 6 anys que na Clàudia Nitzsche fa de modista al seu taller del carrer Ferran Tarragó, 21 de Cala d'Or. Tota classe de vestits a mida, disfresses, etc. Tel. 971 658 195

En Vicenç Monzon és l'amo de la Perruqueria Unisex Enrique al carrer Tagomago, 14 de Cala d'Or. Tel. 971 657 067

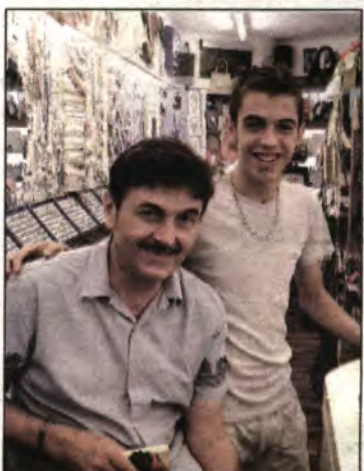
Fa 6 anys que en Sebastià Ballester amb en José Sánchez obren l'empresa Electro Clima a l'Avinguda Cala Gran, 8 de Cala d'Or. Fan instal·lacions elèctriques i aire condicionat. Tel. 971 648 593

Fa 3 anys que en Guillem Timoner és l'encarregat de l'Estanc n. 1 de Cala d'Or. La senyora és na Margalida Barceló. Tel. 971 657 630

Fa 16 anys que en José Luis González d'Aranda del Duero regenta el Bar Ravells a l'Avinguda Cala Gran, 22 de Cala d'Or. Despatxa menús a 6 €. Tel. 971 657 016

Fa 23 anys que en Joan Rigo de s'Alqueria, amb el seu fill Emili, regenten el Souvenir Diferent al carrer de Santanyí, 5 de Cala d'Or. Tel. 971 658 163

Fa 18 anys que n'Elisabet Adrover de s'Horta regenta la botiga de regals Toni-bet al passatge de ca s'Espedell de Cala d'Or. Tel. 971 643 019

Na Maria Antònia Roman de Manacor és la madona de la botiga de regals Els Àngels al carrer Bulevard, 28 de Cala d'Or. Tel. 971 657 292

Fa 2 anys que n'Enric Alfaro va obrir la botiga Tatoo's Rasha a l'Avinguda Cala Gran, 14 de Cala d'Or. Tel. 676 120 310

Miques de l'Alguer

«Viu és l'amor i l'antic cant que camina a passos llargs pels carrers.» **Antoni Canu (poeta alguerès)**

El xofer del cotxe de línia que recorre el nord de Sardenya ja ens va alertar que cap altra ciutat portuària de l'illa era tan bufona com l'Alguer. Tant és així, que quan arriba l'estiu els carrerons empedrats del barri antic són presos pel bullici del turisme. Precisament en aquests racons de l'Alguer Vella és on hi ha els orígens d'aquesta plaça forta, que ha conservat part de les muralles i baluards. Molts presidiaris catalans dels segles XIV i XV, amb penes menors, foren convidats a establir-s'hi a canvi de retrobar-se amb la llibertat. El periodista Joan Tort defineix l'antiga fortalesa catalana com «el testimoni contemporani d'un mediterrani medieval que fou un autèntic pont de cultures» (*Descobrir Catalunya*, abril 2000).

cambrera de la Marina de les Barques, un dels passeigs voramar de l'Alguer. Tant en aquest punt cardinal dels Països Catalans com a tota l'illa allò català és vist amb simpatia. En un comerç de l'eixample l'escena es repeteix: «Tu em pots parlar en alguerès. Jo t'entenc», em fa notar en italià la dependenta d'una fleca. La jove se sent molt orgullosa de ser filla de la ciutat catalana de Sardenya. Els seus pares mai li han volgut parlar alguerès, malgrat que entre ells és la llengua que fan servir. Luca Scala, dinamitzador d'Òmnium Cultural de l'Alguer, no dubta a titllar d'objectivament gravíssima la situació moderna de l'alguerès: «Decennis d'ensenyament a les escoles només en llengua italiana, amb els consells que els mestres proporcionaven (imposaven...) de no transme-

Quim Gibert, l'autor de l'article, i Giulio Paulis, un dels millors lingüistes de la Universitat de Càller (Sardenya), arran d'una entrevista el passat 30 de juliol de 2003.

Arran d'aquest mestissatge, Pompeu Fabra va descobrir el mot *llumí* l'any 1927. Parlant amb un alguerès de pas per Barcelona, se'n va adonar que ells no feien servir ni *misto* ni *cerilla*, paraules d'origen castellà. I que, en canvi, havien catalanitzat el sard *luminò*. «El mestre va respondre amb un eureka o equivalent mentre ells ulls li llampeguejaven (...) D'aquesta manera va entrar al Diccionari General l'única aportació algueresa», detalla Eugeni Casanova (pàg. 277 del llibre *Viatge a les entranyes de la llengua*).

L'Alguer d'ara, però, és també el reflex d'uns Països Catalans cada cop menys catalans. Els esforços que s'han fet i es fan en bé de la catalanitat han quedat curts. «Aquí també parlem català», em deia somrient, però en italià una

tre la parla local als fills per por de prejudicis (...), han produït una veritable destrossa (*Miscel·lània a Joaquim Arenas i Sampera*, E.A. del Diari Oficial i de Publicacions 2003). Amb tot, des de fa cinc cursos els vaillets d'entre 3 i 13 anys tenen una hora d'alguerès, dins l'horari curricular, en totes les escoles públiques de la ciutat.

Per l'escriptor Pere Mayans, l'Alguer es troba en un lloc privilegiat per esdevenir el punt de contacte entre dues grans cultures (i economies) d'aquesta part de la Mediterrània, la catalana i la italiana: «En la mesura que el català esdevingui una llengua útil (per al comerç, per al turisme...), el català té un futur a la Barceloneta de Sardenya» (*Redescobrir l'Alguer*, La Busca edicions 2003). En aquest sentit, una algueresa m'ha deixat anar a cau d'orella que hauria de ser d'obligat compliment entre les catalanes i els catalans peregrinar a l'Alguer un cop a la vida pel cap baix. **Q**

QUIM GIBERT, ENSENYANT

BAR
RAVELL'S

Menú i tapes
Tot l'any

Avinguda Cala Gran, 22
Tel. 971 657 016 - 07660 Cala d'Or

GESTIÓ IMMOBILIÀRIA
PROMOCIÓ - CONSTRUCCIÓ

Tel. 971 659 674 - Fax: 971 659 859 - Mòbil: 629 693 230
Avinguda Benvinguts, 30 - 07660 Cala d'Or - Mallorca

LLOMBARTS

Fa 1 anys que en Manuel del Río de La Corunya regenta sa Taverna a la Plaça de l'Església des Llombarts. Entrepans i begudes. Tel. 971 653 120

Fa 10 anys que na Joana Mª Llompart regenta el Super Las Vegas a l'Avinguda sa Marina de Cala Egos. Tel. 971 648 151

Fa 4 anys que en Helmer Peedeman d'Hotanda a qui veiem amb les seves dependents Ana Mary i Helbrich regenta el Restaurant Western Steak a l'avinguda sa Marina, 25 de Cala Egos. Tel. 971 648 357

Fa 3 anys que na Ventura Bordoi de s'Alqueria va obrir la botiga Alga de Mar a l'Avinguda sa Marina de Cala Egos. Tel. 971 643 496

P O R T O P E T R O

Fa 18 anys que en Rafel Obrador de Cas Concos va obrir el Super Porto Petro. A la foto la seva neboda Margalida Rigo que fa de caixa. Tel. 971 657 521

Fa mig any que n'Andreu Adrover de s'Alqueria regenta el Bas Piscis a Porto Petro. Plats combinats i tapes. Tel. 971 643 464

N'Antònia Adrover és la Madona de la botiga Eurocop a Porto Petro. Tel. 971 657 419

Fa 2 anys que en Josep Mª Alló de Galícia regenta el Centre Gastronòmic a l'Avinguda Marina-cantonana Voltor de Cala Egos. Se menja a la carta per una quinzena d'eürs. A la foto amb el maître del menjador. Tel. 971 657 465

Fa 3 mesos que la família Doughty de Gàles regenta el Bar Gàles al carrer de Pou, 10 de Cala Egos. És un bar nacionalista galès on onegen la bandera mallorquina i la galesa. Tel. 971 643 07

Menopausa

A partir dels 40 anys, l'organisme de la dona comença a perdre el seu equilibri hormonal. A conseqüència d'aquest desequilibri apareixen una sèrie de símptomes: sufocs, trastorns emocionals, osteoporosi ...

L'equip d'aquesta farmàcia ha seleccionat una sèrie de preparats naturals destinats a ajudar a disminuir aquests símptomes menopàusics:

YMEA 48 CAP:

Complement nutricional natural a base d'extracte de soja, que contribueix a regular les variacions fisiològiques del cos i ajuda a preservar l'equilibri femení.

PHYTO SOYTA 60 CAP:

Producte a base d'extracte natural de soja que aporta els isoflavonoides necessaris per afrontar la menopausa amb serenitat.

SOYACTIV 30 CAP:

Complement alimentari a base d'extracte de soja amb isoflavones enriquits amb àcids greixosos essencials Omega3.

CALTRATE PLUS 30 CAP:

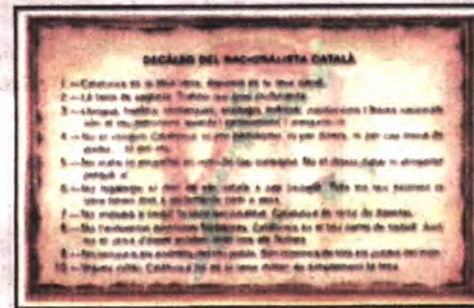

Complement de calci amb vitamina D (facilita la seva absorció) que ajuda a mantenir unes aportacions adequades a l'organisme.

Per a més informació no dubti a consultar-nos.

Feu-vos el vostre carnet de NACIONALITAT CATALANA

UN PAS PER CATALUNYA:
Cal proposar el DNI català entre famílies, companys de feina, amics...

Enfortim la personalitat nacional fent-nos, el DNI català que ens ingressa al col·lectiu que, aviat, serà el més gran de Catalunya.

Servei d'Identitat "CATALUNYA" Sol·licitud, personal o per correu, del DNI català

Dades del sol·licitant LLETRA MOLT CLARA SI US PLAU POSEU EL NOM AL DORS DE LA FOTO.

Nom i Cognoms

Adreça Tel.

Codi Postal Població

Comarca o País Professió

La sol·licitud i lliurament per correu tarda menys d'un mes.

Cal una foto 6 €
LLIURAR PER CORREU
SI: ☐ NO: ☐

Pagament: gir postal, xec o transferència a la Caixa 2100-1134-14-0100287736

Quan tinguem el DNI oficial del nostre Govern, guardeu aquest carnet enmarcat en un lloc d'honor.

Centre de gestió autoritzat:
Llibreria
LES VOLTES
Plaça del Vi, 2 - Telèfon 972 20 19 69
17004 Girona Fax 972 21 78 70

Un article de la Isabel-Clara Simó al diari AVUI tocava molt encertadament segons el meu punt de vista, el tema de l'església catòlica espanyola comprada per Aznar. Paga la pena llegir-lo fins al final, quan parla de les amenaces rebudes per una monja:

<http://www.avui.es/avui/diari/02/nov/28/30128.htm>

DE FIL DE VINT ESGLÉSIA

ISABEL-CLARA SIMÓ

M'és incòmode parlar d'algun tema relacionat amb l'Església catòlica, perquè, de segur, uns quants lectors se'm tiraran a sobre, actitud que lamento, i no per mi que, com a opinadora, agrado a uns -això espero- i desagrado a uns altres, moltíssims altres, sinó perquè estic convençuda que una religió és alguna cosa més que una suma de dogmes, i que el cristianisme no és enemic de la llibertat (inclosa la meua, es clar). Aquesta vegada, però, el tema és aquí davant i no el puc defugir: l'actitud i les declaracions de la Conferència Episcopal Espanyola han estat lamentables i criticables. Aznar, com sol passar en la dreta de tota la vida o en el neoliberalisme, es basa en aquest principi universal en les seves transaccions: tothom té un preu; per aconseguir que algú faci el que tu vols que faci dona-li allò que desitjaria tenir. Quan ja no et faci falta, li pots arrabassar la joguina perquè els seus plors ja no t'esquitxaran. Aquesta tàctica, d'un cinisme evident, està basada en la teoria que el ser humà està dominat per la cobejança. Ara bé, que Aznar tempti i compri l'opinió dels bisbes espanyols em sembla espantós, i això que jo no sóc creient: els dona classes de religió, es fa l'estret amb la investigació de les cèl·lules mare, prima l'ensenyament privat i per tant els dels col·legis religiosos i tot seguit passa factura. Jo em pensava que allò que desitjava l'Església espanyola -o l'Església d'arreu- és la salvació de les nostres ànimes, però algú amb influència s'hi ha deixat temptar. Em pregunto quin seria el paper d'aquesta Església a la Galilea de Jesucrist. El cert és que el regal d'Aznar ha estat enverinat i que bona part de l'Església se n'ha sentit ferida.

I, tanmateix, una monja contemplativa del convent de Santa Clara de Manresa, Lucía Caram, ha escrit un Diccionari de noms, escrit en castellà, on tradueix els noms propis al català, l'euskera, el gallec, el francès, l'italià, l'anglès i l'àrab. Doncs bé, aquesta inofensiva idea ha estat violentament contestada per l'integritisme valencià, que insulta i ofèn la pobra monja per no haver inclòs una versió del valencià. Rep anònims, e-mails, trucades telefòniques en què la cominen a tornar al seu país (Argentina), dient que "deje tranquilos a los españoles" i també "Cállate o te haremos callar nosotros", expressions poc valencianes i poc cristianes. Per morir-se de vergonya, no?

Deixeu-me que us digui que jo sí que sóc creient i intento ser un bon cristià, però cada dia em sento menys religiós i més incòmode dins l'església catòlica, a la qual tot sovint podríem aplicar aquella història del llibre "La Pregària de la Granota", del jesuïta Anthony de Mello que fa així:

Un pecador públic va ser excomunicat, i li fou vedat d'entrar en cap església.

Aleshores va presentar les seves queixes a Déu: "No volen deixar-me entrar, Senyor, perquè sóc un pecador"

"I ara, de què et queixes?", li respongué Déu. "A mi tampoc no m'hi deixen entrar!"

1324-1384: Vida de Wycliffe o Wicleff, traductor de la Bíblia al saxó (anglès) i predicador protoprotèstent, en una època en què el normand (francès), parlat sols per la noblesa i altes jerarquies (un 1% de la població d'Anglaterra) hi era única llengua oficial, fins i tot obligatori per als sermons de les misses.

"...la traducció de la Bíblia està pro-

fundament relacionada amb la concepció original de l'Evangeli: Déu, qui no té favors lingüístics, ha determinat que tots nosaltres tinguem les Bones Noves en la nostra llengua nadiua" (Dr. Lamin Sanneh, Universitat de Yale).

PSALM per Catalunya contra la premsa mentidera espanyola

"Oh! Senyor, com s'han multiplicat

els meus adversaris!

Molts s'han llevat contra mi.

Molts diuen de mi:

'No té salvació en Déu'.

Però Tu, Jahvé, ets escut

al meu voltant,

i qui alça el meu cap.

De ma veu clamí a Jahvé,

i ell em respongué

de la seva santa muntanya estant.

Em gití i dormí i despertí,

car Jahvé em mantenia.

No temeré ni 10.000

que m'assetjassin.

Aixeca't, Jahvé; salva'm, Déu meu,

car Tu ferires tots els meus enemics a la galta;

les dents dels perversos vas fer malbé.

La salvació és de Jahvé;

damunt el teu pobre sia ta benedicció".

(Psalm 3)

"Respon-me quan clam,

oh! Déu de ma justícia.

Quan era angoixat,

Tu em feres eixamplar;

apieda't de mi i escolta la meua pregària.

Fills dels homes, fins quan tornareu

la meua honra en infàmia,

amareu la veritat,

i cercareu la mentida?

Sapigueu, idò, que Jahvé

ha escollit el misericordiós per a Ell:

Jahvé oirà quan li clamarà.

Tremoleu i no feu pecat;

cavil·leu en silenci al llit.

Oferiu sacrificis de justícia

per confiar en Jahvé.

Molts fan: 'Qui ens mostrarà el bé?'

Il·lumina'ns, oh! Déu.

Tu vas dar joia al meu cor,

major que no la d'ells

que vivien en l'abundància..."

(Psalm 4:1-7)

"Destruiràs els mentiders;

el sanguinari i l'enganyador rebutjarà Jahvé...

Guia'm, Déu, en ta justícia,

a causa dels meus enemics,

adreça davant de mi ton camí...

Castiga'ls, oh! Déu;

que caiguin per llurs mateixos consells;

per la munió de llurs transgressions

foragita'ls,

car es revoltaren contra Tu". Ω

<http://www.edu365.com/diariescola/>

UN PROJECTE CONSTITUCIONAL POC CURÓS

En la darrera cimera Europea celebrada a Porto Carras (Grècia) el passat 20 de juny, el projecte de Constitució europea elaborat per la Convenció sobre el futur de la UE (presidida per l'ex-President de la República francesa Valéry Giscard d'Estaing) va ser adoptat pels 25 caps d'estat i de govern de la futura UE ampliada, com a document de base per la conferència intergovernamental que començarà el proper octubre.

Aquest projecte de carta magna pel vell continent té moltes ombres i, sobretot, desperta poques passions entre els ciutadans del carrer. Cal tenir en compte que per part de les institucions, de moment, s'ha fet molt poca pedagogia. A nivell d'alta política el projecte té consens però no pas unanimitat. A grans trets, les principals innovacions que preveu aquesta llei de lleis europea són dues.

1/. La creació d'un President d'Eu-

ropa i un ministre d'Afers Estrangers. Aquest president s'hauria d'elegir pels caps d'estat i de govern amb l'aprovació del Parlament Europeu, per un mandat de dos anys i mig renovable només una vegada.

2/. La nova configuració de les institucions comunitàries, fins a la modificació del sistema de votacions, que passaria a ser a nivell de majories i no pas d'unanimitat, tal com succeeix actualment.

Però a banda d'aquestes propostes de canvi en l'estructura interna de la Unió Europea, hi ha un aspecte que més que de contingut podríem dir que és d'esperit, en el qual sembla que aquest projecte, a través d'aquesta "grandiloqüent" i "versallesca" Convenció per a la UE, vol defensar molt dogmàticament i d'una forma força irracional: l'enfortiment dels estats i l'afebliment i/o bandejament de les anomenades nacions sense estat, com

per exemple Catalunya. Això, ho corroboren les declaracions del cap de govern de l'Estat espanyol, que recentment va declarar que aquest text impedirà aventures disgregadores que atemptin contra la integritat dels estats (dels vells i caducs imperis colonials). També s'ha de tenir en compte que la ideologia del president d'aquesta "flamant" convenció, Valéry Giscard d'Estaing, és profundament jacobina i molt poc partidària de donar més poder a les regions en general (comunitats autònomes, länders, regions i nacions sense estat). Aquesta idea, tan generalitzada actualment en els ambients brusselencs de poder, de no entendre que significa la diversitat (tan lingüística com cultural) i no saber-li donar contingut jurídic ni entitat política, és radicalment negativa per a la nostra nació catalana i, a més a més, produeix un terrible sentiment de frustració en el cor de la societat catalana actual.

En definitiva, que la futura euroconstitució hauria de recuperar aquells valors bàsics de llibertat, justícia social i respecte a la voluntat dels pobles, dels fundadors de les institucions comunitàries europees després del desastre de la Segona Guerra Mundial. Una d'aquestes idees és l'Europa federal dels pobles, la qual s'hauria de concretar en un respecte escrupolós per les cultures i llengües minoritàries (pensen que en l'actual UE hi ha més de 50 milions de ciutadans que pertanyen a les anomenades nacions sense estat) i, sobretot, per la legitimació del inalienable dret a l'autodeterminació dels pobles. Ω

JOSEP M. LOSTE I
ROMERA-PORTBOU
(ALT EMPORDÀ)-
DNI-40461797J

Una brutal campanya contra la cultura i l'esquerra Dogmàtics i sectaris

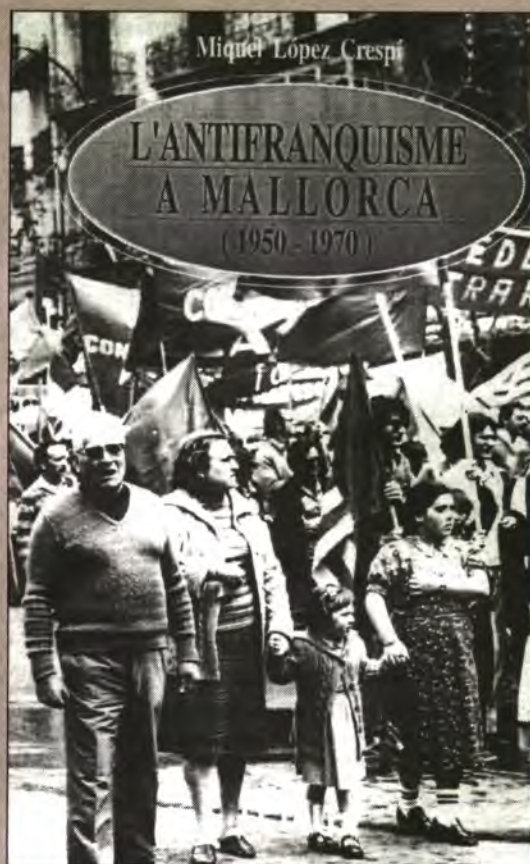
MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Alguns aspectes de la brutal campanya rebentista que l'any 1994 el PCE i acòlits ordiren en contra del meu llibre *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)* (El Tall Editorial, Ciutat de Mallorca, 1994) i la meua persona, campanya feta amb abundor de mentides, articletxos malgirbats i tergiversacions de tota mena, ha estat descrita en el capítol "Els Mallorquins, de Josep Melià, en la lluita per la llibertat" del llibre *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984, Barcelona, 2000).

En aquell capítol vaig escriure, entre d'altres coses: "El primer pamflet en contra de les memòries d'un senzill antifranquista mallorquí (qui signa aquest article) va ser obra d'un dels màxims responsables d'aquesta política antipopular (a part de ser un dels dirigents que contribuï a l'assumpció entre determinats sectors de treballadors controlats pel carrillisme del Pacte social de la Moncloa, un atac directe als interessos econòmics i polítics del poble). Parl de Pep Vilchez, sempre fent costat (no en mancava més!) als sector més pro-PSOE d'Izquierda Unida (fins fa poc del grup promonàrquic que encapçalava López Garrido i Cristina Almeida). Després, continuant en aquest camí de brutors contra els militants antifranquistes dels anys seixanta, en un altre pamflet publicat a UH el 28-IV-94 s'hi afegiren altres col·laboradors amb el nefast -per als interessos populars- carrillisme illenc (que equival a dir de l'estalinisme més ranci i pansit malgrat certes operacions de maquillatge a començaments dels anys setanta). Ens referim als senyors Antoni M. Thomàs (antic responsable polític del PCE), Gabriel Sevilla, Alberto Saoner, Bernart Riutord, Ignasi Ribas, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Jaime Carbonero i Salvador Bastida. Més endavant, per si no bastassin els atacs, encara s'hi afegí algun estudiós de la recent història nostrada. (...) En aquesta campanya de brutors, mentides i difamacions, s'hi afegiren igualment personatges de la premsa espanyola, gasetillers a sou de Madrid i d'obscurs interessos reaccionaris".

La campanya rebentista tenia per objecte, amb la utilització de tota classe de mentides i calumnies, desqualificar-me com a escriptor, com a persona i com a conegut lluitador antifeixista. En l'immund pamflet que publicaren a *Última Hora* (28-IV-94) els senyors Antoni M. Thomàs i CIA s'atrevien a dir que els partits a l'esquerra del PCE, és a dir l'esquerra revolucionària, treballàvem objectivament per al "franquisme policíac". I ho signaven sense cap mena de vergonya, segurs de fer mal, imaginant que aquella indignitat impresentable podria fer callar la persona insultada. Eren el mateix tipus de mentides que, en temps de la guerra civil, serviren per a criminalitzar (en tota l'accepció de la paraula) i posteriorment assassinar, els marxistes del POUM, tants d'anarquistes de la CNT i internacionalistes del tipus d'aquell gran intel·lectual antifeixista italià, Camilo Berneri. Aquella ferotgia contra els marxistes revolucionaris, la seva sordidesa, eren fruit de la intransigència més sectària que hom pugui imaginar, de la servícia més brutal. Durant molts d'anys no s'havia vist mai a Mallorca una salvatgeria, un odi reaccionari tan verinós contra l'esquerra i els intel·lectuals antifeixistes. Potser hauríem de retrocedir als tenebrosos dies de la sublevació militar, quan Llorenç Vilallonga llegia per la ràdio els seus discursos profeixistes, per a trobar una podridura antiesquerrana semblant.

A una illa on tots en coneixem de sobres, aquesta provatura d'escampar arreu, i en els diaris de

màxima difusió, la mentida i la calúnnia dient que els militants de l'esquerra revolucionària érem al servei del "franquisme policíac" era tan bestial, i alhora un fet tan ridícul, una brutor tan fora mida i tan increïble, que finalment només serví per a demostrar ben clar a tothom la manca de qualsevol sentit de la veritat o de la més mínima ètica en els autors de la forassenyada campanya rebentista.

Posteriorment vaig arribar a saber, per gent amiga del PCE, que els autors del pamflet abans esmentat es proposaven, entre moltes altres coses, desmoralitzar l'autor, en aquest cas qui signa aquest article, aconseguir el meu silenci fos com fos, impedir que continués escrivint des d'una posició d'esquerra independent i marxista sobre tot el que es refereix a la nostra recent història política per a, finalment, "expulsar-me" del món cultural i polític de Mallorca. Volien obtenir els mateixos resultats -l'extermini del 'adversari'- amb mètodes semblants al que sempre ha emprat la reacció i el feixisme per a acabar amb la dissidència.

Fent-me callar, desprestigiant la meua persona i la meua obra, volien aconseguir, il·lusos!, que no hi hagués versions alternatives a les històries oficials procarrillistes. La intenció dels mentiders i calumniadors era ben clara: embrutant el nom dels companys i companyes de l'esquerra revolucionària de les Illes i, de rebot, el meu treball, deixaven el camp obert als seus deixebles, a tots aquells que basteixen la història de l'estalinisme i el neoestalinisme illenc. Els excarrillistes, entesos en la persecució de l'intel·lectual nacionalista d'esquerra, esdevenien així una eina eficient de la postmodernitat. Es demostrava que no solament era la púrria postmoderna oficial, l'exèrcit d'"intel·lectuals" servils al servei de la reacció, la que s'encarregava d'aniquilar les possibilitats de redreçament nacional i social. Ells, els signants dels pamflets, realitzaven la mateixa tasca. En aquests agents polítics i culturals del neoestalinisme tenia el sistema els seus millors aliats. Una vegada més, com en temps de la transició, els fets, les brutors abans esmentades, esdevenien la prova pública de com el sistema d'opressió nacional i social, ben igual que en temps de la restauració borbònica, se servia d'aquests personatges per a aconseguir idèntiques fites: provar de destruir l'esquerra. Ω

No estamos con vosotros. Nosotros servimos a España'

Aportat per: Guillem

Aquesta expressió i d'altres de pitjors són les que van deixar caure alguns agents de la Guàrdia Civil als veïns de Castellar del Vallès, quan els reclamaven que actuessin contra els skins neo-feixistes, el dissabte, l'endemà de la polèmica suspensió del concert de Brams i Pomada. Enlloc d'això, els agents van decidir carregar indiscriminadament contra els veïns i els assistents als actes de la Festa Major, mentre els *ultres* cantaven el 'cara al sol'.

"Era una persecució: per una banda teníem els antiavalots de la Guàrdia Civil que ens perseguien i, per l'altra, les bandes de skins que s'havien repartit pel casc antic i es dedicaven a agafar la gent que s'havia quedat dispersada". Alguns testimonis van afirmar, a més, que alguns agents saludaven als caps rapats *ultres* que "patrullaven pel poble". Segons podem llegir a El Periódico (diari gens sospitos de ser catalanista o independentista):

Els veïns estan indignats per l'actuació dels antiavalots, ja que afirmen que van atacar la gent mentre els skins "cantaven el Cara al sol", van explicar diversos testimonis. Fonts de la Delegació del Govern i de la Guàrdia Civil van qualificar l'actuació policial d'"impecable". Segons aquestes fonts, els agents es van interposar entre dos grups contraris per evitar enfrontaments

La Guàrdia Civil es va dedicar a carregar contra els veïns i contra el públic de la Festa Major, majoritàriament independentista, mentre els feixistes cantaven el 'cara al sol' i perseguien la gent del poble. Impecable.

"Es va estendre el pànic. La majoria de la gent ens pensàvem que els guàrdies ens havien vingut a protegir a nosaltres, no a buscar-nos", va declarar un altre noi als periodistes, visiblement afectat. Les reclamacions i protestes dels veïns no van servir de res. "No estamos con vosotros, nosotros servimos a España" va sentenciar un dels Guàrdies Civils. A part dels cops de porra dels agents, a la 'gresca' s'hi van afegir mig centenar d'antiavalots amb gasos lacrimògens i més cops de porra. Evidentment tots en la mateixa direcció 'ideològica': contra els assistents a la Festa Major i no contra els skins. Impecable de nou.

Ningú s'ha parat a pensar d'on van treure els skins feixistes els gasos lacrimògens que van tirar el dia abans al concert de Brams i Pomada, a aquesta mateixa població?

"No estamos con vosotros. Nosotros servimos a España'" | Comentaris

Doneu noms i cognoms!

Avergonyim els feixistes i les seves famílies! Doneu noms i cognoms, adreces, telèfons. Si per desgracia algun d'aquests feixistes se'm creua a la meua vida vull poder-los identificar. Vull estar segur que no dono feina a un fatxa o en soc client.

[Respondre]

Re: 'No estamos con vosotros. Nosotros servimos a España'

Segons m'han explicat amics de la població els skins tenen un local per reunir-se i organitzar-se.

A més, sembla ser que algun és fill de Guardia Civil (al poble hi ha una caserna).

També són els que van intentar cremar el casal Can Capablanca de Sabadell.

[Respondre]

Volem Mossos d'Esquadra ja! Prou policia espanyola i francesa!

[Respondre]

Batudes veïnals

Doncs jo penso que, com que la Guàrdia Civil només defensa els espanyols (cosa lògica perquè ells són espanyols), proposaria fer batudes dels veïns de tot el poble i quan vegin uns caps rapats, en comptes d'esbrancar-los civilitzadament i educadament, els empaitaria fins a fotre'ls fora. I si a mig camí algú d'aquests feixistes ensopegués i caigués pel terra... doncs mala sort, que una munió de veïns enfurismats va molt de pressa i només falta haver de mirar per on trepitges! ; -D

[Respondre]

Totes les idees seran benvingudes. Com heu dit un dels skins és fill de la guàrdia civil (fill de puta???), i va passar el dijous, el guàrdia civil es gira per fotre cop de porra i davant seu es troba son fill!!! i lo de disabte no te perdó, oi tant que va ser impecable, impecable per anar a prendre pel cul. L'alcalde deia que també estava nerviós com tota la població, però ell no corria evitant boles de goma i cops de porra com va patir una amiga meua. I pels mossos en tenim per anys, el Vallès occidental, juntament amb el tarragonès són les últimes comarques a rebre els mossos d'esquadra, que no m'agraden massa tampoc, però segur que no són guàrdies civils desgraciats.

Al poble estem indignats, però tranquils, això no quedarà així. No ens quedarem quietes. Properament us informaré. Castellar diu no al Feixisme. Salut. Ω

J O C D E P A R A U L E S

No és el mateix dir ...

- 1) *Vi bo, que boví.* (Antoni Maria)
- 2) *Cos de fada, que fa de cos.* (Antoni Maria)
- 3) *Mort de pena, que pena de mort.* (Antoni Maria)
- 4) *Un pessic de pa, que pa de pessic.* (Antoni Maria)
- 5) *Dues tasses de te, que dues tetasses.* (Montserrat Ardid Amorós)
- 6) *No sap pas on.* (Ramon Torrents) Referida pel meu amic Bartomeu Bardagí.
- 7) *Que bé vius que quin vi beus!* (Esther Garcia Faus)

Embarbussaments.

- 1) *Duc pa sec al sac, sec on soc i el suc amb suc.* (Jaume Carbonell)
- 2) *Teta tonta, tanta tinta tota t'unta.* (Jaume Carbonell)
- 3) *En Llapes i en LLeques van fer un bagul: en Llapes, la tapa i en LLeques, el cul.* (Jaume Carbonell)
- 4) *En Panxo li va dir a en Pinxo: ¿Vols que et punxi amb un punxó? i en Pinxo li va dir a en Panxo: punxa'm, però a la panxa no.* (Jaume Carbonell)
- 5) *En un pot no hi pot haver-hi hagut mai vi de fort sense un embut.* (Jaume Carbonell)
- 6) *Tinc tanta set que a les cinc tinc son.* (Jaume Carbonell)
- 7) *Avis murris viatgen amb omnibus gratis.* (Jaume Carbonell) Per si algú no ho sabia, el Llatí ve del català
- 8) *Un plat pla, blau clar, ple de pebre negre està.* (Antoni Maria)
- 9) *En quin cap cap? En cap cap cap!* (Sergi Nadal i Cabezas)
- 10) *Setze jutges d'un jutjat mengen fetge d'un penjat, si el jutjat es despenyes es menjaria el setze fetges dels setze jutges que l'han jutjat.* (Sara Zabaleta i Llauger) (Grup ECC)

- 11) *Paula para la taula, para-la bé que el pare ja ve.* (Sara Zabaleta i Llauger)
- 12) *La mare d'en Tano quan era gitano i tocava el piano.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 13) *Per la carretera de Roses passa un carro carregat de rocs.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 14) *Senyora, diu la senyora s'sanyora de la senyora.* (Pau Zabaleta i Llauger)
- 15) *Avis murris, porten els nuvis a Gràcia en omnibus gratis.* (Jaume Castañer) "Llatinajo" popular.
- 16) *Cards secs piquen, verds taquen si es toquen.* (Jaume Clapes) I l'alemany també.
- 17) *Com a ploure, prou que plou Pau, però plou poc.* (Quico Llach)
- 18) *Quan puja l'autómnibus de Gràcia l'àvia sua.* (Carlos Illa Casanova) Si es diu ràpid, sembla que es parla en llatí.
- 19) *Elàstics blaus mullats fan fàstic.* (Carlos Illa Casanova) Si es diu ràpid, sembla que es parla en alemany.
- 20) *En un got net no hi pot haver-hi hagut mai vi.* (Carlos Illa Casanova) Si es diu ràpid, sembla que es parla en anglès.
- 21) *Un tigre, dos tigres, tres tigres.* (Jordi Tarrida i Subirana)
- 22) *Cap cap pla, cap al cap del replà.* (Artur Altabàs i Molina)
- 23) *A Pons pocs i bons, i encara els que són bons no són de Pons.* (Magda Solé)
- 24) *A cap cap cap que Déu deu deu.* (Toni Codina Contijoch)
- 25) *A Ribes si hi arribes, hi arribes amb unes ganes vives de jeure a l'hospital.* (Toni Codina Contijoch)
- 26) *Déu vos guard, que té guants?. Diu: si. Diu: quants?. Diu: tants. Diu: tants?. Diu: si. I quant valen?. Diu: tant. Diu: quant? Diu: tant. Diu: tant?. Diu: si. Doncs ara no en vull!* (Vicenç Pujol)
- 27) *En quin tinter té tinta Anton?* (Joan Puig) Frase catalano-xinesa.
- 28) *Tu, maca, que sola que vas...* (Anna Roig) Si es diu depressa sembla que diguis tomaca, cassola i cavàs.
- 29) *Digues dues dagues.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 30) *A mi sí, que re mi fa si fa sol o si no en fa.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 31) *Davant del cine hi ha l'alzina.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 32) *Duc com puc un ruc a un duc rus mut.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 33) *Què dius ara que diu Sara?* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 34) *Qui roba una arrova de roba no roba l'arrova, que ròba la roba.* (Montserrat Ardid i Amorós)
- 35) *La rica de la parròquia no duu perruca perquè li reca.* (Montserrat Ardid i Amorós)

Pregàries d'un bon català

ORACIÓ A LA MARE DE DÉU DE L'EMPENTA

Mare de Déu mitjancera,
feu que tots els catalans,
tant polítics com votants,
tinguem molta més trempera.

I que a les properes eleccions
el Pesoe i el Pepé
perdin tots els seus escons
o quasi tots, pel nostre bé.

A Madrid, els aeroports.
I els papers, a Salamanca.
I si aquí no ens fotem forts
no tindrem ni la Petanca.

Si vollem TGV,
esperar quinze anys és massa.
I ara, a més, fot-hi calers
perquè si no pel Prat no passa!

A Madrid, els cinturons
i autopistes gratuïtes.
Aquí paga per collons,
que qui es queixa és victimista.

Sobre Piqué i Maragall
hi ha l'Aznar i el Zapatero:
un falangista al capdavant
i un aspirant a torero.

Estem cecs si no veiem
que ens estafen cada dia
i si a més va i els votem,
som masoques, jo et diria.

Mig milió de signatures
reclamaven seleccions.
¿Catalanes? ¡Mano dura!
¡Viva España y de las JONS!

Aquí estem cosits a impostos
i allà tenen subvencions.
Ens munyen ben ansiosos,
ens exprèmen fins al fons.

I menteixen i ens insulten
Razón, COPE i ABC.
Si a Madrid així s'ho munten
no hi tindrem mai res a fer.

I a l'Espanya imperialista,
la que ens buida la cartera,
per si ens queda poca vista
han fet una gran bandera.

L'any 2005 en farà trenta
que esperem tornar a ser grans.
Mare de Déu de l'Empenta,
empenyeu els catalans! Ω

Vídeo -conferència "Voluntat i Poder de Carles Muñoz Espinalt, amb motiu del 10è aniversari de la seva mort.

Tindrà lloc el dilluns dia 6 d'octubre
a la seu social de l'Associació de
Practicants de la Psicoestètica
carrer Pau Claris 184, 4t 1a de
Barcelona - Tel. 93 215 02 81

E L T R O T B A L E A R

Que passa amb les competicions de dames?

D'ençà que ha començat l'any 2003, només s'han disputat dues corregudes reservades per les dames del trot. Aquestes tingueren lloc a Son Pardo el passat mes de març, coincidint amb el Dia Internacional de la Dona Treballadora. Maria Antònia Munar i Riutort, presidenta del Consell Insular de Mallorca, va fer acte de presència a l'hipòdrom de Ciutat per lliurar els trofeus a les dues curses que guanyaren respectivament, Inma Torres i Tur de Eivissa i Pili Estelrich de Mallorca. Aquesta menadora mallorquina va ser la que aconseguí la victòria més espectacular, demostrant que si ha arribat on és, és degut als seus propis mèrits, a més de que pertany a la nissaga dels "Pancuit". Coneguda dinastia que ha triomfat al món del trot, gràcies als seus membres, en especial a Bartomeu Estelrich i Fuster (1952-1998).

La presidenta del Consell Insular de Mallorca, lliurà els premis a les menadores que guanyaren els premis respectius. Poc abans de marxar de la sala VIP de Son Pardo, mani-

festà a Nicolau Tous, director del hipòdrom, que seria força interessant que es celebrassin més reunions de dames al recinte hípic de Ciutat, com la que ella pogué viure aquell diumenge de març.

Maria Antònia Munar gaudí molt de les proves per a dames i pogué comprovar els progressos que havien experimentat les dames del trot a Balears.

Al programa de televisió "Trot Balear", de la televisió local "M7", del Grup Serra, manifestà la seva alegria per aquest fet i animà a les dones que continuassin aquest ritme.

Les dames del trot de Mallorca es constituïren en club esportiu l'any 1990. Isabel Garau i Fullana ocupà diversos càrrecs d'aquest club, entre ells la presidència. La menadora gabellina va fer una feina excel·lent quan ocupà aquest càrrec. Les proves per dames foren nombroses i el recolzament de les institucions públiques i empreses privades fou important perquè aquest club continués endavant. El Club de Dames anomenà Maria Antònia Munar, membre de honor pel seu suport al club.

L'any 1995, Cati Eva Santandreu Pinzo succeí a Isabel Garau en el càrrec, continuant la bona política que marcà Isabel quan és feu càrrec de la presidència, fins que l'any 1998, Cati Eva dimití i el club s'enfonsà.

El Club de Dames s'integrà al club d'aprenents del trot. Avui en dia, les corregudes convocades des que desaparegué aquest club no arriben a deu l'any als dos hipòdroms de Mallorca, mentre que les illes germanes de Menorca i Eivissa, les corregudes pràcticament no existeixen. Cada vegada se'n celebren menys. Si ningú hi posa remei, aviat seran història i això s'ha de evitar.

Una de les persones que pensa molt en elles és el propietari de cavalls trotadors Joan Joan i Binimelis de Son Sardina. Any rera any posa els doblers necessaris perquè la Caixa d'Estalvis de Balears de la sucursal de Son Sardina organitzi una prova per a elles.

Per celebrar una carrera, cal inscriure i tenir un nombre determinat de participants. Si les nostres fèmines no s'apunten, no poden tirar enda-

vant. El motiu pel qual no s'incriuen, el podem trobar en la negativa d'alguns propietaris a la cessió dels seus animals. Pili Estelrich declarà aquest problema davant les càmeres de "M7", al programa "Trot Balear". Només cal que els propietaris lis puguin cedir els seus cavalls.

Al món del trot, tal com digué Isabel Garau, a la revista "Trot" (novembre 1990) hi ha masclisme.

Els propietaris de cavalls no deixen conduir els seus equins ni als aprenents i molt manco a les dones. L'esperit de victòria és present a molt d'ells. Només pensen en guanyar i per això contracten els serveis dels millors jockeys. Les dones no tenen gaire oportunitats, no tenen confiança en elles i es crea un problema que convindria es resolgués.

Només unes poques, avui en dia poden presumir de disputar totes les corregudes que es celebren setmana rera setmana als hipòdroms de la nostra terra. Pili "Pancuit" és una d'elles. Les altres, o bé tenen cavalls en propietat o han de esperar el bon humor d'un cavallista per un préstec, que pot arribar o no.

Els propietaris de cavalls trotadors convindria que cedissin de tant en quan els seus equins a les dames. S'ha demostrat que el seu nivell és prou alt. Esther Sáez i Isabel Garau han competit a Vincennes, donant bona impressió al públic present en aquest hipòdrom parisenc.

Al passat mes d'agost s'havia de disputar una correguda a son Pardo i no es celebrà.

A Manacor, encara no han corregut al llarg del any 2003. Hem arribat al mes de setembre i als hipòdroms mallorquins només hi hagut dues corregudes reservades per dames.

Senyors del trot: Les dames mereixen un millor atenció. S'ha de fer cas a la Senyora Munar de convocar més proves per elles. Les dames han de tenir més oportunitats. Si els ho negam, les estam perjudicant i no convé en cap cas que les ensorrem.

Elles en particular i el món del trot en general ens ho agrairan molt. Ω

MIQUEL
ALEMANY I
BATLLE

Un país una bandera

Manresa, Begur i Ripoll: "instrucciones y providencias muy templadas y disimuladas, de manera que se consiga el efecto sin que se note el cuidado"

Les planes dels diaris han donat una dimensió considerable als fets de la penjada i despenjada de la bandera espanyola a Manresa, un cas semblant al que va ocórrer a les poblacions de Begur i Ripoll fa una mica més d'un any.

Fem-ne memòria: l'abril de 2002, el subdelegat del Govern a Girona Robert Brell, atent i complaent per l'interès mostrat per la delegada del govern a Catalunya Júlia Garcia-Valdecasas va ordenar interposar un recurs contenciós-administratiu contra l'acord de la Comissió de Govern de l'Ajuntament de Begur, efectuat el 5 de març de 2002 i on la corporació s'adheria a la Campanya "Un País, Una Bandera".

Dies més tard, la subdelegació del Govern de l'Estat a Girona també impugnava l'acord del Ple de Ripoll segons

el qual a l'Ajuntament hi onerarien de manera permanent i durant tot l'any les banderes de Ripoll i Catalunya.

Els arguments esgrimits per actuar contra aquests acords queden resumits en un escrit de l'advocat de l'estat fet el mateix mes d'abril: "La obligació de que la bandera espanyola ondee en cada edifici de la administració estatal, Autonómica y Local es una obligación de carácter diario, por lo que la ejecución inmediata del acto por el cual se suprime el uso de la bandera a partir de la adopción del acuerdo, causa un perjuicio irreparable al interés general". En definitiva, la delegació de l'estat imposava l'exhibició de la bandera espanyola i suspenia la totalitat de l'acord on els representant municipals se sumaven a la Campanya "Un País, Una Bandera".

Davant aquella actuació estatal, els ajuntaments d'Arbúcies, Arenys de Munt, Balenyà, Bellpuig, Boadella d'Empordà, Cabra del Camp, Campdevànol, Castellbisbal, Castellcir, El Pla de Santa Maria, Fonollesa, Gironella, La Fatarella, Llagostera, Masllorenç, Montbrió del Camp, Móra la Nova, Riudecanyes, Sant Feliu Buixalleu, Setcases, Solsona, Vilablareix i Vilademuls van aprovar una moció de suport a aquests ajuntaments reafirmant-se en la intenció de mantenir la senyera com a únic símbol nacional i donant trasllat de l'acord a la Delegació del Govern.

Aquests acords van arribar un darrere altre a les diferents redaccions dels mitjans de comunicació que no van mostrar excessiu interès per la notícia i difícilment es van

escriure quatre ratlles sobre la reacció. Com en el cas de Manresa, l'única notícia és la genuflexió, la polèmica buida i la picabaralla municipal tot reduint la qüestió a un estira i arronsa més sobre la catalanitat dels diferents partits.

El problema de fons però, és la imposició i la manca de respecte a la voluntat d'aquest poble que no se sent identificat per cap bandera que no li sigui pròpia -com en qualsevol racó del món-. I per lleis, dictats, recursos o tribunals que diguin el contrari, la nostra és la catalana. Ω

Junta del Col·lectiu 1714
Comissió de Treball de la
Campanya "Un País, Una
Bandera"

Col·lectiu 1714 El Pla de
Santa Maria

<http://www.estil.net/pais>
<mailto:col1714@pla.tinet.org>

L'ASSASSINAT
DEL CATALÀ A
LES ILLES

Amb l'arribada del nou govern del PP de l'exministre Matas, ja es comença a notar una regressió, molt remarcable, en la qüestió de la llengua i la cultura catalana a les Illes.

Així, només es pot anomenar com a apartheid lingüístic, tal com molt bé ha definit el president de l'Obra Cultural Balear la política del PP a Ses Illes, les mesures que pretén aplicar en matèria lingüística el govern Matas. Perquè, és clar, en un lloc com les Balears, on la pressió espanyolitzadora -a través del turisme i la immigració- és tan important; el fet de rebaijar les exigències en el nivell de català a la funció pública és atacar, d'una manera visceral, la llengua i la cultura pròpia del país.

Aquest episodi illenc és un magnífic exemple, molt concret, per què els catalans no votin l'opció cancerígena del PP a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. També hauria de ser un important advertiment, tant a CiU com al PSC, perquè no se'ls hi passi pel cap, pactar amb una força política que veritablement representa la "cinquena columna" a casa nostra. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

L A C U L T U R A A M A L L O R C A

Homenatge a Miquel López Crespí en el Consell de Mallorca: Maria Antònia Munar recomana l'obra de l'autor de sa Pobla

"Recoman la lectura del llibre a tothom, ja sigui per obtenir noves dades o reprendre les oblidades sobre la nostra cultura"

(Maria Antònia Munar)

Tots els diaris de Mallorca han destacat, amb grans titulars, l'èxit de la presentació del llibre de Miquel López Crespí

Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart (Ciutat, Edicions Cort, 2003) que es va realitzar en el saló de sessions del Consell Insular de Mallorca, en el marc de les activitats programades per a la Diada Nacional. Maria Antònia Munar, presidenta del Consell, va ser l'encarregada de presentar el llibre de Miquel López Crespí conjuntament amb el professor de la UIB i destacat membre de la direcció del PSM, Sebastià Serra, el president de l'OCB Antoni Mir i el poeta i investigador Ferran Lupescu.

Diario de Mallorca, en crònica de Lourdes Duran de dia onze de setembre de 2003, i sota el titular "El Consell rinde homenaje a López Crespí: Maria Antònia Munar presentó 'Literatura mallorquina i compromís polític', un volum de memòries del autor sobre la literatura de la isla desde su óptica de escritor antifranquista", escrivia: "Acompañado por Encarna Viñas, viuda de Josep M. Llompart, Bonet de ses Pipes, de Mònica Pastor, viuda de Guillem d'Efak; Joan Moll, Cecili Buele y Bernat Pujol, entre otros, el escritor Miquel López Crespí presentó institucionalmente Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. El autor estuvo apadrinado, en un acto celebrado ayer en el salón de plenos del Consell de Mallorca, por su presidenta, Maria Antònia Munar; Sebastià Serra, Antoni Mir i el poeta Ferran Lupescu".

El món universitari era representat, a més de per Sebastià Serra, per Antoni Marimon i Josep Antoni Grimalt. Igualment hi poguérem veure destacats membres de les direccions i militants dels diversos partits nacionalistes (PSM, UM, ERC...) i organitzacions culturals mallorquines, entre els quals hi havia Joan Antoni Salas, secretari d'organització del PSM i Dolça Mulet, consellera de cultura del Consell de Mallorca, al costat de membres d'ERC com Cecili Buele i de la direcció de l'Obra Cultural Balear com Maties Oliver. També hi

D'esquerra a dreta: Ferran Lupescu, Antoni Mir, Maria Antònia Munar, Miquel López Crespí, Sebastià Serra i Dolça Mulet.

hagué representació de les delegacions de l'OCB de pobles, membres de diverses organitzacions sindicals i professionals, personatges del món de la comunicació i l'art, a més de diversos amics i amigues de l'escriptor.

La presidenta del Consell de Mallorca, en presentar el llibre de Miquel López Crespí, va dir, entre moltes altres coses: "L'autor aporta dades que serveixen per descobrir la realitat dels nostres lletrafrits més compromesos. Mitjançant un llenguatge directe, converteix l'obra en una eina de consulta per a lectors i lectores que desitgen descobrir una realitat de Mallorca que encara desconeixen i que poden o no compartir, però que els ajudarà a comprendre els compromisos polítics dels seus literats mallorquins. (...) Els capítols que conformen l'obra es fan curts tot i que serveixen per fer un exercici de memòria històrica nacional i per recuperar els autors mallorquins dedicats a la lluita constant per la vertadera cultura i llengua de la nostra terra i aquells que han contribuït a eli-

minar l'estigma de l'autoodi mallorquí. (...) Recoman la lectura del llibre a tothom, ja sigui per obtenir noves dades o reprendre les oblidades sobre la nostra cultura, com per fer-ne una lectura crítica de les seves opinions agosarades i provocadores de tot tipus de sentiments. De ben segur que qui llegeixi el llibre no en quedarà alié. Esperem que obres com aquesta serveixin per conscienciar el poble de les malifetes que hem patit i per mesurar la importància d'aquest escriptor compromès amb el país".

El poeta Ferran Lupescu analitzà la importància de l'obra de Miquel López Crespí en el marc de la cultura catalana contemporània i situà, de forma sintètica, l'obra de l'autor de sa Pobla amb aquestes paraules: "Caracteritzaria l'obra de Miquel López Crespí entorn de quatre punts bàsics: primer, la veu personal, fresca i intensa, tan característica, en què es conjuguen múltiples influències ben païdes i en què hi ha alguna cosa d'expressionisme líric amb rerefons d'avantguarda clàssica; segonament, l'òptica essencialment humanis-

ta i noblement cívica amb què s'acosta a la realitat, tan lluny de la palinòdia moralista com de l'alienació entotsolada; tercerament, la gran diversitat formal i temàtica, així com d'enfocaments, perspectives i tons, en què, dialècticament, es desplega aquesta veu i aquesta òptica que hem definit com a palesament unitàries".

La intervenció del professor i historiador Sebastià Serra anà enfocada a destacar la importància del llibre de Miquel López Crespí com a eina de treball per als futurs investigadors de la nostra història més recent. Sebastià Serra parlà del compromís de Miquel López Crespí amb el nostre poble i felicità l'autor de sa Pobla per haver escrit un llibre tan "valent i incisiu" com el que es presentava en el Consell de Mallorca.

Per la seva banda, el president de l'OCB centrà la intervenció en la memòria de Llompart i en les tasques de defensa de la llengua, igualment ressaltà el paper de Miquel López Crespí "com a cronista de la literatura de resistència a Mallorca" destacant la necessitat de no oblidar mai el mestratge d'homes com Josep M. Llompart, personatge cabdal del nostre redreçament cultural al qual Miquel López Crespí dedicava el seu llibre d'història literària i política.

Les intervencions de la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Antònia Munar, del professor Sebastià Serra, del president de l'OCB Antoni Mir i del poeta Ferran Lupescu anaren enfocades a ressaltar la necessitat de llegir Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. Com digué el poeta Ferran Lupescu, arribat especialment de Barcelona per a participar en aquest important acte cultural: "Permeteu-me concloure convidant-vos a llegir Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart. Hi teniu un recorregut crític per diversos aspectes de la cultura creativa catalana que es desenvolupa avui a Mallorca. Com és habitual en la seva assagística, Miquel López Crespí no us decebrà; ni per la informació factual, ni per l'agudesca del judici". Ω

(Redacció)

Després de veure el regal que pasades les eleccions ens han portat els del pacte d'UM i PP en forma d'autovia Inca-Manacor i altres de semblants, ens obliguen a no badar ull i parar esment en les manobres que duen a terme i que poden degradar encara més el nostre ja maltractat territori. Un informe penjat a la pàgina d'ERC a les Illes Balears pot informar a la ciutadania de fins a quin grau està protegit, per normatives comunitàries, estatals i autonòmiques les llacunes i zona dunar del Salobrar de Campos i Es Trenc, i no s'haurien d'estalviar medis per a defensar aquesta

Camp de polo amb un cavall de Troia

protecció a tots els camps de lluita, però sobretot arreu de l'àmbit de la Comunitat Europea; perquè la construcció d'aquest macroprojecte immobiliari a la zona des Salobrar-Es Trenc, afecta ben de plé la normativa europea mediambiental i per tant a tota la ciutadania comunitària.

La modificació de les DOT que diuen els del pacte UM-PP és per permetre la construcció d'aquest projecte de Camp de Polo, és per fer possible la creació de núclis de població aïllats d'altres existents. És que

la modificació especificarà la raó d'aquesta, que és la de la construcció del camp de polo? Al costat del Salobrar-Es Trenc? O la modificació es farà de manera genèrica, obrint el pas a altres núclis de població aïllades vora camps de golf, per exemple?

En tot cas UM i PP saben que el que el Parlament autonòmic va preveure a la LEN per aquesta zona humida i dunar del migjorn de Mallorca va ser la d'una protecció més estricta, en forma de Parc Natural o

Reserva Natural, de tal manera que la zona que ara es vol urbanitzar quedaria inclosa dins l'àrea de influència del parc; si bé la catalogació d'aquest indret com a ZEPA (Zona d'Especial Protecció per a les Aus) ja crea una protecció al voltant de l'àrea estrictament protegida, per la qual cosa esperem que no ho tinguin tan fàcil i alegre de destrossar. Ω

JOAN VICENÇ
LILLO I
COLOMAR.

Mallorca fa cinquanta anys

CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

De Mallorca parlaré
D'ara i de altre temps,
Mos van bufant uns mals vents,
Veureu sa culpa d'on ve.
Sa veritat jo diré
Ja he complit noranta anys,
Són granats els meus tamany
Però tenc el cap molt be.

Nostra Mallorca vivia,
Purament de sa conró
El molt de treballador
Sa vida s'hi passaria.
Com que molts d'arbres hi havia
Los havien de podar,
Molta de gent se va emprar,
Aquest ordre hi havia.

Molts de milions se'n trauria,
D'aquest jardí tan formós,
Aquest fruit tan desitjós,
Ben arreu s'aplegaria.
Sa treia molta divisa,
A Amèrica s'enviava,
Era fruita desitjada,
A dins sa pastisseria.

A dins confits se posava,
De sucre enrevoltat,
Era fruit molt desitjat,
I a tothom agradava.
El nin petit adelitava,
Ell xuclava el dolç confit,
I d'ell en treia profit,
En el seu cos ajudava.

A mils de guardes d'ovelles,
Pasturaven tot arreu,
A dins finca gran li lleu,
Menjaven ses fulles seques.
Banyades de sa rosada,
En pegaven gran panxada,
També clovelles d'ametlles,
Amb això quedaven plenes.

Sa terra adobarà,
Amb quigueons i pixades,
Això és un adob que agrada,
Sa terra contenta està.
Dins sestadors creixerà,
Se buina amb polsegada,
Es pastor arreu l'agrana,
Cap racó ell deixarà.

No m'atrevesc a sumar,
Els milers de tonelades,
Que dins Mallorca és criaven
Per consumir el cos humà.

Cap quilo se'n tragar,
De defora se pot dir,
Mos bastava es d'aquí,
I a fora s'envià.

A mils de guardes de cabres,
Que pasturava el cabrer,
Per dins el gran sementer,
Per dalt ses parets botaven.

Per tot ho espigolaven,
Romaguers i maragall,
En els arbres de pocs anys,
Ses soquetes les pelaven.

Però feien bona llet,
Pels carrers la passejaven,
Ses madones esperaven,
Amb sa olleta de test.
En aquell precís moment,
A sa llet encalentien,
En es conjunt li dirien,
Mescla de cafè amb llet.

Tantes de guardes hi havia,
Les guardaven gent major,
Era ajuda de valor,
Que los seus fills agraïen.
Com que molts d'anys ells tenien,
No podien treballar,
Guardant cabres s'arreglà,
Un bon jornal se'n durien.

Moltes mils de tonelades,
De llet podien contar,
Amb sa de vaca mesclar,
Amb això feien formatge,
Sortia de bona casta,
Era molt sustanciós,
Els pobres i els senyors,
Menjar-lo s'adelitaven.

Diffícil d'assenyalar,
Moltes vaques hi havia,
Era grossa virgueria
Quant les veies pasturar.
A llet se les destinar,
Eren vaques holandeses
Elles eren grans promeses,
Per molts de doblers guanyar.

Fàbriques de llet se muntaren,
Amb servici d'inspecció,
Se tenia atenció,
amb so rendiment que daven.
Bona feina precisaven
Per la seva qualitat,
Formatge garantitzat,
Que a sa gent agradava.

Molta grossa quantitat,
A sa Península s'enviava,
Com que molt los agradava,
Tot estava comanat.
El gran negoci arrancat,
Se feia en marxa forçada,
Se entrava milionada,
Al mallorquí destacat.

Al pla de Campos servit
De vaques de producció,
S'Aranjassa amb resplendor,
De llet en treia profit,
Tot Ciutat era servit
De sa llet de s'Aranjassa,
N'omplien la seva tassa,
Tant de dia com de nit.
(seguirà) Ω

La Llei de Partits és només una part de l'arsenal repressiu que prepara el PP

Des de la transició fins el 2002, no s'ha legislat sobre partits polítics. El 1978 se dictà una llei brevíssima que en matèria de llibertats són les millors. A l'igual que altres conquestes democràtiques arrabassades pel moviment obrer els anys 70, l'Estat Monàrquic no ha aconseguit legislar sobre elles. Passa amb el dret a manifestació, o el de vaga (regulat avui encara per un decret que ni tan sols reconeix l'existència de sindicats).

La Llei de Partits del 2002 dedica més la de meitat del seu preàmbul a la necessitat de sotmetre els partits polítics a la Constitució: *"L'objectiu és garantir el funcionament del sistema democràtic i les llibertats essencials dels ciutadans, impedit que un partit polític pugui, de forma reiterada i greu, atemptar contra aquests règim democràtic de llibertats, justificar el racisme i la xenofòbia i recolzar políticament la violència i les activitats de bandes terroristes"*. També se tracta de poder il·legalitzar s'organitzacions *"A aquests efectes, s'estableix un procediment judicial de il·legalització d'un partit per donar el seu recolzament polític, real i efectiu a la violència o el terrorisme, que es distingeix el que se preveu en el Codi Penal per a dissoldre les associacions il·lícites"*.

Llavors, prop de la meitat del contingut de la llei està dedicat a descriure de manera minuciosa el procediment per il·legalitzar un partit polític. Il·legalització que, de moment, ha caigut sobre Batasuna, però que, amb el text de llei a la mà, pot caure demà sobre qualsevol organització que no se sumi a les campanyes antiterroristes de n'Aznar o en Bush (recordem que són ells els qui decideixen qui és el terrorista que cal condemnar i qui no ho és, com ens mostra de manera clara el cas de Palestina i Israel).

La il·legalització d'un partit polític és encomanada en la Llei a una Sala Especial del Tribunal Suprem. Un tribunal que és emanació de l'aparell judicial del franquisme, respectat per la transició i dominat per franquistes de la *Associació Professional de la Magistratura*. El propi president del Tribunal Suprem s'ha permès manifestar en públic opinions que suposa prejudicar la causa de la

il·legalització de Batasuna. La pròpia creació d'una Sala Especial reproduïx els organismes judicials del franquisme, amb el seu *Tribunal Especial de Repressió de la Masoneria i el Comunisme*, creat l'11 de setembre de 1940 i transmutat en 1963 en *Tribunal d'Ordre Públic*.

Se tracta, doncs, estrictament, d'una llei antipartits. Per tractar de tirar per terra les conquestes democràtiques fonamentals, els franquistes es recolzen en la ofensiva internacional llançada per Bush després de l'11 de setembre de 2001, secundada i desenvolupada per la Unió Europea. D'aquesta manera la UE ha recolzat n'Aznar en la seva pretensió de declarar "terroristes" a organitzacions basques, i recolza sistemàticament la suposada "lluita antiterrorista" de n'Aznar. La UE i els seus governs obrin els ports, aeroports, i els païssos a la actuació dels serveis secrets nord-americans. El Consell Europeu de Salònica ha dedicat la major part de la seva labor a orquestrar la política "antiterrorista" d'en Bush.

En aquest marc, el projecte de Constitució Europea sols menciona els partits polítics per fomentar els partits "a escala europea", cercant instruments de la destrucció de les nacions. I en un país d'Europa darrera l'altra se qüestiona la llibertat de partits polítics. Portugal acaba d'aprovar una llei que sotmet el funcionament dels partits a l'Estat i suprimeix altres partits. França, després de forçar la finançació dels partits per l'Estat qüestiona, cada vegada més, el dret de tots els partits a concórrer amb la seva pròpia identitat a les eleccions...

La Llei de Partits no és altra cosa que un apart de l'arsenal repressiu que prepara el PP. Per al PP ha arribat l'hora de recuperar el terreny cedit després de la mort d'en Franco.

Els partidaris de la Llei de Partits ens tranquil·litzen dient que sols se tracta d'una llei destinada a il·legalitzar Batasuna i combatre el terrorisme. Però no és cert. Qualsevol partit obrer, que vulgui defensar al democràcia, està amenaçat. Ω

Pere Felip i Buades

¿Vols deixar de beure?
PODEM AJUDAR-TE
Tel: 616 08 88 83
Alcohòlics Anònims

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua
Volem viure plenament
EN CATALÀ
PLATA FORMA PER LA LLINGÜA

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. X LLIBRE

(Les lluites dels anys noranta)

Una gran fita cultural dels Països Catalans: els Encontres d'Escriptors (i II)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Gràcies a Ramon Llull, una llengua romanç, la catalana, esdevé l'instrument d'expressió de disciplines científiques i humanístiques, reservades fins aleshores exclusivament al llatí, únic idioma culte indiscutit. La importància lingüística d'aquest fet és excepcional

Dia primer de juny de 2001, la revista independentista *L'Estel* (pàg. 19) informava del V Encontre d'Escriptors amb aquest titular: "Sa Pobla 2001: Ramon Llull a debat en el V Encontre d'Escriptors poblers" i escrivia: "Un any més l'Ajuntament de sa Pobla ha organitzat l'Encontre d'Escriptors Poblers.

L'eix central d'aquest V ENCONTRE D'ESCRITORS ha estat enguany una acurada anàlisi de la persona i de l'obra de Ramon Llull. El lema genèric d'aquest important debat cultural era: Ramon Llull: creació literària i tolerància i han intervingut els escriptors de sa Pobla Alexandre Ballester, Miquel López Crespí, Pere Bonnín, Rafel Socies, Joan Gelabert, Miquel Segura, Nofre Pons i la guanyadora del I Premi de Narrativa Curta Alexandre Ballester Rosa Planas.

El debat va ser intens i profund: la vida de Ramon 'lo foll', la seva genialitat creativa i l'aportació cabdal que significà la seva obra en la consolidació de la llengua catalana, el seu esperit militant en la lluita contra l'infidel i els heretges (el combat contra la dissidència cristiana averroista, contra els àrabs...), tot va ser discutit i analitzat per escriptors i alumnes dels instituts de sa Pobla.

Com s'ha escrit en el llibre *Compendi d'història de la llengua*: "Gràcies a Ramon Llull, una llengua romanç, la catalana, esdevé l'instrument d'expressió de disciplines científiques i humanístiques, reservades fins aleshores exclusivament al llatí, únic idioma culte indiscutit. La importància lingüística d'aquest fet és excepcional. D'una llengua en procés de consolidació cultural, a més, Llull en féu un mitjà apte, sòlid i definitiu per expressar les més subtils argumentacions filosòfiques o teològiques. L'escriptor mallorquí és l'autèntic forjador de la prosa catalana i un extraordinari innovador lingüístic".

Els actes d'aquest V Encontre d'Escriptors de sa Pobla es varen fer a Can Planas (Museu d'Art Contemporani de sa Pobla) amb participació de prop d'un centenar d'alumnes de batxillerat de l'IES.

Posteriorment els escriptors de sa Pobla signaren bon nombre d'exemplars de les seves obres a la plaça, on s'havien instal·lat les parades de totes les llibreries pobleres. L'èxit d'aquesta iniciativa cultural de l'Ajuntament de sa Pobla va ser absolut".

I, el més recent, el d'enguany (2003) dedicat a retre un homenatge a Francesc de B. Moll. El *Diari de Balears* de dia trenta d'abril de 2003, en crònica de M. Puiggròs destacava, sota un titular que deia "Homenatge a Borja Moll en el VII Encontre d'Escriptors a sa Pobla", destacava l'èxit de la

Un dels primers Encontres d'Escriptors: el dedicat als 700 anys de sa Pobla. Al costat d'Alexandre Ballester, Pere Bonnín i Miquel López Crespí podem veure el que aleshores era batle de sa Pobla, Jaume Font i el regidor de Cultura, Antoni Serra Mir.

trobada: "L'Ajuntament de sa Pobla dugué a terme un any més el VII Encontre d'Escriptors Poblers. En aquesta ocasió s'ha fet coincidir el Dia del Llibre amb aquest esdeveniment, d'aquesta manera la plaça Major de la localitat s'omplí de llibres, escriptors i afeccionats a la lectura, com també de centenars d'estudiants.

El tema central de l'encontre es basà en la commemoració de l'Any Francesc de Borja Moll. Diversos poemes de sa Pobla i alguns de convidats de pobles pujaren a llegir poemes propis o adaptats per recordar la figura de Borja Moll. Margalida Caimari encetà les lectures, seguida de Mateu Planes d'Inca, Alfàcia Homar, Toni Curro i Rafel Socies".

Record ara mateix el nom de tots aquells mestres que ens ensenyaren les primeres lletres que, a poc a poc, ens serviren per a anar endinsant-nos en el món de la cultura. Parl de Josep Pastor, Andreu Llompart, Catalina Pastor, Nicolau Socias, Fernando Cardenal, Tòfol Bennàssar...

Aquesta vegada els escriptors presents érem, a part de Jaume Mateu, que havia guanyat el III Premi de Narrativa "Alexandre Ballester", Rosa Planas, Jaume Santandreu, Alexandre Ballester, Pere Bonnín, Rafel Socies, Miquel Segura, Guillem Muntaner, Nofre Planas, Joan Palleras, l'editor Leonard Muntaner i qui signa aquest article.

La trobada de l'any 2003 va ser especialment emocionant per a mi, ja que em

tocà explicar la vida i l'obra de Francesc de B. Moll als alumnes i estudiants de l'Escola Graduada, l'escola que en els anys vint va ajudar a bastir el meu oncle, el batle Miquel Crespí i Pons "Verdera" i en la qual, per aquelles casualitats de la vida, vaig aprendre de llegir i escriure. Quan era un infant mai no m'hauria imaginat que, mig segle després, aquell alumne que escrivia amb tinta i plom, que portava les mans, com tots els altres companys, sempre tacades i que jugava a futbol o a indis en els grans patis de l'Escola Graduada, explicaria una lliçó d'història a joves poblers alguns dels quals també volien ser escriptors.

Record ara mateix el nom de tots aquells mestres que ens ensenyaren les primeres lletres que, a poc a poc, ens serviren per a anar endinsant-nos en el món de la cultura. Parl de Josep Pastor, Andreu Llompart, Catalina Pastor, Nicolau Socias, Fernando Cardenal, Tòfol Bennàssar...

El lector es pot molt bé imaginar els records, les idees que, de sobte, sorgien del fons d'un passat que, de sobte, enmig dels jocs i rialles dels infants del present, sorgien incontenibles.

No cal dir que tots aquests Encontres porten una forta càrrega d'emoció suplementària. Qui sap si és aquest tocar amb les mans el nostre passat més recent, el col·lectiu, el familiar, el personal, el que fa que tots els escriptors poblers ens sentim compromesos a no faltar mai als Encontres. En Rafel Socies, amb el qual vaig compartir la classe i el banc en la "Tercera de dalt", que era al pis de dalt (ja que hi havia un "Ter-

cer" en la plata baixa) compareix anualment des de Saragossa, on exerceix la seva professió; i en Pere Bonnín ve de Barcelona. Només són unes hores de perfecta convivència amb el poble i amb els companys de la confraria literària, però deuen ser tan intenses que mai, fins ara, ningú no ha fallat a la crida anual convocada per l'Ajuntament de sa Pobla.

En la crònica del VII Encontre d'Escriptors publicada en el *Butlletí Municipal* de l'Ajuntament de sa Pobla (número 83, pàgs. 8 i 9), es reflecteixen les opinions d'alguns dels participants en la trobada d'enguany. Així, l'escriptor Miquel Segura declarava: "El que més m'agrada d'aquesta jornada és la xerrada que donam a les escoles, ja que els al·lots senten una especial fascinació pels escriptors i el món del llibre. Veure que els escolars, en una època on pareix que ha d'imperar la televisió, s'interessen tant pels llibres ha d'omplir-nos a tots de satisfacció". L'escriptora Rosa Planas opinava de la Diada cultural amb aquestes paraules: "Una gran iniciativa, una bona manera de divulgar l'Any Moll, el més gran representant de la cultura mallorquina". Jaume Mateu, guanyador del Premi de Narrativa "Alexandre Ballester", declarava: "El poble sencer ha donat una lliçó, els llibres sols no signifiquen res, és la seva trobada amb el públic el que els dóna sentit. Tota la diada ha estat molt positiva, sobretot la implicació dels mestres i els al·lots". Leonard Muntaner, editor, que participa en els Encontres com a editor de les obres guardonades amb el Premi "Alexandre Ballester", puntualitzava: "Sa Pobla s'ha posat molt amunt dins Mallorca per la seva sensibilitat envers la cultura. Abans era un poble eminentment agrícola mentre que ara sempre que hi ha algun esdeveniment d'aquests tipus demostra tenir també vena cultural, tant pels escriptors com per la gent en general, perquè és tot el poble junt el que fa cultura". I Pere Bonnín deia, emocionat: "Voldria agrair a l'Ajuntament que aquesta diada s'hagi convertit en un referent cultural de Mallorca, perquè quan jo era jove als poblers ens deien terrossos i avui, repassant la nòmina de poblers tant de la meua generació com les posteriors, són nombrosos els que ocupen llocs rellevants en el món de la cultura, la ciència i l'art. Això m'omple de satisfacció i m'ha demostrat que els poblers, quan ens hi posam de debò, no coneixem fronteres".

El poble pot arribar a pensar que tots els autors catalans tenen la mateixa possibilitat de promocionar les seves obres que pot tenir alguns dels més "famosos", aquells que surten retratats al costat del Borbó, per posar un exemple

Potser la gent que no es dedica a la literatura no valori prou el que significa per a un autor saber del suport moral del seu poble. Es viu encara una situació de precarietat per a la cultura catalana. El poble pot arribar a

pensar que tots els autors catalans tenen la mateixa possibilitat de promocionar les seves obres que pot tenir alguns dels més "famosos", aquells que surten retratats al costat del Borbó, per posar un exemple, o que han caigut simpàtics al polític de torn que, portat per aquesta amistat, promociona l'obra de l'endollat. La realitat no és tan senzilla. Avui dia no sura l'obra més bona. Ans al contrari, l'amiguisme més descarcat pot fer passar per gran escriptor català qual-sevol botifler enemic de Catalunya o espial al servei de Franco. També solen ser enlairats alguns d'aquells que han sabut estar bé amb qui comanda i, després d'anys de renúncies de tota mena, són allò que se'n diu uns perfectes intel·lectuals orgànics o de les classes dominants o del polític de torn.

Així com és controlada pels comissaris dels suplementes de cultura dels diaris, ràdio o televisió la promoció (o silenciament) de determinats autors, igualment és conflictiva la possibilitat que l'escriptor que no té "padrins" doni a conèixer la seva obra de manera normal. En definitiva, vull dir que una situació cultural anormal -l'actual- no ajuda ni contribueix a consolidar uns autors independents. Tampoc és útil per arribar a aconseguir que el possible públic lector sàpiga que existeixen aquests autors i aquestes obres (les que normalment no surten en els mitjans controlats per les diverses cama-

rilles culturals).

Els anuals Encontres d'Escriptors Poblers ajuden, malgrat que sigui mínimament, a rompre aquest mur de silenci. I, en un món on no compta gaire la cultura, on les àmplies masses populars són sotmeses diàriament a l'acostumat rentat de cervell pels telefems que dona la pantalla (programes embrutidors, "Operación Triunfo", promoció de Chenoas i tutti quanti) el fet que un Ajuntament, sense fer distincions ideològiques, reuneixi cada any escriptors catalans d'esquerres, de centre i de dreta, és la demostració palesa d'una autèntica preocupació per la nostra literatura.

És el que han fet d'ençà l'any 1997 l'Ajuntament de sa Pobla i els seus representants culturals.

En la carpeta que he consultat per a fer aquest escrit encara tenc, com un petit tresor, el primer paper, escrit a mà!, que em va fer arribar l'Ajuntament de sa Pobla. Són les primeres notes, els primes esbossos del que amb els anys, serà una brillant realitat cultural mallorquina. El paper, són les primeres "instruccions" per als escriptors de sa Pobla diu: "Dia 23. Sant Jordi. Festa del Llibre. I Encontre d'Escriptors Poblers". Posteriorment, detallant l'horari de feina per aquell dia de 1997, especifica les nostres "tasques": "A les deu, a la Casa Consistorial el batle don Jaume Font rebrà els escriptors. De les onze a les dotze hores del matí

els escriptors, prèvia distribució, aniran als centres escolars. De dotze a tretze hores: entrevistes als mitjans de comunicació. De Tretze a catorze hores; signatura de llibres a les paradetes de la Plaça Major". Després del dinar, a les disset hores "a la Biblioteca Municipal, els escriptors es trobaran amb alumnes i participaran en un col·loqui".

El resultat d'aquestes setmanes d'investigació són treballs ben interessants que serveixen per a familiaritzar els estudiants amb les novel·les, poemaris, assaigs i obres de teatre dels lletraferits del poble

El paper resum, en poques paraules, tot un ajustat programa d'activitats culturals que serveix, indubtablement, per a posar en contacte els joves de sa Pobla i públic en general, amb els escriptors. S'ha de tenir en compte que el Dia del Llibre es prepara amb setmanes i, a col·legis i instituts, en puc donar bona fe, professors i alumnes es dediquen a cercar informació sobre les obres i la vida de l'autor que visitarà el centre. És una recerca prou intensa, ja que els joves estudiants, amb l'ajut dels professors, consulten enciclopèdies, diaris, revistes, i alguns parlen amb gent que coneix els escriptors. El resultat d'aquestes setmanes d'investigació són treballs ben interessants que serveixen per a familiaritzar els estudiants amb les novel·les,

poemaris, assaigs i obres de teatre dels lletraferits del poble.

Aquest viatge estudiantil envers els autors que tenen més a prop (altres anys es tractarà d'investigar personatges del passat) contribueix a fer que alguns dels estudiants s'interessin per la lectura de les obres dels nostres autors. La Biblioteca Municipal i també les llibreries del poble són aleshores visitades per aquells que, una vegada estudiada la vida de l'autor, volen aprofundir en els seus escrits.

A hores d'ara m'agradaria saber en quin altre poble de les Illes, i potser fins i tot dels Països Catalans, l'ajuntament i els responsables municipals de cultura, ajudats en la tasca per mestres i professors, fan una feina de divulgació cultural com la que fa l'Ajuntament de sa Pobla. Per als autors mallorquins, immersos sense voler en brutals campanyes de silenciament o de simple i pur rebentisme per part dels més diversos sectors reaccionaris de la nostra societat, trobar aquest interès envers la cultura catalana, envers l'autor concret, significa un ajut inestimable. És copsar ben en viu el que hauria de ser i per desgràcia no ho és, l'autèntic alè d'una cultura catalana normalitzada. I aquest respir en la "batalla" per la simple supervivència que significa l'Encontre d'Escriptors, esdevé una eina de summa importància per al manteniment de l'esperit creatiu dels nostres autors. Ω

Guia dels principals bolets de Menorca

ESCLATA-SANG DE PI
Lactarius sanguifluus

L'esclata-sang de pi, de xipell o de murta, és un dels fongs més coneguts i apreciats pels menorquins. El seu nom científic al·ludeix al color del làtex

que és d'un vermell vinós.

CAMA-SECA
Cantharellus cibarius

Generalment tot el bolet és de color groc ou, amb la cama groc més clar, a vegades d'un pàl·lid quasi blanc. És freqüent en els pinars. També és comestible i apreciada culinàriament, especialment per fer arrossos.

GÍRGOLA DE CARD
Pleurotus eryngii

La gírgola de card i la de canya-férlara són comestibles molt apreciats, particularment a Ciutadella.

Es fan damunt les restes del card panical o card gírgoler (*Eryngium campestre*).

Aquestes gírgoles són de color blanc brut, poc o molt marronós per damunt, amb la cama lateral.

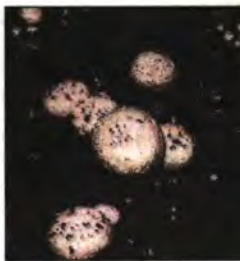
PEUS DE RATA
Ramaria sp.

També s'anomenen peus de cabrit o peus de Crist. És comestible

ORELLA DE RATA
Helvella elastica

Surt a la primavera i és comestible. Pertany al grup dels Ascomicets

XAMPINYÓ SILVESTRE
Agaricus campestris

Normalment fan rotllos i són més bons que el xampinyó cultivat, al qual s'assemblen. És molt bon comestible.

Mycena pura

Bolet petit, no comestible. És fàcil d'identificar per la seva olor de patata crua

BOLET BLANC
Russula delica

Les làmines són un poc decurrents: baixen una mica per la cama del bolet. No té interès culinari.

BLAVA
Russula cyanexantha

Té el capell de color violaci i les làmines i la cama blanques. És comestible.

ESCLATASANG DE LLET
Lactarius volemus

S'anomena així perquè el làtex és blanc. És comestible però té poc valor culinari. A Menorca no els menjem.

PETS DE VELLA
Lycoperdon perlatum

El bolet de Menorca que té més noms populars diferents: pets de vella, pets

de moro, bufes del dimoni, xilles de bou i fum a terra. No té interès culinari.

Phallus impudicus

No comestible

FARINERA BORDA
Amanita phalloides

Bolet metzinós (tòxic)

R E F R A N Y S

PAÏSOS CATALANS

Els referits a llocs i pobles de Catalunya, els podríem classificar en tres grups. Uns fan lloança dels seus productes, bellesa natural i virtuts o manera de ser dels seus habitants. D'altres es poden considerar neutres perquè no diuen res al seu favor, però tampoc cap cosa en contra. I, els que més, ridiculitzen alguna peculiaritat o fereixen la seva gent, encara que humorísticament, basats, quasi bé sempre, en antigues rivalitats dels pobles del veïnatge.

1. A Alcanar, fa de bon anar i de bon tractar.
2. A Alfarràs no hi aniràs, i si hi vas, en fugiràs.
3. A Almacelles, es casen fins les velles.
4. A Arbeca, molt bestiar i poca teca.
5. A Bellcaire són gent d'aire; a Bellmunt són gent de bé; a Linyola fan tabola i a Castellserà, també.
6. A Besalú, blanc o negre tot és u.
7. A Cadaqués, menges carn un cop al mes.
8. A Canet, bé s'hi està, si s'hi està poquet.
9. A Canet, com a tot indret, no hi ha un pam de net.
10. A Capellades, molins, i a La Beguda, raïms.
11. A Cassà, de tot hi ha.

12. A Cervera, botiflers, sense cap home de bé.
13. A Colliure fa bon viure, i a Argelers, si tens diners.
14. A Copons, n'hi ha de dolents i de bons.
15. A Cubelles, els joves, amb els anys es tornen vells.

NOTA: Aquest capítol consta de 227 refranys.

La resta els podreu trobar en el llibre

"5.000 REFRANYS DE NOSTRA TERRA"

d'Arola Editors, del qual en soc l'autor.

Arola Editors - Polígon Francolí, parcel·la 3,

43006 Tarragona - Telèfon 977.54.76.11

E-mail: arola@tinet.fut.es

Parlem d'autoestima, parlem de catalanitat

Mentre em disposava a escriure aquestes quatre ratlles, em mirava una de les dues gates que tinc a casa i pensava en què elles saben que són gates, saben de les seves habilitats com a tals i també de les seves limitacions. I què ben segur que s'estimen, perquè són ànimes lliures. Són independentistes. No són espanyols i ni m'ho plantejo. No puc fer altre cosa que rebutjar espanyols i francesos i no ho voldria, però no hi puc fer més. Sé que això no és bo i ser també que això no em deixarà ser una ànima lliure. És el meu destí i lluito per canviar-lo. No em planyo. Lluito. Dic tot això perquè em van demanar de fer la presentació del llibre **Autoestima i Països Catalans** (La Busca edicions) i vaig pensar que era una oportunitat per autoafirmar-me i al autoafirmar-me, estimar-me per ser així. I tinc tot el dret. I que m'estimin també com a persona integrant d'un poble. Aquest llibre va d'estimar. D'estimar-nos. Ho necessitem. I parlant d'autoestimar-nos, em ve a la memòria un paràgraf del pròleg d'una de les edicions del llibre d'en Mossèn Armengou, *Justificació de Catalunya*, que diu així: "un poble pel sol fet d'existir, ja resta justificat, la seva existència és la seva justificació", i jo afegeixo que per tant aquesta autoestima, com a éssers que pertanyem a un poble no caldria ni plantejar-la, a no ser que visquem com vivim, és a dir com un poble ocupat.

Amics i amigues, com evidentment ja sabeu, estem presentant el llibre *Autoestima i Països Catalans* (autors: Quim Gibert, Josep Murgades, Marc-Antoni Adell i Bernat Joan) i voldria fer esment de què per a mi és una satisfacció en la mesura que significa participar en la presentació d'aquest treball que l'aportan per la llibertat del nostre poble i l'entenc com una eina a l'abast de tothom per utilitzar-la pel nostre alliberament nacional. No és que comenci pel final, però vull comentar ara, a l'ini-

ciar les meves paraules, la conclusió que he tret al finalitzar la seva lectura i és la de que crec que la intenció del llibre no és la de sentar cap càtedra, res més lluny, els seus autors han volgut tant sols constatar uns fets que són cada dia més presents i que ja quasi els tenim assumits com a trets nostres normals. A les nostres mans està el canviar això. I crec que aquesta és l'ànima del llibre.

Per a mi aquest és un llibre amb tanta quantitat de reflexions que se'm fa difícil resumir-les, amb tota la seva informació, notes, comentaris, etc. Veieu per vosaltres mateixos uns títols de capítols extrets a tall d'exemple:

- Un trauma que bloqueja la capacitat de contratac
- El desemparament après: el conformisme masell
- La identificació amb l'agressor
- La por-la vergonya-la culpa
- L'autoodi en relació amb la llengua com a mitjà d'ascens social
- L'autoodi com a eina d'opressió etc.

Arribat aquí, voldria ja limitar aquest escrit, en l'aspecte més concret del llibre *Autoestima i Països Catalans*.

La meva sensació al anar-lo llegint era la de està vivint la crònica del dia a dia de tots nosaltres. I em va envair una certa tristesa, és la imatge d'una malaltia que se'ns ha anat apoderant. Però no vull ser pessimista, es fan coses, digue'm que s'està investigant per trobar l'antídot, un antídot que hauria de consistir en una teràpia de xoç i abandonar el balneari "Caldes del Seny" que ens van recomanar ara fa uns vint-i-cinc anys, una teràpia que ens alliberaria del segrest il·legal, ens faria recuperar el nos-

tre destí i desterrar la por a la brutalitat psicològica. Sent presoners permanents, quina autoestima podem tenir?. S'han limitat a retenir-nos, a destruir la nostra autoestima i d'aquesta manera s'asseguren el que ja ni ens plantejem, un dels drets humans més importants com és el de l'autodeterminació. Hem de denunciar la por, aquesta ha de ser una obligació per nosaltres.

A continuació transcriu un nou paràgraf de Mossèn Armengou, que m'ha permès reproduir aquí i què diu molt millor de com ho podria fer jo el que en penso de la gent que ha optat per l'autoodi. Diu així: "L'única cosa profundament seriosa que pot ser un home en aquest món és d'ésser un home. L'única cosa enraonada que pot fer en aquesta vida és de no frustrar les possibilitats pròpies. Desnacionalitzar-se voluntàriament és signe de degeneració i d'impotència. Només les persones frustrades han seguit aquest dissortat camí. Aquesta deserció té totes les característiques d'un crim contra natura, és una inversió espiritual. És un insult al propi naixement, és considerar-se fracassat d'origen".

Per anar concluint, el que més m'ha captivat del llibre?... la forma tant clara d'exposar un tema delicat. I la conclusió a la que he pogut arribar és de que destruint l'autoestima d'un poble, destrueixes el seu esperit de lluita. Entenent aquest missatge es podria aplicar aquella dita que per vèncer a l'enemic l'has de conèixer, conèixer les seves intencions, la seva estratègia. Per alguna cosa s'ha de començar. I jo proposo a partir d'ara encetar un nou front de lluita el de la normalitat, el de l'orgull. Quant més normals siguem més anormals seran ells, no sé si algun dia podrà existir un equilibri psicològic però de moment anem a canviar l'aspecte de la balança. Ω

Lluís Capellades

L'esport català i l'oposició del PP a les Seleccions Catalanes

Aquest cap de setmana, tot seguint l'actualitat esportiva, he vist com una Selecció Espanyola de bàsquet fardada de catalans aconseguia una medalla de plata a l'Europeu de bàsquet. Un Marc Gené sortit de qui sap on, ha obtingut una important 5a plaça al mundial de Fórmula 1. Un, fins ara desconegut ciclista, Joaquim Rodríguez, s'ha fet amb el lideratge de la Vuelta durant un parell de jornades.

D'altra banda, avui com cada any i de forma quasi sistemàtica, el PP tornarà a desestimar el fet de que catalans, bascos i gallecs puguin tenir seleccions esportives nacionals, reconegudes internacionalment. Crec que hi ha motius de sobra per entendre aquesta POR que té el PP de les Seleccions Esportives, sobretot les catalanes!

Els motius principals són evidents: - El reconeixement a nivell mundial de la Selecció Catalana, donaria una publicitat gratuïta, de la que actualment anem més que mancats. Per petits que fóssim esportivament (que no ho som), el nom de Catalunya i Selecció Catalana sortiria a les planes d'un munt de diaris, sempre que es parlés d'esport. Avui per avui, a l'estranger, per desgràcia nostra, senzillament no existim com a res: ni com a llengua, ni com a país, ni com a cultura, etc. Evidentment, al PP no li interessa canviar aquesta situació.

- El mite de l'enfrontament Catalunya-Espanya, fos en l'esport que fos... Aquest és el gran malson del PP. *Espanya una -y no cincuentayuna-*. *Antes roja que rota*, antes incluso felipista que rota. Estic segur que la gent del PP tenen picors només de pensar en la possibilitat d'un Catalunya-Espanya... i ja no parlo de si guanyessim!

- Per mi, el fet més important. Un esport català al marge de l'esport espanyol, seria un gran problema per a la 'seva qualitat' esportiva. Cada cop són més els esports i els esportistes que, tot representant Espanya a cop de subvencions i coaccions, provenen de les terres catalanes. Així doncs, sense la presència d'aquest grup d'esportistes, Espanya perdria pes en moltes disciplines esportives en tots els nivells. Aquí van alguns dels exemples més clars i més sonats:

En el món del bàsquet, **Pau Gasol**, el jugador europeu de referència a l'NBA, **Joan Carles Navarro**, **Carles Marco** i **Roger Grimau**, han estat els puntals essencials de la Selecció Espanyola de bàsquet. Espanya no es cansa de cridar els seus noms.

En el món del tennis passa una mica el mateix. La Selecció Espanyola de Copa Davis la formen **Juan Carlos Ferrero** (actual número 1 de l'ATP i amb 10 títols al seu palmarès), **Carles Moyà** (6è de l'ATP i 14 títols), **Albert Costa** (23è de l'ATP i 12 títols) i **Àlex Corretja** (122è i amb 13 títols). Tots ells provinents de territoris catalans. I no ens oblidem de **Tommy Robredo**, que actualment ocupa el 16è

lloc de l'ATP.

En el món del motor, les coses no canvien massa. Si parlem de motos, **Sete Gibernau**, **Toni Elias** i **Dani Pedrosa** van fer un triple primer lloc (500, 250 i 125) a LeMans. Els diaris espanyols s'omplien la boca parlant del *triple español*. També tenim a **Carles Checa** i **Emili Alzamora**. Quants pòdiums catalans!

Si anem a la Fórmula 1, admeto que Fernando Alonso està fent un paper enviable, però no oblidem que després de molt de temps, els primers que van tornar a la Fórmula 1, no parlaven precisament castellà. Parlem de **Marc Gené**, resorgit aquest cap de setmana amb una sorprenent 5a posició, i **Pedro de la Rosa**.

El nom d'**Oriol Servià** (fill del també mític conductor), cada cop sona més a la Fórmula Cart (USA). Al web de la competició sempre es refereixen al seu país d'origen com a *Catalonia*. Per alguna cosa serà!

Dani Solà és campió del món de ral·lis i candidat a pilot oficial del Mundial WRC, possiblement amb Mitsubishi. De què parlaran els diaris quan Carlos Sainz es retiri? Un *nuevo español en la WRC*? Que no us extranyi!

El París-Dakar ha donat molts noms com en **Carles Mas**. Sobresurt, però, **Jordi Arcarons** amb diferència.

Si parlem de trial, sembla una broma parlar de candidats al títol espanyols. Ara bé, podem parlar de **Adam Raga**, **Marc Colomer**, **Albert Cabestany** o **Marc Freixa**. L'estela de **Jordi Tarrés** continua ben viva...

Joan Laporta va proposar no fa massa de crear una secció de ciclisme al FC Barcelona, formada per catalans. Segur que **Joaquim Rodríguez** en podria formar part després de donar més d'una sorpresa a la Vuelta.

Enric Masip és tan sols una representació del potencial de l'handbol al nostre país. De ben segur que la Selecció Espanyola d'aquest esport no arribaria a on arriba sense els jugadors d'aquí.

Carles Puyol és un dels noms que més sona, a tots els clubs d'Europa. Tots el volen... I és tan sols una representació d'on arriben els futbolistes catalans. **Cesc Fàbregas** ha estat el màxim goleador de la Selecció Espanyola sub-17, i ja ha entrat per la porta gran de l'Arsenal anglès.

Als darrers mundials de natació celebrats a Barcelona es van obtenir 6 medalles. **David Meca** se'n va emportar 2, **Gemma Mengual** se'n va emportar 3. L'altra medalla se la va emportar una nadadora russa amb nacionalitat espanyola... que viu i competeix a Sabadell. Quin gran paper hagués fet doncs la Selecció Espanyola sense esportistes catalans?

Teresa Mas de Xaxars és la remadora banyolina més destacada del panorama català. Ja té el passaport pels propers Jocs Olímpics d'Atenes.

Paula Martí ha participat a tots els tornejos del Gran Slam de golf d'aquesta temporada, amb diversos resultats entre les 30 primeres.

Algú dubta encara que si l'esport català anés pel seu compte, no tan sols podria aconseguir importants títols, sinó que a més, per contra, faria que Espanya baixés la seva

estadística en picat? Pensem-hi doncs...

Per cert, algú sap on paren aquelles 500.000 firmes que es van recollir en favor de les Seleccions Esportives Catalanes? Què en va fer el Sr. Llauredó?

- [Unió de Federacions Esportives Catalanes](#)

- [Plataforma Pro Seleccions Esportives Catalanes](#)

- [Signatures en favor de les Seleccions Esportives Catalanes](#)

[[Respondre](#)]

Gràcies, Lituània!

Voldria aprofitar aquest apartat per mostrar l'agraïment més sincer a la selecció de Lituània, liderada per l'exblaugrana **Saras Jasikevicius**, que diumenge va apallissar Espanya a la final de l'Europeu, guanyant en alguns moments de més de 20 punts. També és d'agrair que a la final Gasol, Navarro, Marco i Grimau no estiguessin tan encertats com en partits anteriors, deixant així els espanyols amb la mel als llavis.

Sense voler-ho, Lituània ens ha salvat d'una nova campanya de colonisme esportiu sense escrúpols. I no parlo només de TVE, A3 i companyia, sinó també de TV3, Sport o el Periódico, mitjans que només són pro-selecció catalana un dia l'any.

Per cert, Lituània també és d'aquells països que es deia que éren massa poca gent, que si s'independitzaven mai no farien res de bo, que no pintarien res al món... Us sona, tot això? Des d'aquí proposo enviar mails d'agraïment a la Federació Lituana de Bàsquet. Hi podem posar, per exemple: "In the name of the Catalan People, an oppressed nation as you used to be, we would sincerely like to thank you for your victory against Spain in the European Basketball Championship final. We wish that someday Catalonia will be able to play in this Championship just like your nation. Thank You very much and congratulations!".

L'adreça és: office@lbbf.lt

[[Respondre](#)]

Amés de aquest exemples que has posat, no ten pots oblidar, que sense Catalunya, els espanyols es quedarien sense representants en molts esports, com:

Waterpolo (1 de les millors del món), **Hokey Herba** (plata en l'últim europeu), **Hokey patins** (la millor junt amb Portugal i Argentina), polo, rugby, etc.

Ja que son esports que quasi no es practiquen fora de Catalunya, com es demostra en les lligues d'aquest esports, que es com dir les lligues de Catalunya.

I que no sens oblidis, el millor centre d'alt rendiment per esportistes es a Catalunya, o sigui que el que no es català, s'entrena a Catalunya.

[[Respondre](#)]

Les seleccions esportives el primer pas cap a la independència. A partir de llavors molts catalans deixarien d'estar acomplexats, i passarien a estar orgullosos. Ω

EL DOCTOR KARL ROOS UN DEFENSOR DE LES LLENGUES MINORITARIES MÀRTIR DE L'ALSACIA-LORENA QUE NO VOLIA QUE EL JACOBINISME LI ARRABATÉS LA SEVA PERSONALITAT

Karl Roos era fill d'un mestre d'escola nascut a Surburg (districte de Weiburg) el 7 de setembre de 1878 set anys després que l'Alsàcia Lorena fos incorporada a l'imperi alemany de Von Bismarck. El 7 de febrer de 1940 -pocs mesos abans que la Wehrmacht envaís França i es tornàs anexionar el seu país Karl Roos, a les sis de la matinada, obligat a posar-se d'ajonellons per més humiliació i amb ses mans lligades a l'esquena i els ulls embenats, era afusellat prop de Nancy, al camp militar de tir de Champigneulle, i acusat d'espionatge i alta traïció a França. Obviament ell protestà sempre de la seva innocència i es despedí del sacerdot que li administrà la darrera benedicció afirmant que moria feül a la seva fe, a la seva pàtria i als seus amics. Les seves darreres paraules foren: JESUS ! A TU LA MEVA VIDA. A TU LA MEVA MORT.

Més interessant que no pas cercar esbrinar les possibles simpaties d'aquest antic alumne de les universitats de Freiburg i Estrasburg per l'Alemanya hitleriana, és saber que els "democrates" de la "Tercera República Francesa" condemnaren i mataren en ple segle a un germanista convingut pel qual la llengua nàdva no era un simple mitjà de comunicació: La llengua era l'hereuatge dels més llunyans avantpassats. La llengua és un patrimoni que cal trasmetre a la generació següent.

Monsieur Jacques Chirac i el Señor José María Aznar caldria que actualment a París i a Madrid se n'assabentessin.

El crim d'aquest patriota i màrtir alsacià-lorenès fou d'estimar amb deliri la seva terra i d'haver-se rebel·lat contra les intencions franceses de robar los sa llengua i s'anina al poble alsacià-lorenès després de la reincorporació del país a França el 1919. Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA DE TOT CATALUNYA

APOGEU DE L'ESPANYA
NEGRA: ANYS 1579-80

PER RICARD COLOM

e com els espanyols reescriuen la Història.

les capitulacions de Sta. Fe els Catòlics concedien a Colom un 10% de totes les possessions que descobrís en el seu viatge. Lluís de Santàngel, ric hom valencià tresorer de la Confederació catalanoaragonesa, pagava l'expedició.

Quan els Catòlics s'adonaren de què havia descobert Colom, maniobraren per fer-se arrere en això del 10%: era massa.

En aquella època Castella tenia uns 8 milions d'habitants i la Corona catalanoaragonesa sols un milió, en molta inferioritat política i militar (Fernando, anomenat "catalanote" i "viejo catalán" per la xenòfoba aristocràcia castellana deia: *la boñigas de Castilla son oro en Aragón*). Fou aquest "catalanote" qui, segons el mateix Felipe II, preparà i dissenyà el gran Imperi dels Àustries.

Castella anà maniobrant durant els pròxims anys per a quedar-se en exclusiva amb tot l'or americà.

Llegiu aquest documentat estudi d'en Puigneró i Bilbeny: <http://www.unitat.org/colomn.htm>

Durant els Àustries tot llibre sobre Amèrica era estretament vigilat, censurat i reescrit, els vaixells sistemàticament escorcollats a fi d'amagar el gran Genocidi contra els amerindis, amb més de 100 milions de morts en dos segles, més a muntó més també després fins i tot en els actuals Estats jacobins criolls igualment racistes: www.laneta.apc.org/cdhbcasas/. D'això en digueren la "leyenda negra inventada por los luteranos".

"Espada de infieles, martillo de herejes y forja de Imperios", però en realitat "pícaros, soplones, inquisidores y caciques". Ja els coneixem, no cal ni que ens ho expliquin. Allò negre són els fets, no pas que en parlin i sien coneguts: la dita "Leyenda Negra", que, segons la propaganda de l'espanyolisme enraciat oficial són "exageraciones de los enemigos de España" i del complot judeomacònic, és la pura veritat coneguda arreu del món, excepte a l'Estat Espanyol, on les autoritats i la burocràcia espanyolistes sempre han maldat de moltes maneres per amagar, sota una obsessiva censura i manipulacions obscurantistes, els propis tenebrosos crims que tan clarament els denuncien a la llum de tot el món. Parlem d'uns fets que, a més a més, qualsevol pot conèixer -si vol- estudiant i ajuntant dades històriques que no tenen cap doble lectura possible i que són clares com el sol del migdia.

"Estim la Llibertat,
i l'estim més a mesura que conec millor
la submissió del poble
a l'esclavatge, a l'opressió i a la tirania,
i a horribles ídols del passat
que brillen, lluits pels ressecs llavis
dels esclaus.

Però, en aquest amor per la Llibertat, també estim aquells esclaus, perquè cegament van besar els morros de bèsties ferotges, en calma i beneïda inconsciència, sense sentir el verí dels escurçons i cavant, sense saber-ho, llurs tombes amb llurs pròpies ungles".

(Jubran Khalil Jubran, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

1-1579: Les províncies catòliques i valones (de parla francesa: Artois, Hainaut, Douai) de Flandes es decanten majoritàriament de nou cap a Madrid, front als excessos dels extremistes protestants. Els calvinistes hi responen amb la Unió d'Utrecht (des de Frísia a Anvers i Gant).

28-2-1579: Catherine de Médicis s'entrevista Henri de Navarra a Nérac. Els protestants n'obtenen concessions.

1579: Els jesuïtes funden la Congregació Mariana de Barcelona per demanar el suport del clergat ciutadà i d'altres sectors urbans destacats.

Encetada la construcció de la muralla de Mataró.

Tercera fallida econòmica de l'Imperi castellà.

El rei Felipe substitueix el seu secretari Pérez, conxorxat amb cortesans corruptes, per l'ancià Granvela.

"La noche oscura del alma" de St. Joan de la Creu. Formació de les "Comissions per a la Reforma" del cardenal Khlese: recatolització forçada d'Àustria, que és de majoria luterana. Ferran II imposa la Contrareforma a Estíria, Caríntia i Carniola (actuals feus de l'extrema dreta). Els protestants convençuts són forçats a l'exili.

Willem van Oranje publica la seva "Apologia", càrrecs contra la tirania espanyola, origen de la dita "leyenda negra", però que tothom pot comprovar fàcilment si repassa la Història dada per dada. Felipe II exigeix a la Unió d'Utrecht d'eliminar Guillem (el qual certament acabarà assassinat per ordres dels espanyols, 5 anys més tard).

Primera edició dels "Essais" (Assaigs) de Michel de Montaigne.

Francis Drake estableix drets anglesos sobre Nordamèrica.

Socini, antitrinitari italià, funda els "Germans Polonesos", secta ultramonoteista.

Els jesuïtes evangelitzen en l'Índia. Dur sistema fiscal contra els pagesos de l'Índia.

28-7-1579: Antonio Pérez, secretari aragonès del rei, és detingut i empresonat, acusat de corrupció (sens aprofundir en el tema de l'assassinat d'Escobedo).

11-1579: Combats entre la Lliga catòlica i els protestants a França.

22-11-1579: Els protestants prenen La Fère i Montai-

gu.

6-12-1579: Els Estats Generals (Corts) francesos comencen a Blois. De majoria catòlica, demanen l'anul·lació de l'Edicte de Beaulieu.

21-12-1579: Mor i és soterrat a Bocairant el pintor manierista valencià Joan de Joanes després de 13 mesos de treball pintant el retaule de l'Altar Major.

1579-1580: Les 7 Províncies Unides (Holanda, Zelanda, Utrecht, Gueldres, Overijssel, Groninga i Frísia) es confederen en la Unió d'Utrecht, calvinista i proindependentista antiespanyola, de tal manera que l'Estat neerlandès queda ampliat a costa de l'ocupació espanyola. El príncep van Oranje veu com el seu projecte de confederació de les 17 províncies de Flandes es torna impossible, a causa dels excessos dels extremistes protestants i de la bona diplomàcia de Farnese per reconciliar els Malcontents valons amb el rei.

Setena guerra de religió a França.

1579-1584. El professor de la Universitat de València Joan Plaça va a la Serra Mariola a recollir herbes per a la Càtedra de Simples dedicada a l'ensenyament de botànica en vessant mèdica.

ANNA D'ÀUSTRIA.

PRINCESA D'ÈBOLI.

14-2-1580: Cinquè i darrer part de la reina Anna d'Àustria: Maria, qui morirà als 3 anys. És probable que els fills del rei amb Anna morissin per la sífilis congènita heretada de son pare (a causa de la vida sexual de l'Emperador Carles), però també les cagueroles estivals en podrien ser la causa. Després del part, la reina cau en una greu anorèxia, fins que fra Alonso de Orozco li dona una perdiu i una llesca de cansalada torrades mentre li recita versos del *Magnificat*. La reina en menja una part i s'aixeca amb ben bon estat de salut. Per aquesta època i una mica abans pareix que el rei havia tingut relacions amb la princesa d'Èboli, cortesana del grup de pressió d'Antonio Pérez, damnada i empresonada a causa de l'assassinat d'Escobedo, possiblement per la gelosia del rei.

5-1580: Henri de Navarra ocupa Cahors, vila del rei. La família dels Guise recuperen la vila de La Mure de mans dels protestants.

22-6-1580: Establiment canònic de la província de carmelites descalços, amb el suport reial. Teresa d'Àvila, després d'una època de persecució per ser sospitosa d'heretgia, n'ateny l'aprovació.

1580: L'empitjorament del bandolerisme a València fa que el virrei actuï repressivament i cometi contrafurs.

Començament dels enfrontaments al Principat entre nyerros i cadells.

Les mesures sanitàries de Barcelona aturen el comerç amb Marsella, Gènova, Portugal, Andalusia i Berberia

Felipe II anul·la el decret d'admissió dels cavallers

al govern de la vila de Perpinyà.

Teresa d'Àvila, malgrat ser ja gran i tenir mala salut, funda convents a Villanueva del la Jara i Palència.

Sebta (Ceuta) passa a dependre de Portugal a Castella.

Naix Franz Hals.

Mor Andrea Palladio.

Al Mèxic central sols queden 1'9 milions d'indígenes (25'3 el 1519, 6'3 el 1548), segons Sánchez Albornoz: el gran genocidi de l'Imperi espanyol hi és pràcticament aconseguit.

Fundació de Bons Aires per Juan de Garay, governador de Paraguai, per tenir un accés a l'Atlàntic.

Els neerlandesos visiten la costa de la Gujana, que després colonitzaran.

Fineix la volta al món de Francis Drake.

7-1580: Mor el rei de Portugal, el cardenal-infant

Enrique, sense descendència. Antonio, prior de Crato, amb el suport del poble i del baix clergat portuguès, es proclama rei. El Duc d'Alba se n'entra dins Portugal mentre l'esquadra espanyola amenaça per mar. Dom Antonio, hereu legítim de Portugal, ha de fugir a les illes Açores. Alba esclafa la resistència portuguesa a la Península.

FELIPE II (retrat de l'any 1580, per Alonso Sánchez Coello).

Els Estats Generals francocatólics decideixen trencar la pau i eliminar la religió protestant.

17-7 a 12-9-1580: Hàbils negociacions de Cristobal de Moura per proclamar Felipe com a rei de Portugal amb el vist-i-plau passiu de les forces vives, cosa que finalment ateny a causa de la superioritat militar castellana.

12-9-1580: Felipe II (nét de rei portuguès per part de mare) és proclamat nou rei de Portugal. Portugal queda annexat com a part de la Confederació Habsburg de l'Imperi castellà. Tot indica que el Pacte entre Madrid i el Vaticà per imposar pertot "manu militari" la Contrareforma implica com a contrapartida l'aprovació papal a la progressiva absorció de tots els regnes peninsulars i d'altres per la voraç Oligarquia castellanoandalusa: a tal efecte els alts càrrecs eclesiàstics als Països Catalans durant els s. XVI-XVIII són quasi tots sistemàticament forasters integristes de la Ponentada, fortament afins a l'Imperi, recolzats en la Inquisició, els jesuïtes i eventualment de clergat castellà importat, que planifiquen espiritualment i materialment la castellanització i la desnaturalització dels regnes controlats de Madrid estant.

17-9-1580: Signat un tractat Bergerac que posa fi als combats a França: dissolució de la Lliga catòlica i reducció dels avantatges adquirits pels protestants a l'edict de Beaulieu. El culte catòlic és restablert per tot.

26-10-1580: Anna d'Àustria (1549-1580), l'esposa preferida del rei (21 anys més jove que ell), mor a Badajoz, víctima d'una grip epidèmica que prèviament havia patit Felipe qui, possiblement, li la contagià. Un cronista conta que per aquesta epidèmia "falescio mucha gente, despoblándose casas, y en este monasterio de

San Lorenzo no quedó fraile que no cayese en cama".

26-11-1580: Signada la Pau de Fleix: fi de la 7ª Guerra de religió a França. Els protestants guarden llurs viles de seguretat durant sis anys. Però s'obre un fossat entre Henri de Navarra i Condé -el segon encarna l'ala huganota radical.

1580-1581: El col·laboracionista enfiladís comte d'Aitona, lloctinent (virrei) del Principat per la seva submissió a l'Imperi.

1580-1583: Dom Antonio i les illes Açores no reconeixen Felipe i resisteixen com al Portugal plenament independent. Antonio fortifica l'arxipèlag amb ajut francès i anglès.

1580-1590: Punt àlgid de l'alça demogràfica al Regne valencià.

1580-1640: Unió dinàstica (confederal) de tots els reialmes ibèrics, amb lleis i virreis diferenciats i un monarca comú. Els uns són conquerits (Granada, Navarra), un altre semiannexat (Portugal) o en procés de semiannexament (Corona catalanoaragonesa) per part del centre castellà. Portugal i la Corona d'Aragó són formalment independents de Castella, i mantenen una aguda desconfiança; tanmateix es troben lligats a causa de la superioritat militar i religiosa castellana i de l'aposta reial per l'estil absolutista que domina a Castella, sobretot d'ençà la derrota dels comuners.

1580-1645: Vida de l'escriptor castellà, antisemita i anticatalà, Francisco de Quevedo.

1580-1800: Rússia va ocupant tot Sibèria fins als actuals límits de la Federació Russa, el lucratiu comerç de pells hi empeny els russos. Ω

NEOLERROUXISME SUPERMANIPULADOR

No en varen tenir prou amb en Vidal -Quadras i tot el seu nefast i neofalangista interregne a la secretari del PP de Catalunya, que ara pretenen fer el mateix, d'una forma més subtil, però amb un potent neolerrouxisme supermanipulador, amb la candidatura d'en Josep Piqué.

D'aquesta manera, és denigrant que, fins i tot, el candidat del PP critiqui irracionalment l'impecable president del Barça. Ja saben que els ultraconservadors espanyolistes són totalment refractaris a la reforma de l'estatut, però, com a mínim, haurien de mantenir i/o guardar les formes.

Per altra banda, cal esmentar en veu alta que la reforma de l'estatut no és una qüestió banal, ni de bon tros. És una necessitat vital per a Catalunya, per tal de millorar, sobretot, les condicions sociolaborals dels ciutadans amb menys poder adquisitiu.

El pitjor de tot, és que aquest neolerrouxisme demagògic i abrandat del PP, assetja i intimida d'altres forces polítiques. És a dir, que provoca que el PSC sigui més espanyolista i CiU més regionalista. Confiam que el poble de Catalunya serà prou intel·ligent per a votar, el proper novembre, a l'autèntica garantia del canvi de debò. Ω

JOSEP M. LOSTE i ROMERO

DITES RELACIONADES AMB LLOCS

- 1) *Cada terra fa sa guerra!* (Marc Huguet i Puig)
- 2) *Valencià i home de bé, no pot ser.* (Josep Campmany i Guillot)
- 3) *Els catalans, de les pedres en treuen pans.* (David Mira)
- 4) *Roda al món i torna la Born.* (Josep Campmany i Guillot)
- 5) *A Gavà, Sant Pere s'hi va cagar.* (Josep Campmany i Guillot)
- 6) *I al Prat, ja s'hi ha cagat.* (Josep Campmany i Guillot)
- 7) *Viladecans: vila-de-gossos; pocs i merdosos.* (Josep Campmany i Guillot)
- 8) *Sant Pol, quina hora és?* (Francesc Roig i Feliu)
- 9) *De ponent, ni gent ni vent ("PIROBLOC")*
- 10) *Festes manresanes, focs i campanes.* (Pere Grasset)
- 11) *Vic, nou mesos d'hivern i tres mesos d'infern.* (Xavier Maynou)
- 12) *A Sentmenat, ni dona ni gat.* (Jaume Carbonell) Dita popular calderina i fa referència als ciutadans de la població veïna de Sentmenat (amb revenja i rivalitat).
- 13) *Calderins, putes i fins.* (Jaume Carbonell) Dita popular sentmenatenca i fa referència als ciutadans de la població veïna de caldes de Montbui.
- 14) *A Terrassa, mala raça.* (Jaume Carbonell) Dita popular vallesana.
- 15) *A Sabadell mala pell.* (Jaume Carbonell) Dita Popular vallesana.
- 16) *De ponent, tot malament.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 17) *Més val un amic de Mallorca, que un parent a la porta.* (Ramir De Porrata-Doria)
- 18) *A Reus enganxen i a Tarragona manxen.* (Sergi Nadal i Cabezas)
- 19) *Reus-París-Londres i el carrer de Monterols.* (Sergi Nadal i Cabezas)
- 20) *Barcelona és bona si la bossa sona.* (QUIM L'INDEPENDENTISTA CATALÀ) És veritat.
- 21) *Qui no carda a Olot, no carda enlloc.* (Manel Cordon)
- 22) *Com el Vallés no hi ha res.* (Pere Mas Pascual)
- 23) *Com el ferrer de Montmeló, que quan tenia ferro no tenia carbó.* (Quim Independentista Català)
- 24) *Els de Torelló, molts collons i poca por.* (Manel Vilar Vinyeta) Es de tohom conegut el valor que des de sempre han demostrat els homes i dones de Torelló. No cal dir que vaig néixer a Torelló.
- 25) *La millor botifarra, la d'Ulldemolins, que quan la tenen fora la volen dins.* (Sergi Nadal i Cabezas)
- 26) *A Agramunt comerciants i a Tarrega comedians.* (Magda Sole)
- 27) *A Sils, es menjant les botifarres i deixen els fils.* (Ferran Villergas Puig)
- 28) *Els de Valls, a cada forquillada dos talls.* (Jordi Besora)
- 29) *A Pina, qui no hi du, ni hi dina.* (Reguall) Pina és el nom de un llogaret (petit poble) de Mallorca.
- 30) *A Puig-Reig, dona maca i home lleig.* (Jordi Matas i Rustey)
- 31) *Nules: passa i no t'atures.* (Elena Oliver). Ω

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m2, cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Centric. Tel. 661 427 008.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m2. Amb vivenda de 80 m2. Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i

pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Es lloga pis al carrer del Corall, 13. Zona tranquil·la a s'Arenal. Moblat, 3 dormitoris, cuina menjador, bany, dutxa, gran sala amb foganya, 2 terrasses, jardí, garatge opcional, a 80 metres del bus i 200 de la platja. Tel. 696 751 319.

Venc àtic, Aragó-Via Cintura. 100 m2. + 60 terrassa, moblat, aire condicionat, fred i calor. Molt solejat, 3 dormitoris, 2 banys complets (un en suite), armaris emportats, cuina amb vitroceràmica i electrodomèstics, pocs veïnats, garatge, ascensors, climatització i persianes mallorquines d'alumini, Envelats. 33 milions de pessetes. Tel. 971 474 046.

A Alaró venc solar hort de 500 metres. Amb sòls per animals, aigua, llum i arbres fruiters. 8.500.000. Tel. 661 872 342.

Venc casa nova a estrenar a la vila de sant Joan. Tel. 615 514 409.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 4 3 8 3 0 <http://paisoscatalans.org/tres>.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallsos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospitals per hores. Tel. 666 212 404.

Al.lota de 21 anys, cerca feina pels caps de setmana. Experiència en bar/restaurant. Vehicle propi. Zona nord de Mallorca, pla i raiguer. Maria Magdalena. Tel. 651 779 659.

Afinació de pianos. Sol·licitar termini al 639 518 471.

Senyora mallorquina de 53 anys, no fumadora, seriosa i responsable, s'ofereix per tenir cura de nins o ancians a casa seva. Tel. 666 212 404.

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommeu en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Lloveres. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes

mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

A noia mallorquina, de 21 a 40 anys, s'ofereix home madur universitari, per les seves estades a Barcelona. Seriositat. Tel. 619 979 762 de 19 a 21 hores dies feiners.

Al.lota de 26 anys, s'ofereix per a fer feina a tintoreria amb experiència de 6 anys. Entre Palma i Inca. Tel. 971 870 532.

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es

Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalus. Llengua (Ensenyans a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet <http://www.estelnet.com/lluïta>

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berri-papera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a Internet <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si

teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus n° 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobiclette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m2. a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil clàssic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Venc vidre per a taula 180x90. Cantons rodons totalment ulselat. 120 €. Tel. 971 445 183.

Venc entradeta: moble llarg, dues cadires i raconera. Tot nou. 115 €. Tel. 661 427 008.

Es ven en el terme municipal de Lloseta, casa senyorial d'uns 300 m2. amb varies habitacions, salons, cuina, soterrani amb celler, amples jardins amb arbres fruiters i palmeres. Solar de 1.200 m2 dels quals afectes de cadastre són 5 solars. Abstenir-se immobiliàries. Tel. 649 656 159.

Es ven amarrament 8x3 a Port Portals. Siutació escollera. Fàcil aparcament. Tel. 971 232 260 - 667 604 104.

Es ven nínxol nou al Bon Assossec. 1'88 m². 3.000 €. Escritura i impostos a càrrec del comprador. Tel. 971 735 439.

Se regalen dos moixets, nascuts fa 2 mesos. Zona Pont d'Inca. Tel. 971 601 249 - 686 176 047.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

CUINA DELS PAÏSOS CATALANS

Arròs a la cassola

Dinar familiar popular de cada diumenge dels 50 i 60. És opinió general que la mare (cadascú la seva) feia el més bo

Ingredients:

Una mica de carn (pollastre, conill, guatlles, porc, etc.), una mica de marisc (llagostins, gambes, escamarlans, galeres, musclos, cloïsses, etc.), calamars, sípia, arròs, ceba, tomàquet madur, mongetes tendres, pèsols, safrà, pebre negre, sal, oli i aigua.

Preparació:

Es posa a bullir l'aigua, a raó de tres volums per un d'arròs, i una mica més. En una cassola, amb un raig d'oli i un pessic de sal, es posa la carn a fregir, de manera progressiva, començant pel que costi més de fer ros. Quan estigui mig fregit, s'hi afegeixen els crustacis. Un cop tot sigui bastant ros, s'hi tira la ceba, ben picada, i es deixa fer rossa, també. Llavors, s'hi afegeix el tomàquet, les mongetes tendres, els pèsols, el calamars, la sípia i una mica de sal.

Quan el tomàquet sigui cuit, s'hi afegeix l'arròs i es deixa sofregir una mica, per a què els grans no s'enganxin, un cop bullits. Després, s'hi tira l'aigua, el safrà, pebre negre i sal. Es deixa coure, durant divuit minuts, remenant de tant en tant, per a què no s'agafi. S'apaga el foc i es deixa reposar, tapat, un parell de minuts.

Arròs Parellada

Antiga creació del restaurant "Les set portes de Barcelona. Encara és a la seva carta. Com diu el rodalí, L'arròs Parellada és un arròs sense espina ni os

Ingredients:

Pollastre, salsitxes, llong de porc, calamars, sípia, musclos, gamba pelada, rap, pèsols, carxofes, tomàquet madur, ceba, all, arròs, aigua, oli, sal, safrà i pebre negre.

Preparació:

Es posa aigua (o brou) a escalfar. S'obren els musclos, nets, en un pot tapat, amb una mica d'aigua. Se'ls treu la closca i es tornen a tirar al pot, que es reserva. Es desossa una mica de pollastre i es talla a daus. També s'hi tallen les salsitxes, el llong, els calamars, la sípia, el rap i les carxofes, després de treure'n les fulles fortes. En una cassola amb oli i un pessic de sal, es fa fregir la carn. Quan té color, s'hi afegeix la ceba, picada ben fina i es deixa que també agafi color. Llavors s'hi tira el calamars, la

sípia, la gamba i el rap i es deixen coure una mica. Després s'hi tira el tomàquet i l'all picat, uns quants pèsols, sal, pebre negre i uns brins de safrà i es deixa confitar el sofregit. Quan és fet, s'hi tira l'arròs i se li donen unes voltes, durant un parell de minuts. Llavors s'hi tiren els musclos, l'aigua (colada, per a què no hi vagi sorra) i es completa d'aigua o de brou, bullent. En vint minuts, poc més o menys, l'arròs és cuit. Un parell de minuts abans, s'apaga el foc.

Arròs rossejat

Ingredients:

Un bon brou de peix (sopa de peix sense el pa) arròs, oli i sal. Allioli per acompanyar.

Preparació:

Es fa arrencar el bull al brou de peix, tres volums per un d'arròs. Llavors, en un paelló valencià, es fregeix l'arròs amb oli suficient, remenant-lo sense parar, fins que agafi un color torrat uniforme. Així que agafi el color, s'aboca el brou al paelló, a poc a poc, perquè l'oli estarà molt més calent que el brou i esquitxarà. Es reparteix l'arròs i es deixa coure. Cal que quedi sec, un cop passats els vint minuts que necessitarà l'arròs, per coure. Es treu a taula amb un morter d'allioli.

Arròs a banda

Arròs valencià admirable

Ingredients:

Peix gustós (aranyes, lluerns, congre, etc.) i una mica gros, que no es desfaci en coure'l; patates, ceba, tomàquet, arròs, aigua, oli i sal. Per a la "salmorreta": tomàquet, julivert, pebre vermell, pebre negre, vinagre i oli.

Preparació:

En una paella amb un raig d'oli i un pessic de sal, s'hi fa enrosir una mica de ceba, picada ben fina. Quan té color, s'hi tira una mica de tomàquet ratllat i es deixa coure. Llavors, s'apaga el foc. En una cassola amb aigua abundant i que bulli, es posa a coure el peix, net i escatat, unes patates tallades a daus i el sofregit. Mentre bull, es prepara la "salmorreta", picant una mica de tomàquet i un brot de julivert, barrejat amb una mica de pebre vermell i una mica de negre, unes gotes de vinagre i un raig d'oli cru, fins que quedi ben deixatat. Així que el peix i les patates siguin cuits, es treu el brou de la cassola i es serveix el peix, junt amb la "salmorreta" en el mateix morter. Amb el brou i l'arròs, es fa un arròs rossejat (recepta anterior) i es serveix a continuació, de segon. Hi ha restaurants que serveixen l'arròs de primer, però la forma tradicional (i lògica) és coure l'arròs mentre es menja el peix.

DITES RELACIONADES AMB EL TEMPS

1) <i>Pel maig, cada dia un raig (Duvi)</i>	13) <i>Cel enborregat, pluja al terrat. (David Molner Aranda)</i>	22) <i>El Llevant porta l'aigua al davant. (Sergi Nadal i Cabezas)</i>
2) <i>Cel rogent, pluja o vent. (David Mira)</i>	14) <i>Si pel novembre trona, la collita serà bona. (Jaume Carbonell)</i>	23) <i>La neu de gener, s'asseu com un cavaller. (Quim independentista Català)</i>
3) <i>Rojor al vespre, sol a la finestra (Duvi)</i>	15) <i>L'abril fa el pecat i el març és l'acusat. (Jaume Carbonell)</i> Sovint els quatre primers dies d'abril fa un temps més propi d'hivern que de primavera.	24) <i>Pel febrer, abrigat bé. (Quim independentista Català)</i>
4) <i>Març ventós, abril plujós. (Xavier Maynou)</i>	16) <i>A l'abril cada gota val per mil. (Jaume Carbonell)</i>	25) <i>Per l'abril, no et treguis ni un fil. (Quim independentista Català)</i>
5) <i>A l'estiu, tota cuca viu (Joan Escuer)</i>	17) <i>La lluna vella de març, no marxa sense glaç. (Jaume Carbonell)</i> A finals d'hivern, el març encara ens reserva alguna sorpresa en forma de glaçada.	26) <i>El setembre, s'enduu els ponts o eixuga les fonts. (Quim independentista Català)</i>
6) <i>Quan al cel hi ha cabretes, a la terra hi ha farinetes. (Artur Gubern)</i>	18) <i>Aigua al febrer, bona pel sement. (Jaume Carbonell)</i> Si plou en aquest mes, la collita serà bona.	27) <i>Quan l'octubre està finit, mor la mosca i el mosquit. (Quim independentista Català)</i>
7) <i>Març marçot, mata a la vella a la vora del foc, i a la jove si pot! (Artur Gubern, Marta Saballs Pla)</i> Pel març sol fer molta fred, i és un mes de mal passar per la gent gran.	19) <i>El febrer, de cap o de cua l'ha de fer. (Jaume Carbonell)</i> El febrer, tard o d'hora ens reserva dies de fred rigorós	28) <i>Novembre humit, et farà ric. (Quim independentista Català)</i>
8) <i>Abril plujós, maig ventós. (Elros)</i>	20) <i>Any de neus any de déus. (Joan Inglada Roig)</i>	29) <i>Quan al cel hi ha bassetes, a la terra hi ha pastetes. (Maria Vilaseca)</i>
9) <i>Tramuntana, la mar plana. (Francesc Roig i Feliu)</i>	21) <i>Vent de llevant, pluja a l'instant. (Oriol Cordon i Vergara)</i>	30) <i>Març ventós i abril plujós, fan sentir el pagès orgullós. (Pere Mas Pascual). Ω</i>
10) <i>El Garbí, a les set se'n va a dormir. (Joan Bibiloni)</i>		
11) <i>Per la Candelera, ous a la carrera: si la Candelera plora, el fred és fora. Si la Candelera riu el fred és viu; tant si plora com si riu el fred és viu. (Aleix Layola i Fabra)</i>		
12) <i>Mai plou a gust de tothom. (Pau Zabaleta i Llauger)</i>		

SANTANYÍ

Fa un any que na Julie-Jana Litten de la Provence regenta la botiga de moda Coleccion Privee al carrer del centre 12 de Santanyí. Tel. 606 805 452

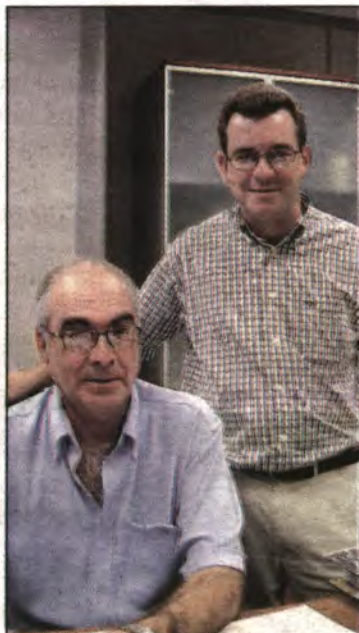
Fa 2 anys que n'Astrid d'Alemanya regenta la botiga de Camaleon de moda i complements al carrer de la Guàrdia Civil, 7 de Santanyí. Tel. 971 654 232

Fa un any que en Roberto Muñiz ha obert la Panbolieria i creperia sa Font a la Plaça Major de Santanyí. El pa amb oli va de 3'40 fins als 11'30 euróns i les crepes des d'1'40 fins els 4'90. A la foto amb la seva dependenta Paola Della Maggioza.. Tel. 971 163 492

Fa 22 anys que en Mateu Ferrer de son Sardina, a qui veiem amb el seu fill Tolo la Ferreteria Can Pastilla al carrer de la Tramuntana, 6 de Can Pastilla. També tenen una merceria al mateix lloc. Tel. 971 490 075

Fa 2 anys que en Pere Ferrer va obrir l'oficina de la Caixa Rural a Santanyí. Ara fa una setmana que li han posat de director en Miquel Sunyer. Tel. 971 060 300

Fa 2 mesos que en Joan Aguiló ha obert l'Ortopèdia Can pastilla. En Joan és pintor, dibuixant i escultor. A la foto amb la seva dependenta Maria Esteban. Tel. 971 263 618

Fa 34 anys que en Joan Ripoll i n'Antònia Jaume regenten el Bar Troien a la Plaça de l'Església de can Pastilla. Tapes i entrepans. Tel. 971 262 874

El Govern de les Illes 'tanca' Somràdio

**som
ràdio**
música i informack

El Govern de les Illes Balears i Pitiuses, governat pel Partit Popular des de Juny d'aquest mateix any, continua amb la seva batalla 'ideològica' contra tot el que sigui o pugui semblar avenços lingüístics del català.

Ara el seu objectiu és Somràdio, una emissora pública que va ser creada per l'anterior govern (del Pacte de Progrés) com una ràdio fórmula musical en català i amb una gran presència de música catalana.

La primera decisió que ha dut a terme sobre Somràdio ha estat la destitució de l'antiga directora i el nomenament d'una comissària política que s'encarregui de continuar amb la tasca castellanitzadora en el camp dels mitjans de comunicació públics.

A més, segons hem pogut saber el proper pas serà el canvi de programació de l'emissora, abandonant la música i convertint-la en una ràdio convencional a on els 'informatius' tindran molta més presència.

La situació balear comença a desesperar-me....

[Respondre]

Re: El Partit Pro-feixista (PP) sempre tocant els collons

La veritat és que sí que és desesperant. Però això, si no se'n fa ressò tota la societat, no es podrà evitar.

Ens hauriem d'unir i reclamar els nostres drets, però ho hauriem de fer entre tots, tots els Països Catalans a l'hora.

[Respondre]

Tots els mitjans de comunicació a les illes estan sent purgats pels nous amos. Un cas molt emblemàtic és la emissora local de Formentera, Ràdio illa. Tot el que molesta, critica, qüestiona i està fet en català, és suprimit, tancat o canviat.

Després del 25 de maig algú esperava quelcom diferent? **Ω**

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**